

Jana Neruda - Ester Klein

Zajatec

(c) 2005

První část volné trilogie *Zajatec*, *Domino*, *Labyrint* se odehrává v roce 1986 v tehdejší německé metropoli Bonnu. Hlavní hrdinka příběhu, sportovní střelkyně Viktoria, je nešťastnou souhrou okolností zatažena do politických intrik, souvisejících s dramatickými dějinnými událostmi.

I.

Oblékla si kimono s vyšisovaným znakem *Shotokan Karate Clubu* a uvázala si bílý pás. Pak si rukou sčísala světlé vlasy za uši a zajistila je čelenkou s čínskými emblémy.

Tělocvična *Daruma Taishi* v arlingtonském okrsku Lee Gardens zela prázdnotou, když do ní Dora McNealová vstoupila. Byl tu jen jediný návštěvník, robustní muž tmavé pleti, který u makiwary nacvičoval kopy.

Za dveřmi se Dora na okamžik zastavila, krátce se uklonila a teprve pak přistoupila blíž k tatami. Pomalu usedla na jeho okraj, zavřela své oči a soustředila vnitřní zrak na jediný imaginární bod. Dýchala zhluboka a pokoušela se při tom očistit od myšlenek, jež ji celý den pronásledovaly. Stále před sebou viděla scénu, kterou před třičtvrtě rokem všechno začalo; opilý senátor Howard, mávajícím zbraní, explodující čtyřiačtyřicítka v její vlastní ruce, vyděšený pohled Peggy Howardové a mrtvý Jack Howard, ležící dole pod terasou. Následující měsíce vyšetřovací vazby a očekávání doživotního trestu bylo patrně nejhorším obdobím pětadvacet let dlouhého života Dory McNealové. Člověk pohlcený represivním aparátem bývá pomalu a nemilosrdně semlet; zatčení, obvinění, odsouzení, výkon trestu. V případě údajné vraždy senátora Howarda se tento byrokratický stroj zastavil – přestal fungovat. Důvodem byla především nevysvětlená ztráta doličných předmětů, zajištěných na místě činu, a na poslední chvíli změněná výpověď klíčového svědka obžaloby. Nečekaný zvrat, k němuž došlo v průběhu soudního přelíčení, udivil pravděpodobně většinu zúčastněných a především samotnou obžalovanou, která ještě teď slyšela hlas předsedy soudu a jeho verdikt: "... žaloba se zamítá... ...Dorothy McNealová se osvobozuje pro nedostatek důkazů."

Dora poslouchala svůj dech, nechávala myšlenky volně plynout mimo sebe a jen velmi pomalu se zbavovala nepříjemně tíživých vizí.

Po pár minutách se posadila zpřímá a krátce se rozhýbala napínáním svalů okolo krku a páteře, aby energie mohla dobře proudit.

"Přišla jste moc pozdě, všichni instruktoři už před půlhodinou odešli," zaslechla za sebou.

"Jo, vím, nestihla jsem to, nejdřív posilovna, pak bazén... sem jsem přišla jen na skok, trochu se protáhnout."

Muž tmavé pleti se přišoural k Doře. "Neznáme se odněkud?"

"Nevzpomínám si. Dlouho jsem tu nebyla."

"Jmenuju se Gus."

"Dora, ahoj, těší mě." Kývla hlavou směrem k němu a pohlédla krátce na hnědý pás u jeho kimona.

"První Kyu?"

"Přesně."

"Hmm, to je hezké," řekla a krátce se pousmála. Rozhlédla se po tatami. "Co si mám dát na rozcvičku?"

"Třeba Kanku-sho," navrhl žertem Gus.

"Dobrý nápad."

"Fakt chceš cvičit mistrovskou katu?!" Překvapeně pohlédl na mladou ženu s bílým začátečnickým obi.

"O tom, nakolik je zrovna Kanku-sho mistrovská, by se dalo dlouho diskutovat."

Přešla do středu tatami a zahájila cvičení postojem Hachiji-dachi.

Gus se vrátil k makiwaře, opřel se o ni a nepatrně zavrtěl hlavou. Povolil si pás a odložil horní díl kimona na zem.

To, co pak spatřil na cvičišti, mu doslova vyrazilo dech. Světlovlasá dívka změnila postoj tak rychle, že to jeho oči vůbec nestihly zaznamenat. Přejít do levého Moroto-uke připomínal ostrý střih kamery.

Gus zkoprněl.

Dora měla ráda cvičení proti pomyslým soupeřům, nazývané souhrnně *kata*, právě v nich mohla uplatnit všechnu svoji sílu i obratnost. Údery a kopy prováděla i teď naplno, aby se vždy ozval

charakteristický zvuk kimona, ale současně plynule, se zřetelnou baletní elegancí a tak rychle, že byly ztěžší postřehnutelné.

Při Mae-geri směřovala její noha velmi vysoko, takřka kolmo ke stropu, což vyžadovalo maximálně uvolněné kolenní vazy i stehenní svalstvo.

Následné dvojnásobné Gyaku-zuki provedla precizně, v těsném sledu za sebou, téměř splývající.

Gus s obdivem zíral na mladou ženu na tatami, jejíž dokonalá prezentace připomínala brilantní výkony herců z hongkongských kung-fu filmů; cvičení Kanku-sho velmi dobře znal, ale chvílemi se mu zdálo, že některé cviky nepoznává; akrobatické obraty a přeskoky, při nichž se boky cvičenky ocitaly ve výšce snad dvou metrů nad tatami, kdy doslova vířila vzduchem, jako by do klasické podoby tohoto cvičení ani nepatřily.

Gus byl virtuózní prezentací doslova uchvácen. Za celý svůj pobyt v klubu bojových umění neviděl lépe zacvičené kata.

Už jen poslední krok vpřed, poslední úder Oi-zuki a obrat do postoje Yoi-dachi.

Gus několikrát symbolicky zatleskal a na obličejí Dory McNealové se hned nato objevil znatelný úsměv.

Stála uprostřed cvičiště a rychle oddychovala. Pozorovala v okně tělocvičny zapadající slunce a cítila se volná, silná a svobodná.

"To bylo...!" ozval se Gus, který stále nenacházel správná slova, "to bylo... nap-ros-to ú-žas-ný! Nejradši bych si před tebou klekl."

"To nemusíš," smířlivě zareagovala Dora.

"Já...! Jaks vůbec...! Myslím, že líp by to nezacvičil sám velký Funakoshi!"

"Dík za kompliment, ale myslím, že *on* by to líp zacvičil."

Gus nechápavě kroutil hlavou. "Páni! A s bílým pásem! Jak je to možné?! Jaks tohle dokázala?!"

Dora se hlasitě nadechla. "Ten pás mi nepatří, chvátala jsem a nemohla najít kimono, tohle je vypůjčené. I s tím bílým začátečnickým Kyu."

"Máš černý pás, vid'?" zeptal se s úctou v hlase Gus.

"Nojo, nechtěla jsem dělat ramena a chlubit se. Mám pátý Dan, a umím asi tak na sedmý, aspoň doufám."

"Co??!! Ty že máš pátý Dan??!!"

"No jo, dělala jsem zkoušky v Koreji, před dvěma lety."

"Božemůj! To... jsi neuvěřitelně dobrá! Faktický mistr, řek bych."

"Jo, měls vidět mou zkušební komisi! To byli opravdoví borci! Oni jsou s tím sportem tak sžití, připadala jsem si mezi nimi jako amatér. Ne fakt, kdyby mě nezavřeli, měla jsem dávno pruhovaný pás."

"Červenobílý pás...!" vzdychl Gus, "...neskutečný! – Co neříkáš, zavřeli tě?! Ale proč?"

"Škoda o tom mluvit, seděla jsem v lapáku skoro rok. Měli na mě pifku. Umíš si představit, armádní odpadlice."

"Tys sloužila?"

"Mnjo. U zvláštních, teda mezinárodních."

"None..."

"Tja... takže jsem dost času věnovala bojovým sportům ve skutečně bojový podobě."

"Je v tom velký rozdíl?" zeptal se Gus.

"Mezi žíněnkou a reálem? To se vsad'. V boji si nemůžeš dát po gongu oraz, chápeš? Mohlo by tě to stát život. Na žíněnce maximálně prohraješ, no a co? Na to se můžeš v pohodě třináct-dvanáct, sebereš se a klíd' o píd' o půjdeš domů. Jenže v nasazení? Tam to neošidíš, tam musíš být ve střehu ve dne v noci. Není to žádná legrace, Gusi, věř mi."

Pokřčil rameny. "Ty to musíš vědět. Já bych řek, že člověk v dnešní době musí být ve střehu furt."

"Měl by být," opáčila Dora.

"Víš, bude asi trapný, co teď řeknu, ale docela rád bych tě poznal i v boji, taky jsem byl na vojně, ale ženy jsem viděl jen jako důstojnice, holku pěšáka jsme u nás neměli."

"Nebyla jsem pěšák, nýbrž poručík. A i tak jsem měla u speciálů zpočátku velký problémy, nechtěli mě vzít."

"Jejich škoda, když jsi tak dobrá, no ale třeba si mysleli, že v boji zblízka s chlapem – těžkou vahou, stejně dobře vycvičenou – neobstojíš. Z běžného pohledu je to v podstatě logická úvaha."

"Možná. Ale jen z běžného pohledu." Mladá žena pohlédla na hodiny umístěné na stěně tělocvičny.

"Tak jo... hezky jsme si zkecli, Gusi, já už teď musím."

"Okay, moc rád jsem tě poznal, Bruce Leeová."

Dora se pousmála. "Dík za kompliment, jednu to zahřeje – ahoj," řekla, rozvázala si pás a shodila kabát od kimona.

Když míjela Guse, zastavila se za jeho zády, přehodila mu kabát přes hlavu, bleskurychle udělala z obi smyčku, nohama ve výskoku znehybnila jeho paže a vahou vlastního těla ho strhla k zemi. Než se překvapený, kimonem oslepený muž vzpamatoval, začal mu docházet dech. Pás svíral jeho hrdlo stále silněji a před očima se mu roztančily rudé kruhy. V momentě mu došlo, že je s ním nejspíš amen.

Náhle opět viděl a mohl se i nadechnout. Zachroptěl a pomalu se vyhrabal na nohy.

"Co tohle... mělo být?!!!" zařval se zatnutými pěstmi na Doru a rozkašlal se.

"Přátelská lekce. I lehká váha a ženská k tomu tě může snadno porazit. Když se necháš."

"Cože?!!!"

"Říkals, že je logická úvaha, že těžkou váhu lehká neporazí. Dokázala jsem ti, jak snadné to je. Než stačíš říct švec, je po tobě. Napadla jsem tě z čistě přátelských důvodů. Abys viděl, že v reálu jde kulový o ippon, nýbrž o hubu, a že i sebelehčí váha může být pro chlapa jako jsi ty fatální."

Gus se mezitím uklidnil. Pak přikývl. "Nechtěl jsem se tě nějak dotknout tamtou poznámkou... o logice a o váze." Odmlčel se. "Vlastně bych ti měl poděkovat. Za tu lekci."

"Děkovat nemusíš. Pamatovat si ano."

"Jsi pěkně nebezpečná."

Zasmála se. "Jak mimino. – Měj se."

Gus chvíli váhal.

"Nešla bys někam?" křikl za ní.

S úsměvem se ohlédl. "Třeba k šípku, tos myslel?"

"Ne. Chtěl jsem říct... na večeri."

"Jo tak. Radši ne. Uvidíme se někdy příště tady. Šla bych, kdybys měl větší prsa."

Rozhodil rukama. "Co víc bys chtěla? Mám kolem hrudi skoro sto třicet."

Dora se ušklíbla. "Stačilo by mi devadesát, svalovče."

"Nechápu."

"Musel bys nosit podprdu, kámo, abych s tebou randila. Chápeš?"

"To jako že..."

"Lesba? No jasně."

"Jo tak. V tom pádě... pardon."

"Jako by se stalo. – Čau."

"Čau... mistře..." vydechl upřímně Gus a ještě několik okamžiků pozoroval dveře, v nichž právě zmizela ona podivuhodná světlovlasá karatistka. "Aau...!" řekl pak a dotkl se rukou postiženého hrdla.

Před poslední šedesátou ranou odložila Viktoria Nowaková malorážku na držák, otřela si dlaně flanelem, vzala pušku a znovu beze spěchu zamířila. Zadržela dech, počkala si na úder srdce a krátce se dotkla spoušti. Zbraň sebou jen neznatelně cukla. Viktoria se ani nepodívala kukátkem, téměř s jistotou věděla, že poslední rána byla dobrá.

Po chvíli se ozvalo z ampliónu:

"Viktoria Nowaková – pět set devadesát čtyři." Tentýž výsledek se vzápětí objevil i na světelné tabuli a ona nemohla uvěřit svým očím; tohle by opravdu mohlo být první místo!

K mladé ženě přistoupil její oddílový trenér Hans Lenoir a uchopil ji zezadu za ramena. "Tak se už konečně usměj, Vik, vyhrálas!" Stiskl jí obě paže. "Jsem přesvědčený, že jsi konečně zlomila smůlu," přednesl trenér skoro slavnostně.

"Taky doufám, Hansi."

Kolegyně ze střeleckého oddílu k Viktorii postupně přicházely, aby jí potřásly rukou. Pociťovala při tom velkou radost a snad i trochu rozpaků.

Za krátký čas již stála na stupních vítězů s medailí na krku, v rukou broušený pohár a velkou kyticí růží.

Ceremoniál vyhlášení vítězů probíhal velmi skromně a neokázale, přesně jak to tomuto okrajovému sportu odpovídalo. Žádný příliv novinářů ani jejich fotoblesků se nekonal; stál tu jediný znuděný muž s fotoaparátem a cigaretou, kterému vítězka zodpověděla několik otázek týkajících se její neúspěšné dráhy dálkačky a přidala i pár detailů ze svého ročního působení ve střeleckém oddílu SKSC-Bonn. Tím celé interview de facto skončilo.

Uložila pušku do pouzdra, zavěsila si sportovní kabelu na rameno a vydala se s ostatními na šatnu.

Cestou Viktorii Nowakové poblahopřál i zastupující oddílový lékař doktor Otto Kurz a požádal ji, aby se druhý den dostavila na pravidelné testy. "Stavte se zítra u mě, jste na řadě."

"Ano, samozřejmě." Zas ty otravné krevní zkoušky, pomyslela si.

"Doktore, vy jste pořád samý výzkum," vložil se do hovoru oddílový trenér Hans Lenoir. "Nechte teď vaše testy a pojd'te se s námi raději napít."

Doktor Kurz vstupoval do šatny poněkud roztrpčený. "Napiju se s vámi velice rád, Hansi, a co se výzkumu a krevních testů týče, odkládat svou práci už příliš nemohu. Nesmíte zapomínat, že tu nejsem na dovolené a že mám i jiné povinnosti, než pouhé zastupování vaší oddílové lékařky. Až se vrátím do Švýcarska, bude po mně můj zaměstnavatel – *A.J. Mulligan's Biomedical Research Institute* požadovat jakési minimální pracovní výsledky, což jistě chápete." Řekl to dost nadřazeně, aby Lenoira upozornil na fakt, že hloupé drezurování mladých sportovkyň je proti jeho veledůležitému vědeckému poslání naprosto opomenutelná činnost.

Lenoir sice přitakal, ale přímé odpovědi se vyhnul. Raději otevřel láhev sektu a vlastnoručně naplnil řadu čísek. Jednu vzal mezi prsty, pozvedl ji směrem k Viktorii a slavnostně prohlásil:

"Připijím na naši oslavenkyni, na její další úspěchy a na celý náš střelecký oddíl."

Viktoria Nowaková si přiřukla s trenérem a pak i s doktorem Kurzem, který se úporně snažil o přívětivý výraz.

"Faktem je, že jsme měli výhodu domácí půdy," vykládal Lenoir. "Ostatně – bylo už pomalu načase uspořádat mistrák taky jednou u nás, ne? Po celkové rekonstrukci splňuje naše střelnice konečně všechny požadované parametry."

Doktor Kurz přikývl a pokud možno nenápadně pohlédl na hodinky. Oddílový trenér se znovu otočil k vítězce závodů:

"Když jsi k nám před rokem přišla, moc jsem ti nevěřil. Zkrachovalá dálkačka se zázračným zrakem – velmi zvláštní kombinace. Nemůžeš mi zazlívát, že jsem byl k tvému přijetí do oddílu poněkud skeptický."

Viktoria s úsměvem přikyvovala a usrkávala dobře vychlazené šampaňské. "Ani já nebyla zrovna moc nadšená, že mám nechat atletiky, Hansi. Pořád jsem doufala, že se začnu zlepšovat, ale bohužel... Víte... když mě testovali, zjistili, že bych mohla skákat snad o metr dál, a přišli taky na to, že mám neobvykle ostrý zrak. Po roční přestávce, když už vedení našeho oddílu nevědělo, jak se mě zbavit, přišli se změnou sportovního odvětví. Vybrala jsem si střelbu. No a tak jsem zakotvila u vás."

"Vybrala sis určitě dobře," prohlásil Lenoir a hned na to zdůraznil: "Dnešní vítězství je pro tebe moc důležitý. Byl to skvělý výkon, a jestli pojeděš dál tímhle tempem, máš šanci dostat se i do Soulu. Byl bych moc rád, kdyby ti to vyšlo."

"Já, a na olympiádu, Hansi? Není to trochu předčasné?" pozdvihla vyčítavě obočí; trenér mluví o její účasti na olympijských hrách jako o hotové věci. Je přece úplně zbytečné zabývat se něčím tak vzdáleným.

"Jenom si nemysli, dva roky utečou jak voda."

"Hlavně pozor na muže, Viktorie," ozval se vedle stojící doktor Kurz. "Vy potřebujete někoho, kdo má pro sport opravdové pochopení. Ze statistik totiž vyplývá, že pokud nejsou oba partneři podobně zainteresovaní, šance na úspěch se podstatně snižují."

Pěkná blbost, pomyslela si.

"Já," pokračoval nadneseně Kurz, "bych o někom vhodném věděl a nemusela byste chodit ani moc daleko." Rozhlédl se po šatně. "Ale jak tak koukám, váš velký obdivovatel tu dnes není."

"Myslíte Jense, doktore?" Pokoušela se, aby tato otázka nezazněla moc příkře; oddílový masér Jens Felke jí byl značně protivný.

"Ano, přesně toho. Věřte mi, že vím, o čem mluvím."

"Já si myslím, že manželství není pro vrcholový sport nejlepší věc," promluvila nejstarší členka oddílu Anke Stelzerová. "Po svatbě a hlavně pak, co se nám narodil Horst, jsem už nevyhrála jediný závod. Vůbec jsem si neškrtila."

Viktoria nedala najevo, jak je jí toto téma nepříjemné; o sobě a o svém soukromí mluvila jen velmi nerada. Obzvláště před větší společností. Vůbec nechápala, proč Kurz začal zrovna teď o oddílovém masérovi. Ačkoliv, dnes to nebylo poprvé, co se jí pokoušel přesvědčit, že by se o něho měla zajímat. Zvláštní věc, ta jeho *upřímná* starost o Felkeho a o ni.

Jens Felke působil ve střeleckém oddílu podobně krátký čas jako doktor Kurz a neustále ji zval na schůzky, což ona neustále odmítala.

Kurzovi dohazovačské řeči považovala za ránu pod pás; cítila se zaskočená a nevěděla, jak má reagovat. Nechtěla na oddílového maséra veřejně házet špinu, a současně nechtěla, aby Kurz nabyl dojmu, že snad u ní vzbudil o Felkeho zájem. Z celé věci nakonec obvinila sama sebe; neměla se hned v začátcích holkám v oddílu svěřovat, že s nikým nechodí...

Hovor se naštěstí zakrátko stočil jiným směrem, což vylepšilo i Viktoriinu náladu. Zábava začala být hlasitější a celá společnost se rozdělila na malé diskutující skupiny. Hans Lenoir se pustil do zasvěcené debaty s Kurzem, který na velké diskuse neměl chuť a asi ani čas a při první příležitosti ze šatny diskrétně zmizel. Zato Babsi Gratzlová se bavit chtěla, vystřídala tedy zastupujícího oddílového lékaře a nechala si od Lenoira nabídnout obložený chlebiček a dolít víno.

"Ale – doktůrek už odešel?" zapředla.

"Jo – naštěstí. Zřejmě jsme pro něho nejsme parta na jeho úrovni."

"Zajímalo by mě, co Kurz u nás vlastně dělá."

Lenoir se zatvářil poněkud otráveně.

"Nevím přesně a ani mě to nezajímá – poslali ho sem z *Federace* – vyhrabali ho někde v Curychu. Pracuje tu necelý měsíc a už se chová, jako by mu náš oddíl patřil. Je důležitý jak loňský sníh, protože ho platí nějaký... no... má to příšerný název... něčí biochemický výzkumák – mezinárodní lékařský institut. Sledují sportovce v různých zemích světa a vypracovávají všelijaké statistiky, měří hormony a co já vím ještě. Heleď, Kurz za pár týdnů vypadne a my budeme mít zase pokoj. Já jsem ten poslední, který by ho zdržoval."

"Vrátí se pak konečně doktorka Zanderová?"

"Aspoň doufám. Ve Státech by se uplatnila jen těžko." Lenoir přelétl pohledem šatnu a nevrle se otázel: "A Felke se ani nenamáhal telefonicky zeptat, jak dopadly závody, natož pak přijet."

"Náš krásný masér? Tak proč ho do Mnichova pouštět?" usmála se Babsi, ale oddílový trenér byl opět rozmrzelý.

"Pouštět?! Nepouštět jsem ho! Neptal se mě! To jsou sakra poměry! Tohle tu nikdy nebylo!" nadával Lenoir rozzlobeně. "Prostě mi ráno na půl huby oznámil, že musí pryč! A ani se neomluvil."

"Třeba se omluvil Kurzovi," popíchla Lenoira Babsi.

"Odkdy to tady vede doktůrek, krucinál? Mně se měl omluvit! Na příští pololetí s ním neobnovím smlouvu a vícrát sem nepřijmu žádného dalšího Kurzova známého. Byl jsem blázen, když jsem mu uvěřil, že je Felke spolehlivý."

"Ale ty jsi přece blázen pořád, pejsku," zašeptala Babsi a ovinula mu paži kolem krku.

"Neříkej mi pejsku, ještě tě někdo uslyší! A nelez po mně," hněval se nedůrazně Lenoir. Babsin

exhibicionismus považoval za hloupý, dětinský a nebezpečný. Už takhle patřil jejich vzájemný vztah díky Babsiinu okázalému předvádění se k oblíbeným diskusním tématům většiny dívek z oddílu.

"Hansi, dávno přece všichni vědí, že spolu chodíme," řekla a významně pohlédla do jeho očí.

Za nepříliš dlouhou dobu začala oslava pomalu upadat. Vypilo se několik lahví sektu, které postávaly prázdné na podlaze, a původní předpoklad, že se celá společnost přesune do některého podniku v centru města, se začal jevit jako nereálný. Účastníků oslavy valem ubývalo a také Viktoriino nadšení pozvolna sláblo, až si posléze všimla, že sedí na šatně skoro sama, nebo snad na chvíli zdřímala, zmožena vítězstvím a sektem.

V rohu šatny důvěrně rozmlouvali, ponoření do sebe, aniž by vnímali okolí, Lenoir s Babsi.

Fakt, že tito dva spolu mají poměr nepředstavoval pro členky oddílu SKSC-Bonn žádné tajemství. Hans Lenoir byl sice o dvacet let starší a údajně šťastně ženatý, ale to zřejmě Babsi Gratzlové nevadilo. Zda tento vztah vadil Lenoirově manželce, nebylo ve střeleckém oddílu známo.

Viktoria se odebrala do sprch, převlékla se a upravila. Pak prošla šatnou zpět, přes rameno pozdravila, nečekala na odpověď a vydala se podzemním labyrintem ven ze stadiónu.

II.

Asistent Craig vstoupil do ředitelovy kanceláře poněkud příkrčený a s vědomím toho, že obtěžuje. "Chtěl jste pokračovat, pane?" zeptal se uctivě.

"Ano – pojd'te dál." Šéf agentury Benson udusil cigaretu. "Kdo je na řadě?" dotázal se poměrně nedůtklivě.

"Dorothy McNealová, pane." Craig opatrně přistoupil ke stolu.

"Dejte mi její spis." Benson vzal složku z rukou svého asistenta a než ji hodil na stůl, chvíli v ní znechuceně listoval.

"Zavolejte ji sem, Craigu – okamžitě!"

"Zařídím, pane." Asistent vycouval z kanceláře a napadlo ho, že se chová jako ředitelův lokaj. A proč ne? Vždyť nikdy nic jiného nebyl.

Craig smutným zrakem ulpěl na velké zlacené tabulce s nápisem **Stuart Benson – ředitel**. Takovou on na svých dveřích nikdy nebude mít...

Mrs. McNealová – chce vás vidět šéf, teď hned," oznámil do telefonu nejistý Craigův hlas.

"Jistě, rozumím, jdu tam," řekla Dora a položila sluchátko. Uzamkla kancelář a vstoupila do výtahu. Další nepříjemnosti na krku, napadlo ji.

"Chtěl jste se mnou mluvit, pane?" řekla Bensonovi po vstupu do jeho pracovny.

Muž za stolem seděl v pološeru a nebylo mu dobře vidět do tváře. Zahleděl se do spisu, aniž by své podřízené věnoval sebemenší pozornost. "Osvobozena pro nedostatek důkazů," ušklíbl se po chvíli.

"Prosím?" zeptala se, přestože prve dobře rozuměla.

"Řekl jsem *osvobozena pro nedostatek důkazů*, McNealová."

"Ano, pane."

Benson na ni konečně pohlédl, ale do jeho očí stejně dobře neviděla. Nemohla však přehlédnout ředitelův navýsost nepřátelský výraz.

"Znal jsem Jacka Howarda velice dlouho a velmi dobře," prohlásil. "Byl to muž na svém místě, přestože rád pil. Ovšem, každý člověk má nějakou slabost, že? I vy, McNealová. Nemusím doufám říkat, co mám na mysli."

"Ne, pane."

"Senátor Howard přežil Koreu, přežil Vietnam, aby nakonec zašel vaší rukou."

"Mrzí mě to, pane."

"Mělo by, McNealová," kývl hlavou Benson. "Mimoto," dodal pak kyselé, "Jack Howard pro nás dlouhá léta pracoval jako smluvní agent. Jako velice významný smluvní agent."

"To jsem netušila."

"Nevědomost neomlouvá, McNealová. Váš soudní proces i celá tahle aféra velmi poškodily už tak pošramocenou pověst naší služby. Vzhledem k tomu, že nebylo možné aplikovat systém popření, nezbylo nám, než vás rozkrýt, a tím také přijmout díl odpovědnosti za vaše jednání."

"Je mi to líto, pane."

"To mě vůbec nezajímá. Kdyby bylo po mém," zdůraznil Stuart Benson tvrdě, "zůstala jste po zbytek života ve vězení."

Mlčela. Věděla, že ji Benson nemá rád. Nikdy ji rád neměl, přestože nebylo vůbec jasné proč. Pouze se domýšlela, že kořeny tohoto stavu sahají někam do minulosti a dotýkají se jejího působení v armádě.

"Nemůžete jenom tak běhat po městě, střílet senátory a čekat, že vám to projde."

"Souhlasím, pane." Stála před Bensonem skoro v pozoru a cítila se jako plísňená školačka, očekávající ředitelskou důtku.

"Váš souhlas přichází pozdě, McNealová. Momentálně je nezbytné, abyste odtud zmizela."

"Zmizela, pane?"

Ředitel pohlédl vzhůru, směrem k zapjaté klimatizaci, a se zadostiučiněním v hlase pokračoval: "Ano, zmizela odtud – z hlavního města. Poletíte na určitou dobu do Seattlu."

Bože, do té balíkárně, proč ne rovnou na Aljašku, pomyslela si. Kdyby zůstala v base, vyšlo by to nastejno.

"Zpět sem se vrátíte, až vaše aféra utichne." Ředitel jí věnoval velmi krátký a velmi chladný pohled. Bylo nad slunce jasnější, že to s jejím návratem na ústředí nemyslí vážně, naopak, rád se jí zbaví, a to nastálo. Od doby, co ředitel z neznámých důvodů rozpustil elitní tým, jehož členkou nějaký čas byla, dostávala stejně jen podřadné úkoly.

Muž za stolem podal mladé ženě letenku a úřední formulář. "Podepište cestovní příkaz a převzetí letenky."

Podepsala s viditelnou nechutí. "To je za trest, pane?"

"Samozřejmě," odsekl šéf agentury. "A ušetřete si podobné přihlouplé otázky. Buďte ráda, že jste vyvázla tak lacino, nebýt toho, že se před procesem ztratil důkazní materiál, dostala jste doživotí." Ukázal prstem na dveře. "Můžete jít."

Otočila se.

"McNealová!" ozval se znovu Benson.

"Pane?"

"Neprodleně se hlase v čísle 336."

Viktoria Nowaková prošla hlavní branou sportovního areálu a ocitla se na ulici. Byla lehce přiočila a čerstvý vzduch ji ihned osvěžil.

Zprvu chtěla použít městskou dopravu, pak se ale rozhodla, že půjde raději pěšky. Stačilo opustit Beuel, přejít Kennedyho most, vedoucí přes Rýn, a po Adenauerallee měla domů už jen pár kroků. Bylo sice mokro a poletovalo něco mezi sněhem a vodou, ale ani to ji nemohlo od malé procházky odradit.

Ohrnula si límec bundy, aby jí sníh nepadal za krk, a zamířila podél sportovního areálu směrem k domovu.

Na nábreží zůstala na chvíli stát, aby si připomněla, jak tudy jako malá holka chodívala každou neděli s rodiči. Tolik let uběhlo... hezké vzpomínky. Dívala se do temných vod řeky Rýna, na jeho pomalu plynoucí hladinu, kde se tu a tam zamihotala odražená záře veřejného osvětlení. Napadlo ji, že u ní alkohol vyvolal zbytečně sentimentální náladu.

Překračovala kaluže a snažila se neupustit pohár. Byla by škoda rozbít svou první velkou trofej. S uspokojením přemýšlela, jak se ona – coby začátečník – rychle vypracovala mezi zkušené závodnice, mezi střeleckou elitu v SKSC-Bonn. Za necelý rok...

Kráčela ztemnělou ulicí a zábly ji ruce i nohy. Ošklivé počasí! Únor není hezký měsíc. Zima sice už zčásti odešla, jenže...

Z úvah ji vytrhl ostrý zvuk klaksonu.

"Slečno, vy mě nepoznáváte?" ozvalo se z okénka červené limuzíny.

Nepříjemně melodický hlas identifikovala okamžitě a její růžová nálada se v mžiku ocitla pod bodem mrazu. Hlas patřil oddílovému masérovi Jensi Felkemu, poslednímu člověku, s nímž se teď chtěla setkat.

Jasně červené auto se zaskřípěním brzd stálo.

"To jsi ty, Jensi? Co tu proboha děláš, vždyť jsi měl být v Mnichově?" zeptala se udiveně a pokračovala v pomalé chůzi.

Ridič limuzíny se vyklonil z okénka, položil levou ruku na kapotu a opět se rozjel.

"Chvátal jsem do Bonnu kvůli tobě, Vik. Bohužel, závod jsem už nestihl, škoda. Takže ti dodatečně blahopřeju k vítězství a... tady máš takovou maličkost." Prostrčil okénkem celofánovou krabici s bílými orchidejemi.

Spěchala podél jeho vozu a vítr jí foukal do obličeje vločky mokrého sněhu. Náhle si uvědomila, že svou kytici ze závodů zapomněla na šatně. Růže určitě do zítřka uschnou.

"Tos nemusel, Jensi," řekla upjatě a měla dojem, že se trochu červená. "Neměl sis kvůli mně dělat problémy." Snažila se, aby z jejího chladně zdvořilého tónu vycítil, že nemá o další kontakt s ním zájem. Felke však zastavil a v rozhovoru hodlal pokračovat.

"Co Lenoir? Zůstal na střelnici?"

"Jo, zůstali tam."

"Je tam s tou svou...?" přimhouřil oči lemované dlouhými řasami a zašklebil se.

"Jo, s Babsi."

"Myslel jsem si to," konstatoval a vzápětí žoviálně nabídl: "Pojď, sedni si, odvezu tě domů." Otevřel dveře u spolujezdce.

A je to tady: nejdřív kytky, teď pozvání do vozu a na večeri, stále stejný scénář. Zatvářila se nerozhodně, nechtěla s ním jet, zas bude poslouchat jeho trapné milostné návrhy.

"Já nevím, Jensi."

"Jsi zmrzlá, za chvíli budeš doma."

Přemluvil ji, ale jen kvůli počasí. Sedla si do vozu a květiny s pohárem položila na svůj klín. "Je tu příjemně teplo," řekla trochu plaše. "A vůbec, hezké auto," dodala, aby se mluvilo o něčem jiném než o ní.

"Bodejť ne, vždyť je to stingray," řekl s důrazem a podíval se, jak to na ni zapůsobilo.

Bezvýznamně pokrčila rameny.

"Promiň, nic mi to neříká. Nevyznám se v autech, nic o nich nevím."

"Chevrolet Corvette Sting Ray, ročník 63," zarecitoval nadšeně. "Vzácný sběratelský kus. Stovku udělá pod šest vteřin."

Úžasně zajímavé! "Fakt?" Rozepnula si bundu a teplo ve voze mnohokrát zesílilo její únavu. Být už tak doma, v posteli!

"Vozil bych tě třeba každý den, Vik, kdybys o to stála. Ještě jsi se mnou nebyla ani na večeri," poznamenal vyčítavě.

"Dnes jsem mluvila s Kurzem, opět mi naznačoval, že bys byl pro mě ideální partner. Nevíš o tom něco?"

Odkášlal si. "Ne, nevím. Jo, jednou jsem se mu o tobě možná zmínil, v jistém smyslu... V každém pádě by ses jeho rad měla držet. Je přece lékař. A já udělám opravdu cokoliv, abys pochopila, že mé sympatie k tobě jsou opravdu mimořádné."

Mlčela.

"Podívej – je mi přes třicet, potřebuju už konečně zakotvit a v tobě jsem potkal ženu –"

"Ale Jensi! Prosím! Teď ne." Její oči signalizovaly nepochopení; vždycky se jí začal dvořit v tu nejnevhodnější dobu.

"Proč jsi tak nepřístupná?" Felkeho opálená tvář se stáhla do lítostivé grimasy.

"Přeháníš, nejsem nepřístupná, jen nemám na flirtování náladu." Trochu dotčeně se od něho odvrátila, aby si prohlédla rozsvícené výkladní skříně obchodů.

"Ty na mě nemáš náladu nikdy, Vik, i když to s tebou myslím naprosto vážně."

Přemýšlela, kolika ženám už podobné věci asi říkal. Určitě jich nebylo málo. Při tom je ale dost naivní, když doufá, že by mohla uvěřit v jeho poctivou, nekonečnou lásku.

"Už jsem ti stokrát říkala, Jensi, že jsi fajn kluk, ale to je všechno." Dala teď zřetelně najevo, že je jeho neústupností velmi otrávená. Znovu se na něho podívala; nelíbil se jí ani trochu, barví si vlasy, a ten nemožný knírek! Vypadá jak seladon – jako jeden populární zpěvák z Vegas, na jehož dlouhé jméno si nikdy nemohla vzpomenout.

"Fajn kluk!" ušklíbl se Felke. "Nic horšího nemůžeš chlapovi říct."

"Promiň."

"Pojeď se mnou aspoň na večeri."

Zavrtěla odmítavě hlavou. "Jsem utahaná, fakticky nepojedu."

"Nemyslím teď, třeba zítra..."

"Někdy snad," přislíbila, aby měla od něho konečně pokoj. "Dnes na to vážně nemám, byla bych protivná. Buď tak hodný, zavez mě domů, nebo aspoň ke stanici autobusu."

"Ty s někým chodíš, co?" zeptal se nejistě Jens Felke a netrpělivě čekal na odpověď.

Hlasitě vzdychla. "Ne, nechodím, řekla bych ti to."

"Opravdu nechápu situaci," vykládal Felke, "můžeš mi to vysvětlit? To jsem ti tak nesympatický?"

"Ale ne, Jensi," zalhala. "Tady vpravo," ukázala, aby to náhodou nepřešel a taky, aby zamluvila předchozí hovor.

Konečně se vzdal a po zbytek cesty řídil mlčky. Bylo zřejmé, že se trochu zlobí. Odbočil z Weberstraße, najel pravou půlkou vozu na chodník a zastavil.

"Tady?" vypravil ze sebe.

"Ano."

"Nepozveš mě na kávu?"

"Ne, Jensi, odpusť, dnes ne." Málem jí ho přišlo líto. "Prima, žes mě odvez. Díky, ahoj."

Podala mu ruku na rozloučenou a on ji uchopil a stiskl. Smutně hleděl do jejích očí, ostatně jako vždy, když ho odmítla.

"Měj se," řekl tiše.

Sledovala stingray, dokud jí nezmizel z dohledu a potom si odemkla dům. Celé tohle otravné představení si mohla ušetřit, kdyby bývala šla pěšky.

Cestou do schodů přemýšlela, jak se oddílový masér mohl dozvědět o jejím dnešním vítězství, když nebyl na střelnici. Kdyby odtamtud přijel nebo kdyby tam zavolal, neptal by se, jestli tam Lenoir zůstal, věděl by to. Pokud Felke nemluvil s trenérem, kdo mu o jejím úspěchu řekl?

Když o pár minut později vcházela do svého bytu, napadlo ji, že na tom vlastně nesejde.

III.

Dora McNealová seděla ve své bývalé kanceláři a tupě zírala na černozeleň monitor. Má odletět do Seattlu, až na druhý konec Států! Bensonovi se to lehko řekne, jenže co ona? Zpět do Washingtonu se už nikdy nedostane. Zůstane trčet v balíkárně na západním pobřeží bez jakékoliv další perspektivy.

Co ji asi v Seattlu čeká? Šmírování východoevropských imigrantů? Otevírání pošty, nebo snad chození s mikrofonem po hotelích? Možná. Možná ani to ne. Možná ji usadí do sklepa nějakého zaplivaného bince, kde bude nadosmrti natáčet bezvýznamný odposlech. Tomu se říká úspěšný závěr kariery!

Náhle si vzpomněla, že se má hlásit v čísle 336. Ve které části budovy se vlastně tahle kancelář nachází?

Pohnula počítačovou myší a zabrousila do databáze. Vyťukala na klávesnici dvě trojky, šestku a enter.

Nic?!

Ani druhý pokus nebyl úspěšný. Že by se Benson zmýlil? Těžko. Co by to tedy mohlo být, když ne kancelář? Zbývají jen přilehlé prostory.

To je ono! **336 – suterén – sklad úklidového materiálu.**

"To mě teda podrž," řekla si polohlasem Dora. Ředitel ji poslal pro instrukce do skladu! Kroutila nad tím hlavou ještě ve výtahu.

Vyjma muže stojícího zády ke dveřím ve skladu nikdo nebyl. Když zaslechl cvaknutí dveří, otočil se a Dora s ulehčením poznala známou tvář.

"Vy, pane?"

"Ahoj, poručíku, jak se vede?"

"Ne moc dobře, pane," řekla sklesle.

"Dlouho jsme se neviděli, že?"

"Rok, pane."

"Tegucigalpa v Hondurasu, že? To byla zdařilá akce," řekl plukovník John Smith a v jeho obličejí se objevil spokojený výraz.

Doře nezbylo než přisvědčit. "S vámi bylo všechno zdařilé, plukovníku. Paříž, Asunción, Madrid... zlaté časy, ráda na ně vzpomínám. Pamatujete, pane, když jsme se prvně setkali na velitelství?"

"Jak by ne – samozřejmě."

"Víte, pane – v Deltě člověk alespoň věděl, kdo je nepřítel, ale tady...? Dora se opřela zády o zeď a zaklonila hlavu.

"Problémy s Bensonem, co?"

"Jo. Vyhodil mě, vlastně převedl do Seattlu, což je de facto taky vyhazov. Jo a prý mám se hlásit tady, v 336, kvůli dalším instrukcím. Myslela jsem, že si ředitel spletl číslo kanclu."

"Benson se neplete, to už bys mohla dávno vědět," zdůraznil Smith a narovnal svých sto devadesát centimetrů výšky. Pohlédl do jejích šikmých zelených očí. "Mluvil s tebou o tvém soudním procesu?"

"Ano, pane. Vyčet mi aféru Howard a říkal taky, že to byl člověk na svém místě. Zřejmě by byl radši, kdyby tehdy Howard zastřelil mě."

Plukovník Smith se lehce pousmál a levou nohou si stoupl na parapet okna. "Ředitel má vždycky pravdu, i když ne vždycky můžeš věřit všemu, co říká."

Setřel si palcem smítko z naleštěné polobotky a opět se napřímil. "S Howardem to šlo poslední

dobou rychle z kopce. Jeho alkoholismus dosáhl neúnosných mezí, a on díky tomu přestal respektovat veškerá psaná i nepsaná pravidla. Jako předseda senátního výboru dělal rozhodnutí sám za sebe, na vlastní pěst, nekonzultoval je předem s Bensonem, a to od něj bylo, Doro, neprozíravé počínání. Howard například úplně bezhlavě navrhoval – prý vzhledem k pozitivně se vyvíjející politické situaci na Východě – omezení a utlumení některých našich výzvědných operací v tamním teritoriu. Dovedeš si představit, kolik nepřátel si – hlavně mezi *jestřáby* – tímhle opileckým naivismem za poslední volební období nadělal. Ti všichni jsou teď štěstím bez sebe, že se ho konečně zbavili. Ředitel Benson na prvním místě."

Smith zacinkal klíčky od vozu a ukázal na dveře. "Pojď, uděláme si malou projížďku."

Tmavý mercedes zamířil podél Potomacu směrem k centru D.C. Za několik minut přejel Theodore Roosevelt Bridge, pokračoval dál po Constitution Avenue a zastavil na Madison Drive, poblíž anticky vyhlížející budovy National Gallery of Art.

"Promluvíme si venku," vybídl světlovlasou spolujezdkyňi Smith a ukázal pootevřeným oknem na rozlehlý National Mall.

"Ano, pane."

Pokračovali mlčky po cestě proti bílé budově Kapitolu, obroubené blankytně modrým pozadím jasné oblohy. Z okolních ulic sem doléhal tlumený hluk velkoměsta.

Smith zůstal stát u lavičky a opřel se o ni. "Dej mi tvou letenku do Seattlu."

Dora sáhla do náprsní kapsy manšestrové bundy a podala mu ji. Smith letenku přetřhl a zmačkal.

"Tohle všechno padá, poručíku," řekl trochu tajemně.

"Jak to?" Zatvářila se poněkud nechápavě.

"Rozuměj: papírově budeš v Seattlu, ale ve skutečnosti odletíš do Německa, do hlavního města Bonnu."

S ulehčením oddychla.

"Zrovna moc nadšená nejsi," komentoval její výraz Smith.

"Ale jo, pane. Lepší fátrland nežli Seattle."

"Jistě, v tomhle případě určitě."

Usedla na lavičku a rozhlédla se po okolí. "Předloni, až do března loňského roku, jsem strávila v Německu šest měsíců, plukovníku, organizace mě infiltrovala do Pinkfreedom. Musela jsem absolvovat intenzivní jazykový kurzy v Monterey, než jsem odjela. To byla poslední slušná práce, kterou mě ředitel nechal dělat. Hlídal se transport jaderného odpadu, agentura obdržela info, že se aktivisti pokusí vykolejit vlak převážející kontejnery.

"Vím o tom. Ty ale asi nevíš, že kontejnery neobsahovaly plutoniový odpad, nýbrž nové jaderné miny pro naše jednotky v Tölzu."

"Tak to mi opravdu neřekli."

"A ještě taky nevíš, že jsem osobně Bensona přemluvil, aby tu práci svěřil mimojiné i tobě."

"Tak proto! Tenkrát jsem se strašně divila, že pracovat do Německa poslal ředitel zrovna mě, když by mi normálně nesvěřil ani vyvenčení svojí čuby. Dodatečně děkuju, pane."

Smith mávl rukou. "Není zač."

"A teď mě čeká v Bonnu co?"

"Jde o závažnou věc, Doro, veškeré instrukce proto až na místě. Mám dojem, že tahle operace bude svým způsobem výjimečná, a celý její průběh tím pádem těžko odhadnutelný. Podívej, její plán i finance k ní jsem dostal nepřímo, čili, žádné osobní jednání. Zkrátka, jednoho dne jsem měl v poště na velitelství disketu se zakódovaným obsahem. Už tahle skutečnost sama o sobě zavání spíš bondovkou než reálem – znáš přece běžné agenturní postupy. Heslo k rozkódování textu na disku mi sdělil telefonicky cizí člověk. Ze zvědavosti jsem se pokusil toho muže s pomocí zvukové analýzy identifikovat. A co bys řekla, že vypadlo z akustického rozboru? – – – – – Umělý digitální hlas."

"Hm... zajímavé. A nemluvil jste o celé věci s naším ředitelem?" zeptala se Dora a její asijské oči se tázavě rozevřely.

Plukovník přehazoval zmačkanou letenku z ruky do ruky a náhle ji poslal vysokým obloukem do několik metrů vzdáleného koše na odpadky. "Ale ano, mluvil jsem o tom s Bensonem. Vůbec

nejhorší bude fakt, že právě on je jedním z autorů téhle operace. Nakonec se k tomu velice nerad přiznal a podle toho, co mi řekl, jsem pochopil, že *nahoře* mají eminentní zájem, aby vše proběhlo naprosto hladce. Z Bensonových slov i z jeho jednání předpokládám, že kdyby cokoliv nevyšlo, zapřelo by velení nos mezi očima a nechalo nás v tom."

"No fajn, hezké vyhlídky. Že já nevzala ten Seattle!"

Pousmál se, když pochopil ironii její poznámky. "Mám rád černý humor."

Chvilí mlčky uvažoval. "Radši se ani neptej, jak vysokou částku na tuhle operaci vyčlenili. Pokud nenastanou další problémy, budeš mít vystaráno na dvacet horolezeckých expedic do Tibetu."

"To by se mi docela líbilo, plukovníku, ale... řekl jste *další problémy*?"

Zvázněl. "Ano. Kromě těch co právě máme. Proto jedeš do Bonnu, abys nám z problémů pomohla."

Výraz Smithova obličeje Doru přesvědčil o pravdivosti jeho slov.

"Aha, takže... operace už začala?"

Přešel si palcem prošeďivělé vlasy na pravém spánku a přivřel na sekundu oči. "Začala, poručíku. Před několika týdny. A zatím je situace překerní. Ztratili jsme zbůhdarma spoustu času. To se teď musí změnit."

Se zájmem přisvědčila, ale plukovníkova zasmušilá tvář se jí ani trochu nelíbila. Přes to, že k ní hovořil, měla dojem, jakoby o něčem neustále přemýšlel. O něčem, co mu dělalo velké starosti.

"Ve voze máš aktovku," řekl pak s pohledem upřeným do prázdna. "Je v ní všechno, co potřebuješ. Především letenka do Evropy – let BA 216, London–Heathrow, čtvrtý terminál. Dále převlek na cestu – paruka a hnědé kontaktní čočky. V aktovce najdeš i doklady, nutné informace a klíče od vozu a od bytu. Počkáš na mě v Bonnu na určené adrese."

Snažila se vrýt si všechny údaje do paměti. "Jak se dostanu z Londýna na kontinent?" zeptala se ještě.

"To je na tobě, vyber si, lodí nebo letadlem, jak chceš."

"Chápu. A další info?"

"Momentálně ne," uzavřel Smith. "Teď si pojd' pro aktovku, ať se nezdržujeme. Z Washingtonu odlétáš za hodinu."

"Už za hodinu... No, v každém pádě jsem ráda, pane, že zase budeme pracovat společně."

"Já taky, Doro," řekl plukovník Smith vlídně. "Já taky."

Přešlapovala na okraji chodníku s aktovkou v ruce a dívala se, jak její nadřízený nastupuje do vozu a odjíždí. Zdál se jí být stále v perfektní kondici, přes to, že už mu bylo padesát.

Chtěla dnes vybavit tolik věcí... nákupy, jít do posilovny... z toho už nic nebude. Zbývá jí necelá hodina, bude si muset pospíšet.

Mávla rukou na jedoucí taxi.

IV.

Ráno byla Viktoria Nowaková jako rozlámaná a bolela ji hlava, zřejmě následek včerejší oslavy. Odšourala se zívajíc do kuchyně, kde si z termosky nalila zbytek studené kávy. K ní si ohřála dvě topinky, co našla v lednici.

Uvědomila si, že musí brzy na trénink a že se s rodiči bude pravděpodobně zase míjet. Vidala je teď čím dál míň.

Opřela se zády o kuchyňskou linku a ponořila se do vzpomínek.

Začátkem sedmdesátých let, dokud matka pracovala jako profesorka na střední škole, bývala v častějším kontaktu alespoň s ní. Už je to tak dlouho... Tehdy si s matkou ještě dobře rozuměla, chodila za ní do práce, běhaly po nákupech a procházkách, mluvili spolu anglicky... Postupem času se jejich vztahy začaly horšit a už řadu let se omezují jen na matčino napomínání a ponoukání a dceřino a – jak matka říká – neposlouchání a odmlouvání. Dnes už si Viktoria nevzpomíná, kdy se

svou matkou hovořila o něčem běžném, banálním, třeba o počasí. Řeč jde pouze o tom, jak se obléci a nenastydnout, kolik sníst a nebýt podvyživená, kudy jít a vyhnout se přepadení, jak se co nejrychleji vdát, protože zítra může být pozdě.

Matka se v průběhu let změnila. Ne, nesnášenlivá není, to zrovna ne, ale dlouholetá práce za katedrou ji přece jen poznamenala. Dnes už naštěstí neučí, ovšem, práce překladatelky, kterou vykonává na ministerstvu zahraničí, přináší i tak dost stresů.

Kdy vlastně konflikty s matkou začaly? Zhruba když bylo Viktorii jedenáct dvanáct let, když se začala zavírat do svého pokoje a poslouchat hlasitou rockovou hudbu. Pak už se situace jenom zhoršovala a občas i vyhrocovala. Kvůli oblékání, zanedbávání učiva, důvod se vždycky našel. Možná se nezměnila jenom matka, třeba se změnila i ona, anebo jde o docela obyčejný generační konflikt?

O otci se dá říct, že je úplným opakem matky; člověk oplývající tolerancí a laskavým optimismem, ochotný kdykoliv pomoci, nebo alespoň poskytnout útěchu vlídným slovem. Je velmi snaživý a jeho píle spolu s funkcí v Křesťansko–demokratické unii ho dovedly až na místo vedoucího odboru ministerstva zahraničí.

Viktoria vzpomínala na otce s opravdovou láskou. Nebýt jeho, bydleli by ještě teď na periferii hlavního města. Díky tátovi nemusela po ukončení školy nastoupit do práce, ale mohla se plně věnovat vrcholovému sportu za jeho finanční podpory. On byl vlastně jediným sponzorem, ochotným vložit do její nepřilíš úspěšné sportovní činnosti kapitál.

Otec, Friedrich Nowak, drží nad vodou celou rodinu a stará se o její dobrou prosperitu; materiálně zajišťuje i manželčiny příbuzné, žijící v Anglii. Začátkem osmdesátých let obstaral své ženě místo tlumočnice na ministerstvu a od té doby se oba dostávají do vzájemných pracovních kontaktů.

Bohužel, rodiče za tímto účelem odjíždějí často služebně do zahraničí, nebývají doma dlouhé dny a zanechávají svou dceru samotnou. Ne, samota není zlá a Viktorii už dnes nevadí, zvykla si na ni. Pravdou je, že kdyby měla dostatek přátel, nemusela se s pocity osamění potýkat ani v minulosti. Jenže ona skutečné přátele nikdy neměla, protože byla namyšlená a nikdo jí nebyl dost dobrý. Od malička hodně četla, hodně si i pamatovala, zvládala stejně dobře angličtinu jako němčinu, neboť ji její matka Alice Nowaková, roditelka Britka, vychovávala dvojjazyčně. Později byla Viktoria s rodiči dva roky v Londýně, kde se vedle angličtiny začala učit i francouzštinu, a ve všech třech jazycích četla knihy a časopisy, většinou ne dětské, zpracovávala množství různorodých informací, díky čemuž si po návratu do Německa se svými vrstevníky nerozuměla. Ano – cítila se nad nimi, připadali jí hloupí. Bohužel ona svou vědomostní převahu nedokázala nikdy uplatnit. Nebyla ambiciózní extrovert, nepokoušela se jakkoliv ve školním kolektivu vynikat. Její prospěch byl tudíž průměrný. Střední školu dokončila doslova s odřenými zády, zejména kvůli lajdáctví a slabé vůli učit se něco, co jí vůbec nezajímalo.

Když se sama nad sebou zamýšlela, dospívala k názoru, že její životní bilance nestojí za nic. Co vlastně za dvacet čtyři let svého života dokázala? Odmaturovat plus dvě státní zkoušky z jazyků, pár dorosteneckých úspěchů v atletice, jedno vítězství ve střeleckých závodech... A soukromý život? Úplná nula. Několik partnerů mluvících o fotbale nebo o sexu, sem tam nějaká schůzka, a jinak opět samota. Samota doma, samota na tréninku, samota na střeleckých závodech. Samota mezi rodiči, mezi dvěma bezchybnými, takřka dokonalými lidmi.

Viktoria opustila v úvahách nepřítomné rodiče a hned nato přemítala, zda o jejím včerejším vítězství budou psát některé noviny. A proč by nepsaly? Šlo přece o regionální přebor. V hloubi duše doufala, že o sobě najde v novinách alespoň půlstránkový článek s velkou fotkou, a rozhodla se neprodleně zajít do nejbližší trafiky na nedaleké Kaiserstraße.

Již na ulici nedočkavě listovala ve sportovních stránkách tlustého svazku *Frankfurter Rundschau*, ale o střeleckých závodech nenašla ani zmínku. Napadlo ji, že si měla radši koupit nějaký sportovně zaměřený deník.

Doma si rubriky znovu přečetla a až na samotném konci sportovních přehledů objevila malý odstavec se svým jménem a se strohým výčtem bodů:

Když článeček věnovaný střelbě srovnala s rozsáhlými zprávami z fotbalu nebo tenisu, cítila se svým způsobem ukřivděná. Považovala za nespravedlivé upřednostňovat pár mediálně atraktivních sportů na úkor většiny ostatních.

S nelibostí noviny odložila, oblékla si starou košili, teplý svetr a vyrazila na pravidelný trénink.

Během půlhodiny již procházela střeleckým areálem, a když se ve dveřích šatny srazila s doktorem Kurzem, byla ihned odvedena na slibované krevní testy. Pak jí už nic nebránilo v započetí každodenního drilu, složeného z běhu, posilování a střelby.

Domů z tréninku se Viktoria vracela jako obvykle až navečer. Už na chodníku před domem si všimla, že se v jejích oknech jejich bytu svítí.

Naši přišli, divila se v duchu, to je skoro k nevíře!

Vstoupila do domu a jelikož byl výtah v provozu, nečekala a rychle zamířila ke schodišti. Neměla ráda nenadálá setkání přede dveřmi výtahu ani nucený pobyt a trapné rozhovory o počasí s neznámými lidmi ve výtahové kabině. Nevyhledávala společnost cizích nájemníků a kontakt s nimi jí byl doslova nepřijemný. Chodila proto raději pěšky. Asi je opravdu nezdravě samotářská, jak občas tvrdí matka.

Stoupala krok za krokem po kamenném schodišti a přidržovala se leštěného dubového dřeva, jímž bylo lemováno ozdobně kované zábradlí. S uspokojením si přemítala, že tento dům nelze s jejich původním bydlištěm v okrajové bonnské čtvrti Mehlem vůbec srovnávat. Tam se partaje neustále měnily a v domě žilo podstatně víc lidí. Zde, v samotném centru hlavního města, vzhledem k atraktivní poloze a z toho plynoucímu vysokému nájmu, zůstává dobrá třetina bytů po většinu roku neobsazena.

Alice Nowaková si posunula brýle níž a pohlédla pátravě na svojí dceru. "Dost že jdeš."

Nebylo to srdečné uvítání. "Vy jste doma? Myslela jsem, že jste se odstěhovali," odvětila Viktoria pichlavě.

Otec si povolil uzel na kravatě a rozepjal si košili u krku. "Náhodou jsme přišli už ve čtyři hodiny, shodou okolností oba," vysvětloval. "Mámě odpadl kadeřník a mě schůzka u ministra."

"Včera jsem vyhrála přebor," pochlubila se ihned Viktoria. "Heleď, tady o mě píšou v novinách."

"Ukaž!" Friedrich Nowak odložil tlustý fascikl úředních listin a poplácal dceru po zádech. "Ale to jsi nám udělala velikou radost, holčičko."

"Opravdu – je to tak," konstatovala Alice Nowaková po shlédnutí novinového článku, aniž by projevila velké nadšení.

Otec byl mnohem srdečnější: "Vyhrát mistrák – to už něco znamená. Teď se sponzoři pohnou jeden za druhým," ujišťoval optimisticky.

"Jenom aby, táto," zapochybovala Viktoria a odběhla do svého pokoje pro pohár.

Friedrich Nowak si dceřinu trofej zálibně prohlížel. "Podívej se, Alice, jak je hezký," oslovil svou ženu a zvedl broušené sklo k jejím očím; světlo lustru vytvářelo na poháru duhové odlesky.

"Zapomněla jsem ti něco říct, Viki," odbočila náhle Alice Nowaková. "Volal sem nějaký mládenec – tvůj bývalý spolužák – nějaký... počkej..." nemohla se upamatovat na jméno, "...Heller...? ne, Höffner?"

"Hofner."

"Správně, už si vzpomínám: Hofner. Chtěl tě pozvat na dnešní večírek abiturientů. Nechal ti svou adresu."

Touto skutečností nebyla Viktoria vůbec nadšena a trochu se i divila, neboť se během studií s Robertem Hofnerem nijak blíž nespřátelila. Zнала se s ním docela zběžně, jako s většinou ostatních

spolužáků. Navíc, žádné kulaté výročí maturit letos není. Nebo snad ano?

Dokázala si živě představit, jak by takový večírek vypadal: nuda: setkání lidí, kteří se už celá léta neviděli, kteří se během let velmi změnili, a kteří si tudíž nemají skoro co říct. Lidé chlubicí se tím, co všechno si pořídili, kde všude byli na dovolené... Následovalo by prohlížení fotografií manželů, manželek, dětí... Hu, pěkná otrava!

"Měla by ses pěkně upravit a na tu sešlost jít," ozvala se znovu Alice Nowaková a její profesorský hlas nepřipouštěl kompromis. "Ten Hofner se o tebe moc zajímal, ptal se, jak se ti vede... podle hlasu je to milý chlapec."

"Podle hlasu, mámo?" zeptala se trochu kousavě; autoritativnost matčina projevu jí šla občas na nervy.

"Podle hlasu se takový zdál. A jestli je svobodný..."

"Prosím tě! Svobodný, ženatý! Co s tím pořád máš?! Jako by na tom záleželo! Jsem utahaná! Nemám náladu kamkoliv chodit."

"Měla bys jít, ať se taky dostaneš mezi mladé lidi. Když zrovna netrénuješ, sedíš doma. To není život pro dívku tvého věku. Nechodíš se bavit ani tancovat... jsi pořád sama. Letos ti bude čtyřadvacet a leckteré tvé spolužačky jsou už určitě vdané a mají rodiny. Život není jenom sport," zakončila přednášku Alice Nowaková.

"Já se přece nemůžu vdát jen proto, že ty to chceš, mami! Nejdřív musím něco dokázat, a pak může přijít na řadu to ostatní!" Zlobila se, neměla ráda matčiny *kuplířské* řeči o vdávání. "Musím se sama postavit na vlastní nohy, abyste mě nemuseli pořád živit. Vy – nebo nějaký manžel," dodala otráveně.

"Dobře víš, že nám o peníze vůbec nejde," pronesla matka káravě a propíchla dceru rentgenovým pohledem. "Chceme jen, abys žila jako ostatní. A ty bys měla být ráda, že nám na tobě záleží."

"No jo – já vím."

"Ona má pravdu, Alice," přidal se k dceři Friedrich Nowak. "Vdát se může kdykoliv, ale dělat aktivně sport, to jde jen za mlada."

"Díky, táto."

Alice Nowaková mávla rezignovaně rukou. "Ty abys nestál při ní, Friedrichu..."

Viktoria měla zlost. Zavřela se do svého pokoje a do očí se jí vedraly slzy. Proč ji jenom matka nenechá na pokoji? Není přece malé dítě. Kdyby tak mohla mít vlastní byt, třeba malý, kde by nemusela poslouchat neustálé kárání a výtky. Ostatně, takhle to končívávalo vždycky; nejdřív radost, hned pak zbytečné diskuse, neporozumění a dohady.

"Měla bys tomu Hofnerovi alespoň zavolat a omluvit se," zněl matčin hlas za dveřmi.

"Ani mě nehne!" odsekla zatvrzele. K čertu s Hofnerem i s jeho pitomým večírkem, pomyslela si.

"Dělej, jak myslíš."

Situace se nakonec vyvinula jinak. Hofner na zavolání nečekal a po půl osmé k Nowakovým přijel. Viktoria tím byla vyvedená z míry. Teď už bylo složitější návštěvu abiturientského večírku odmítnout. Robert svou bývalou spolužačku přemlouval tak vehementně, až se nakonec vzdala. Po dvaceti minutách nastoupila do jeho vozu. Neviděla ho pět let, dost se změnil, přibral, zřídly mu vlasy.

"Jsem fakticky rád, že jedeš, Vik."

"Ale opravdu jenom na chvíli."

"Jasně."

"Jak pořád žiješ?" zeptala se po chvílce ticha.

"Jak se dá, však to znáš," odpověděl neurčitě.

"Pracuješ?"

"Jo. Mám vlastní firmu, s kámošem. Podnikáme. A ty? Vlastně, počkej! Tys vyhrála závody, že jo? To jsi teda třída."

"Děkuju. – Odkud to víš?"

Odpověděl s pohledem upřeným na tachometr. "Někde jsem to čet, nebo mi to někdo říkal..."

Hm... zvláštní, pomyslela si Viktoria.

Po chvíli nepříjemného mlčení se ozval opět Hofner: "Pořád svobodná?"

"Ano, zatím. A ty, Roberte? Ty jsi ženatý?" otočila rychle směr hovoru.

"Rozvedený," usklíbl se. "Měl jsem malér a... žena to neunesla."

"Jaký malér?"

"Škoda slov. Odseděl jsem si dva roky. Udělali jsme takový... no... kšeftík, obchod, víš, a úřadům se to nezdálo košer. Zkrátka – nakoupili jsme a prodali něco, co jsme neměli.

"Aha," přikývla chápavě a dál se už nevyptávala.

V dobrém úmyslu zamířil Hofner nejkratší cestou do troisdorfské čtvrti Müllehoven. Na protilehlém břehu Rýna si však spletl cestu; zapomněl odbočit z Niederkesslerstraße a musel jet tedy přes Bergschein. Po dokončení zbytečné objížďky stanul jeho vůz v ulici Am Johannesufer, až na samém konci zastavěné oblasti.

Viktorii se Hofnerova nově vyhlížející dvoupatrová vila velmi zamlouvala a vůbec se neodvažovala tipovat, co toto honosné sídlo mohlo stát. U vchodu si všimla tabule s označením firmy. *Impex International*, stálo na ní.

"Nelekej se, Vik, tahle krása nepatří mně, ale jednomu kamarádovi. Vlastně, on mi ten barák na dnes večer půjčil."

Společnost uvnitř domu vůbec nepřipomínala abiturientský sjezd. Byly zde dvě desítky úplně cizích lidí, mezi nimiž Viktoria poznala tři čtyři známé obličejce. Ani to však nebyli její spolužáci, nýbrž jen studenti z *béčka*, z paralelního ročníku.

Trochu roztrpčeně se obrátila na Hofnera. "Skoro nikoho tady neznám, Roberte, kdy přijde někdo z naší bývalé třídy?"

"Neboj, oni dorazí."

"Ale kdy? Vždyť už je tolik hodin! Myslela jsem, že –"

"Nepospíchej. Pojd', zatím se seznámíš s mými přáteli."

Z nových tváří velkou radost neměla, ale nebylo vyhnutí, a tak chodila po boku svého hostitele, jenž jí představoval své známé, kteří ji vůbec nezajímali, a ona nasazovala chladný úsměv a snažila se vypadat mile. Byla rozhodnuta zmizet z večírku po anglicku hned, jak jen to půjde. Necítila se dnes dobře a ze všeho nejvíc se těšila na to, až si doma lehne.

Stála u okna, jedla keksy a zapíjela je nasládlým likérem. Je to třeshňovka? Nebo snad amontiládo? Není to to samé...?

V dobře udržované zahradě spatřila řadu zaparkovaných aut. Zaujala ji nízká červená limuzína. Byla jí povědomá.

"Roberte," řekla s plnou pusou, "dole stojí velké červené auto."

Mrkl do zahrady a znalecky řekl: "Stará amerika."

"Aha. Nedávno jsem v něčem podobném seděla. Jaká je tohle značka?"

Hofner dolil Viktorii sklenku a odložil karafu s likérem. "Stingray."

"Tak přece! Nespletla jsem se. Podobné auto má náš oddílový masér. Mám s ním menší problém, je to notorický donchuan, pořád mě svádí."

"No jo..." odvětil Hofner neurčitě.

"Čí je ten bourák?"

"Mýho známýho," zazněla velmi nejistá odpověď. "Toho, co mu patří tahle vila."

"Nejmenuje se náhodou Jens Felke?" Viktoria se pokusila o žert; bylo to tak nepravděpodobné, až se tomu zasmála.

"Hmmmno," zamumlal Hofner, odkašlal si a sklopil zrak.

"Cos říkal?!" zeptala se a napjatě čekala na odpověď.

"Ne, nejmenuje. Totiž..."

Projelo jí nejasné tušení – to přece není možné! – jak by se sem Felke dostal?

Dívala se na Roberta stále zpříma.

"Vik... já za to nemůžu, on se tě bál pozvat osobně. Prosil mě, abych o něm pomlčel," vysypal ze sebe Hofner s výrazem školáka přistiženého při opisování. "Myslel si, že když budeš v náladě, že třeba –"

"Že třeba co?!" přerušila jej příkře.

"Já nevím, co spolu máte."

"Právě že nic, Roberte!"

"Podívej, na mě se nezlob, chtěl jsem jenom pomoci, když mě o to Felke žádal."

Pěkná pomoc!, pomyslela si. "Odkud Felkeho vůbec znáš?"

"Vlastně ho ani moc neznám," připustil Hofner. "Jeden můj kamarád ho přivedl –"

Víc už ji nezajímalo, co na tom sejde, odkud ho zná! "Ti tví kamarádi!" zasyčela Viktoria, jejíž zlost byla zesílena alkoholem. "Nesnáším Felkeho," pronesla důrazně. "Okamžitě mu řekni, ať odtud vypadne, nebo půjdu já!"

Několik okolostojících hostů se s překvapením otočilo.

"Vik, neblázni, potichu! Nemůžu Jense vyhodit, tenhle dům je jeho! A taky celý večírek financoval!" Ukázal rukou kolem sebe.

"Ty se ho bojíš, vid'?" No jasně! Tak mu to řeknu sama, kde je?" Rozhlédla se.

"Počkej! Hele, o nic sakra nejde, tak to jednoduše překousni! Zatancuj si s ním, to ti neublíží, bude v sedmém nebi, je do tebe blázen. Víš vůbec, co ho tahle sešlost musela stát?"

Viktoria byla už tak rozzlobená, že se stěží ovládala. Úplně se vzteky třásla. Nepamatovala se, kdy měla naposledy podobnou zlost, obvykle takto cholerická nebývala.

"Takže, tohle všechno zosnoval Jens Felke kvůli tomu, abych si s ním zatancovala, jo?"

Hofner pokrčil rameny. "Zřejmě jo..."

"Tak kde je??" naléhala ostře.

"Nahoře v prvním patře, v kanclu firmy. Měl jsem pro něho zajít až... až..."

"Zajdu tam sama, jistě ho překvapím," řekla potichu a kousla se vztekle do spodního rtu.

Večírek abiturientů prý! Tentokrát to Felke přehnal, pomyslela si.

Seděl ledabyle opřený v koženém křesle, nohy v lakovkách na stolní desce, a telefonoval. Na leštěném stole vedle popelníku s hořícím doutníkem se válely archy papíru a krabička s nápisem *Arcantin*.

"Akce je v plném proudu, Otto. Hofnerovi se povedlo Nowakovou přivést. Řekni mi aspoň přibližnou hodinu, kdy začne preparát účinkovat."

"Vysvětloval jsem ti stokrát, Felke, že *Arcus II-B* není farmakum. Takže nejde o účinek, nýbrž o inkubační dobu, a ta trvá v tomto případě dvanáct až patnáct hodin, plus minus něco," ozval se hlas ze sluchátka.

"Nejde o slovíčka, Kurzi, já potřebuju vědět hodinu!" Sevřel doutník mezi zuby a přičísl si dlaní černě obarvené vlasy.

"Hodinu ti přesně neřeknu, je to individuální," vysvětloval hlas. "Heleď, Nowaková dostala virus při krevních testech dnes ráno, takže ji u vás musíš udržet celou noc. Během noci u ní zcela jistě propuknou první příznaky."

"Celou noc! To se ti řekne, Kurzi!" posteskl si muž a odklepl popel z doutníku.

"Koukni, Felke, udělal jsem, cos chtěl. Kdybys tu holku sbalil normálně, nemusel jsem do ní cpát to svinstvo. Chápeš tu míru rizika? Jestli se tohle dozví šéf, zabije nás oba dva."

"Za prvé: Smith se nic nedozví, za druhé: Smith se vrátí ze Států až za týden, a to už ona bude okay. Nebo ne?"

"Měla by být," kroutil se Kurz. "Není to ale jisté, protože viry působí na každého jinak. Neřeknu ti na sto procent, že ta holka bude za tři dni v pořádku. Snad. V nejhorším použiješ antipreparát – *Arcantin*. Tři dni si tam Nowakovou necháš a můžeš ji kurýrovat. To by ti mělo stačit, abys ji zpracoval, jsi přece děvkař profík." Otto Kurz se hlasitě rozchechtal.

"No dovol!" ohradil se Felke a popotáhl z doutníku.

"*Arcantin* jí nedávej dřív než změkne."

"Jasně, nejsem blbej, doktore. Zavolám ti, jak se situace vyvíjí."

"Buď zdrav," řekl Kurz a zavěsil.

Felke položil sluchátko a vyřadil z provozu kódovací zařízení zabudované do telefonního záznamníku. Potom se rozvalil v křesle a vyfoukl oblak dýmu.

Tak, to by teda bylo. Teď už zbývá jenom čekat.

Letmo pohlédl na hodinky, když v tom ho vyrušilo zaklepání na dveře. Kdo to kruci je? Že by ten šašek Hofner?

"Dál!" houkl nevrle a sundal nohy ze stolu.

Viktorie otevřela dveře. "Nazdar," pronesla příškrčeným hlasem a dala si ruce v bok.

Zatvářil se, jako by spatřil zjevení. "Nazdar..."

"Mám jedinou otázku, Jensi."

"Aha," řekl a nebyl s to vzpamatovat se z překvapení. Snažil se nenápadně zakrýt krabičku s *Arcantinem* a povedlo se mu to.

"To jsi celý tenhle cirkus sezval kvůli mně?"

"Jistě, Vik," přiznával a ihned nasazoval svou obvyklou masku bolestína s nadějí, že návštěvnice nezaslechla nic z jeho předešlého telefonátu doktoru Kurzovi.

Stála u dveří, vypadala opravdu našťavaně a vůbec to neskrývala.

Felke se pokusil se o úsměv, tak, jak to vždy s úspěchem na ženy praktikoval. Nezabralo to. Ve Viktoriiných očích spatřil pohrdání a zdálo se mu, že se na něho dívá dokonce s odporem, jako na hromadu špinavého nádobí. Než promluvil, chvíli přemýšlel.

"Musíš prominout, ale kdyžs mi posledně slíbila jít se mnou na večeři, myslel jsem... prostě jsem doufal, že –"

"Než odtud vypadnu, Jensi," skočila mu tiše do řeči, "chci, aby věděl, že náš vztah nebude nikdy jiný než kolegiální, a to si po dnešku ještě moc rozmyslím. Prý večírek abiturientů! Udělali jste na mě s Hofnerem podraz, a to se mezi slušnými lidmi nedělá!"

"Odpusť, já –"

"Nech mě prosím domluvit!" Nervózně si oběma dlaněmi přejela čelo a tváře. "Řeknu to stručně: nemám tě ráda a nikdy mít nebudu. Ani s tímhle barákem a autem. Nejsi mi sympatický, je mi z tebe zle, když to chceš slyšet!!"

Bedlivě ji sledoval a pochopil, že svá rozezlená slova myslí smrtelně vážně.

"A už běž konečně k čertu!!" vykřikla, otočila se a chtěla odejít.

"Vik! Počkej přece! Doprovodím tě!"

Ježíšikriste, co to tu vykládá?! Potřebuje ji tady přece zdržet do rána, dokud nezačne účinkovat Kurzův preparát! "Nebo víš co?" zabrebtal rychle. "Zůstaň tady a odejdu já, když ti tak vadím. Buď tu s Robertem, ten přece za nic nemůže." Snažil se zoufale zachránit situaci, neboť věděl, že jestli teď Viktorie Nowaková odejde, je všechno definitivně ztraceno a on tady v Bonnu skončil. A možná nejen tady.

Dohonil ji mezi dveřmi. Nejde to po dobrém, bude to muset jít po zlém. Uchopil Viktorii za ramena, aby ji vtáhl zpátky do místnosti. Ona při tom nabyla dojmu, že ji chce políbit, a tak ho od sebe prudce odstrčila. "Nesahej na mě!"

Když vykročila z kanceláře, znovu po ní sáhl, ale v poslední chvíli si povšiml, že na chodbě stojí nějakí lidé. Buzerantský svědkové! Zatracená práce!

Následoval rozlícenou dívku klusem do přízemí, ale bránit jí v odchodu se před hosty neodvážil.

"Nech mě, abych tě odvezl!"

"Ani náhodou!"

Proběhla zahradou na ulici, aniž se oblékla. Bundu i svetr zapoměla uvnitř a sama byla překvapena svou bouřlivou reakcí. Ačkoliv proč? Řekla Felkemu pěkně od plic, oč si dlouho koledoval. Snad bude mít od něho konečně pokoj.

"Vik!! Je zima, mrzne, takhle nemůžeš jít! Počkej, donesu ti tvý věci!" volal do ulice Jens Felke.

"Neměj péči!" zaslechl lhostejnou odpověď.

Nastartoval vůz a rozjel se za ní. Za nejbližším rohem ji omráčí a nacpe do auta. "Nasedni, Viktorie, neblázni – nastydneš!"

Podal jí prošivanou bundu skrz okno vozu, ale ona mu ji vytrhla a vztekle odhodila na zem.

Pokračovala dál pěšky a přestala svého pronásledovatele vnímat. Jens Felke po pár desítkách metrů zastavil. Chtěl se ujistit, zda se za nimi nikdo nedívá, a ke svému zděšení zjistil, že jedno z oken v patře pronajaté vily je otevřené. Do hajzlu, nákej kretén čumí na ulici, mohl ho vidět! Nezbývá, než se vrátit a vyrazit za Viktorií později. Musí ji dostat stůj co stůj, i kdyby za ní měl jet až domů. Otočil vůz do protisměru a zajel zpátky do zahrady. Nežádoucí svědek v otevřeném okně byl Robert Hofner. "Jaks dopadl, milovníku?" zeptal se Felkeho pobaveně. "Tak jsem to, kamaráde, kompletně prosral," řekl truchlivě. "No a? Narazíš si jinou buchtu, je jich tu přece fůra." "Jo, hochu. Jenže já potřebuju tuhle."

Rázovala po silnici a třásla se zlostí i zimou; opravdu vydařený večírek! Za tohle všechno může její matka a oleza Felke. A ještě měl tu drzost, že se ji pokoušel líbat! Neskutečné! Vztek jí vůbec neopouštěl a k její dobré náladě nepřispělo ani to, že jí ujel noční autobus takřka před nosem. Musí tedy domů po svých, protože na taxi nemá peníze. Ty zůstaly v bundě. Mnula si ruce, aby se zahřála. Nevzít si oblečení v tomhle mrazu, pěkně hloupý nápad! Přidala do kroku. Během necelé půlhodiny úplně promrzla a trpce litovala toho, že šla jen v šatech. Nakonec přece jen doklopýtala domů, což byl vzhledem k vysokým podpatkům značně únavný výkon. Zívala a třásla se zimou.

Rozespálý doktor Kurz odemkl dveře hotelového pokoje a nemohl uvěřit očím; na prahu stál Jens Felke s výrazem člověka, který prohrál poslední peníze v ruletě. "Co tu děláš?! Řek jsem ti přece, abys sem v žádném případě nechodil." Felke se protáhl okolo Kurze do pokoje. "Říkal–neříkal, doktore, musel jsem přijít, lítáme v průseru!" "Chtěls říct, že *ty lítáš v průseru*, ne?" "K čertu s tím, je to vážný, Nowaková mi zdrhla!" Kurz si zakryl oči dlaní. "Bože, Felke, ty jsi ale osel! Tíms to definitivně položil na lopatky! Jaks moh tak blbě –?" "Okolnosti, doktore, nešlo jí držet násilím, byli tam lidi, spousta lidí, viděli mě s ní! Nemoh jsem se s ní prát před lidma." "Tak proč sis na ni nepočkal doma nebo přímo v bytě?" "Nestih jsem to. Musel jsem se vrátit do vily, a než jsem se vymotal, aniž mě někdo viděl, uběhlo dobrejch dvacet minut. Pak jsem jel rovnou k Nowakové i s rizikem, že nebude sama, ale představ si, i to bylo k ničemu, zamkla se blběna zevnitř a klíč zřejmě zapomněla v zámku. Nešlo ho z chodby vystrčit." Felke se malomyslně rozesmál. "Věřil bys tomu?!" Kurz zavrtěl hlavou. "Skoro ne." "No vidíš, teďka si můžu akorát zapakovat kufry, Otto. Až se vrátí Smith z Washingtonu, kam beztak odletěl, aby mě oficiálně odepsal, dostanu od něho rovnou vyhazov. Kvůli jedný bezvýznamný huse!" Doktor Kurz si návštěvníka bedlivě prohlížel. "Asi s'měl zvolit přirozenější image, kolego, koukni na sebe, jsi zbytečně dokonalý; barvené vlasy, možná i lakované, perfektní knírek, zlatý řetěz a šátek na krku, prsteny, zuby z porcelánu... Člověče, vždyť ty vypadáš jak uvaděč z Disneylandu!" "Řek bych, že vypadám dobře. Ženským se obvykle líbím." "Ale Nowakové ne."

"Protože je asexuálka nebo lesba. Kdybys viděl ten studenej pohled, kterým na mě ta kráva vždycky kouká."

"To je špatné, Felke, to je moc špatné. Nowakovou odvezou do špitálu, až ji to chytne, a co pak?"

"Heleď, Kurzi, jsi její oddílověj lékař, nemoh bys –?"

"To bych teda nemoh. Nehodám se do toho plést a upozorňuju tě, že mám zaznamenané všechny naše telefonní hovory. Pro případ, že bys Smithovi tvrdil nějaké pohádky."

Felke mávl rukou. "Jen klid. Smith se dozví pravdu, nehodlám to na tebe házet."

"Rád bych ti věřil."

"Klidně můžeš. Ale co s tím špitálem, jestli Nowakovou odvezou? Nemůžou něco najít při krevním rozboru?"

Kurz se zamyslel. "Ne při běžných zkouškách. Pokud ovšem udělají detailní virologii... Ačkoliv, stejně si s tím nebudou vědět rady, maximálně zjistí, že dostala neznámou infekci, která má za následek vegetativní projevy. Horší je, že nebudou mít protilátku, což může zapříčinit, že se Nowaková zblázní."

"To nemyslíš vážně, Kurzi!"

"Bohužel ano. Pochop, tohle nejsou spalničky, Felke, *Arcus* je biologická zbraň, původně měl sloužit k vyrazení nepřátelských vojsk. Definitivnímu vyrazení. Nepřítel zešílí, a když ne, tak se plazí po zemi a slintá strachem. Což je bez protilátky setrvalý stav."

Felke vyskočil a obešel stůl.

"Pročs mi sakra neřek, že je to takovej dryák?!"

"Neptal ses. Potřebovals pomoc, za jakoukoliv cenu. Chtěls abych Nowakovou vybočil z normálu. Tak jsem to udělal. Po svém. Aspirinem by to šlo sotva. Mimoto nic jiného než *Arcus II. B* bych nahonem stejně nesehnal. Je to můj preparát, mám k němu přístup, vyvinul jsem ho."

Felke opět usedl. "Dej mi panáka."

"Mám jen vermut."

"Aspoň to." Odstrčil nabízenou sklenku a napil se rovnou z láhve.

"Neskladuješ doufám ten sajrajt ve stejný lednici jako pití?!"

"Bez obav."

Zazátkoval láhev a položil ji na stůl před Kurze. "Radši odsud vypadnu. Musím se někam zašít a vymyslet, co řeknu Smithovi."

"To bys měl, hochu. Otázkou zůstává, jestli to Smith a agentura pochopí. Na tvém místě bych odletěl prvním letadlem do Paraguaye. Když se schováš k domorodým indiánům v pralese, třeba tě tam nenajdou."

"Najdou mě, Kurzi, všude, mám totiž implantát."

"Cože máš?!"

"Nastřelenej implantát. Signál z něho zachytí každej zasranej armádní satelit a možná i kdekdo další. Ani nevím, kam mi tu věc dali. Je to extra malý, z keramiky, nenašel bys to ani na rentgenu. Agentura tyhle krámy zkouší na dobrovolnících. Přihlásil jsem se. Jsou za to tučný příplatky."

"Hm, tak ty máš implantát, Felke. V tom případě ti zbývá jediná věc."

"Jaká?"

"Modlit se."

V.

Dora McNealová vyšla z halý letiště Köln–Bonn a rozhlédla se. Pak beze spěchu kráčela podél řady stojících vozů a četla jejich poznávací značky. Své auto – nízký sportřák se zlatou metalízou – objevila až na konci parkoviště.

Poršák! To se tedy Smith vyznamenal, pomyslela si. Nádhernej vozejk – devětsetčtyřiačtyřicítka

turbo – obsah dva a půl litru.

Odemkla vůz a zabořila se do sedačky.

Startér zašuměl. Uznale přikývla a rozjela se od letiště Konrada Adenauera směrem k centru hlavního města. Skepticky pozorovala okolí, nelíbilo se jí; je to vesnice tahle Evropa, úplně jiný svět nežli Státy.

Přibrzdila a nechala přejít houf lidí čekajících na chodníku.

Příslušnou ulici v samotném středu Bonnu nemusela hledat; vůz byl vybaven speciálním navigačním systémem, který ji neomylně vedl na určené místo.

Píchla porsche k chodníku, vyšla tři patra a odemkla si byt s číslem 25. Otevřela okno a zhroutila se na židli.

Kdy asi dorazí Smith? Den? Týden? Měsíc?

Stáhla si z hlavy zrzavou paruku a podívala se na ni. Přesně mířeným hodem ji poslala do odpadkového koše.

Viktoria spala dvě hodiny a poté se probudila neskutečnou horkostí. Měla popraskané rty a v celém těle cítila prudkou bolest. Chtěla si dojít pro čaj, aby zahнала zimnici, ale když vstala, nohy se jí podlomily a málem upadla. V hlavě se jí rozbušilo kladivo.

Při chůzi se přidržovala nábytku a opírala se o něj celým tělem. S vypětím sil se odplahočila do kuchyně, vzala si termosku s čajem, spolkla dva aspiriny, dovrávorala zpět k posteli a ulehla.

Kvůli bolesti očí a hlavy se jí podařilo usnout až k ránu.

Když po osmé hodině ranní procitla, byla úplně vyřízená. Teploměr, který držela pár minut pod paží, vyběhl na 39,3.

Zdrceně položila hlavu na polštář. Ještě tohle!

Lila do sebe horký čaj a doufala, že se začne potit. Zatracený večírek a pitomá cesta domů! Mohla vědět, že si bez bundy a svetru užene chřipku!

Den utíkal pomalu. Chvillemi dřímala, pokoušela se dokonce číst, brzy ale knihu odložila. V poledne zavolala otcí a šetrně mu řekla, že marodí. Důsledek toho byl, že za hodinu přijela vyděšená matka. Viktoria před ní o své horečce raději nemluvila, naopak, snažila se usmívat a tvářit se, že jí není nijak zvlášť zle. Poté matku ujistila o přivolání lékaře, pokud by se situace dramaticky zhoršila.

Odpoledne telefonoval k Nowakovým Hans Lenoir, znepokojený tím, že jeho svěřenkyně nepřišla na trénink. Viktoria mu v krátkosti vysvětlila situaci, a její nemoc oddílového trenéra viditelně nepotěšila. Než zavěsil, popřál Viktorii brzké uzdravení.

K večeru přišla Alice Nowaková domů s tím, že si bere dva dny dovolené. Dobrý nápad, Viktoria nebude sama. A bude mít o sebe postaráno.

Byl podvečer. Sledovala vylosování střeďeční loterie v televizi a její matka právě rozkládala propocené pyžamo na topení. K tomu si rozsvítla vysokou stojanovou lampu s oranžovým širmem. V ten moment Viktoria pocítila skoro nadnášející euforii, jako by se jí něco velmi důležitého podařilo. Vůbec při tom nechápala, co tento pocit mohlo vyvolat. Pohlédla na televizní obrazovku a zdálo se jí, že tohle všechno už jednou prožila. Mimořádně vtíravý a neodeznívající deja-vu dojem ji zcela zmátl a rozrušil.

Chvilí sledovala záda své matky a tlumeně zářící širm pokojové lampy. Najednou celý obraz zšeřeného pokoje ujel kamsi do dálky, rozostřen objektivem imaginární kamery. Nešlo však o

skutečné rozostření, spíše se obraz prostorově zhroutil. Polila ji neobvyklá slabost a vše kolem sebe uviděla zkresleně. Její vlastní ruka jí připadala malá a cizí, jako by patřila jinému člověku, vyschlo jí v ústech a nemohla se nadechnout nosem.

Vstala z postele, a už to nebyla ona. Podléhala nepříjemné představě, že vidí sama sebe na plátně kina, a zalil ji těžký pocit bezmoci, spojené s panickým strachem.

Přistoupila zezadu k matce a uchopila ji za ramena. "Mami, já nevím, co mám dělat!" řekla potichu a uslyšela svůj dutý, cizí hlas.

"Stalo se něco?" zeptala se Alice Nowaková.

"Je mi divně zle." Tvář se mladé ženě odkrvila a ona ztrácela vědomí. V ústech pocítila nasládlou chuť a v prstech sílící mravenčení.

Matka pohlédla dceru ustaraně. "Co je s tebou?"

"Já nevím! Ztrácím se a blbě vidím! Je mi zima!" Pocit, že je bezprostředně ohrožena na zdraví, že se jí zastavuje srdce, sílil.

"Špatně se mi dýchá! Mám hrozný strach!" Sáhla si na ledové zápěstí; puls nešlo nahmatat.

"Počkej, já tu vyvětrám," řekla matka, která zřejmě nechápala závažnost situace. Když se otočila, Viktoria se lekla, že zůstane sama.

"Nikam nechod', je mi špatně!! A zhasni tu lampu!" dodala skoro hystericky.

"Měla by ses změřit," navrhla Alice Nowaková. Když od dcery po pár minutách vzala teploměr, ukazoval 36,7. "Teplotu nemáš, to je divné."

"Mám něco s hlavou, mami, je mi strašně!" říkala a chvílemi na ni padala hrozivá nervozita, strach a dušnost. Panika hlodající v její duši neměla racionální důvod, vyvěrala odněkud zevnitř. Občas jí připadalo, že cítí intenzivní vůni čerstvě natrhaných květin, které v pokoji samozřejmě nemohly být. Probděla skoro celou noc, zoufalá ze svých pocitů. Matka seděla na kraji její postele, držela ji za ruku.

Viktoria tiskla matčinu ruku a dívala se na strop. Tam se rozlévala podivná tmavá skvrna, co vypadala jako inkoustová, měnila barvu a její okraje světélkovaly.

Co se to s ní stalo??

Její tělo se chvílemi ztrácelo a ona nabývala dojmu, že se v posteli rozplývá. Kdysi četla v knize o Tibetu o rozpouštění živlů. Že by to už začalo? Asi ano, asi už opravdu umírá.

Po rozednění nemohla svůj pokoj vůbec poznat – vypadal jinak. Místnost byla prostorově deformovaná, což připomínalo ostrý, ale zkreslený pohled přes silně dioptrické brýle. Velmi nepříjemné zdání něčeho, co se skoro nedalo popsat a co existovalo pouze v její mysli.

Jak se snažila z této nepříjemné zrakové iluze vymanit, tlačila ji jakási síla do rohu pokoje. Ale ani tam nemohla díky vnitřnímu neklidu vydržet. Sotva se přemístila do rohu, totéž *něco* ji vyhánělo z rohu ven – do středu pokoje, odtamtud do druhé místnosti, do další, pak na chodbu, a zase zpátky.

Její ruce byly malé, cizí, a ona sama pocítovala, že je zavřena kdesi nahoře ve své vlastní hlavě a odtamtud jako z rozhledny všechno pozoruje.

"Ahoj, Viktoro," pozdravil dceru Friedrich Nowak a usedl na židli vedle lůžka. "Prý ti nebylo dobře."

"Něco se mnou je, táto! Všechno se změnilo. Spadla opona a –!" S hrůzou ji napadlo, že i otcův obličej vypadá *jinak*.

Podíval se na ni a ona nemohla jeho pohled vydržet – jako by ji propichoval.

"Nedívej se na mě!" vykřikla.

"Prosím?"

"Posad' se tamhle, táto!" mávla rukou za sebe a zavřela obě oči.

"Sem do kouta? Vždyť na tebe nevidím..."

"To je právě dobře," řekla mu. "Nesnesu ty pohledy."

"Pohledy?"

"Dívej se jinam!!" vřískla zoufale. "Dělá se mi z toho zle!" Schoulila se na kraji gauče, mezi bednou na přehyby a zdí, a přehodila si pokrývku přes hlavu. "Běž už pryč!"

"Promiň, netušil jsem, že je to tak zlé..."

Posadil se za záda nemocné; ta vykoukla z pod pokrývky, aby věnovala letný pohled nevyspalé matce, jež právě vstoupila.

I její obličej připadal Viktorii jiný. Poznala sice o koho jde, ale věděla, že se tato tvář liší od té, kterou znala do včerejšího osudného večera. Obličej matky byl nepopsatelně pozměněný. Jak rozstříhaná a znovu slepená fotografie. Navíc, z tohoto obrazu vystupovalo právě to, nač hleděla, třeba oči nebo nos, ostatní části obličeje byly rozmazané a mizely ze zorného pole.

"Nekoukej a běž tam!" řekla ostře matce a ukázala směrem, kde seděl otec.

Viktoria nebyla schopna postihnout ani pochopit, co se jí vlastně stalo. Když se rozhodla spolu s matkou navštívit lékaře, následoval další šok při vstupu na ulici, kde ji zalil pocit strachu tak děsivý, že nebyla schopna udělat ani krok. Ulice byla prostorově deformovaná a vše se jevilo neskutečně, jako ve filmu, navíc, stěny domů se podivně slévaly s chodníkem; jako by s ním netvořily kolmici, nýbrž rovinu. Chuť v ústech i celé Viktoriino tělo zasáhla nepříjemná, neurčitá sladkost a nohy se jí doslova podlomily. Chtěla s matkou přejít na druhou stranu ulice, ale nešlo to. Nakonec uprchla zpátky do domu, kde jenom ztěží popadala dech. Vyděšená matka mezitím zastavila taxi.

V nemocnici provedli Viktorii všechna důležitá vyšetření. Bezvýsledně. Podle lékařů byla fyzicky stoprocentně v pořádku. Krčili nad ní rameny a nakonec ji poslali k psychiatrovi. Ten hovořil již v konkrétních pojmech: agorafobie, klaustrofobie, vegetativní neuróza, depersonalisace a neurocirkulační astenie. Podobné diagnózy se prý v důsledku chřipek objevují a problémy spojené s tím mohou odeznít za týden, nebo taky za deset let. Důležité je bojovat proti takovéto nemoci léky i přemáháním. Hospitalizace je možná, ovšem, velmi pravděpodobně nic nevyřeší. Lék jako takový není k dispozici, obvykle se podává valium ve vysokých dávkách a methypranol na stabilizaci tachykardie.

Viktoria odcházela od lékaře konsternovaná a hlavou jí zněl jeden jeho výrok:

"Bude to zřejmě dlouhodobé."

Dlouhodobé?! Co to probůh znamená?! Jak dlouho může tohle utrpení snášet??

Z hloubi duše byla přesvědčena, že lékaři něco přehlédli. Dokonce jí nezrentgenovali hlavu. A ona má určitě něco s hlavou, něco moc vážného. Jak jinak by ji mohly ovládat tak šílené pocity a stavy? Teď je z ní vlastně mrzák. Ani beznohý člověk na tom nemůže být hůř. Vždyť ona by nemohla na ulici ani na invalidním vozíku!

V klidnějších chvílích celá nešťastná horečně uvažovala o svém stavu a pokoušela se analyzovat nejbližší minulost. Dopátrat se pravděpodobných příčin kruté nemoci.

Zdálo se být nasnadě, že krátce trvající chřipka nemusí s fobiemi a se zrakovými iluzemi souviset. Napadaly ji neskutečné, až utopické důvody pro toto onemocnění; třeba se při tréninku nešikovně udeřila do hlavy, kde měla skrytý nádor, nebo – panebože! – něco špatného snědla, něco, co bylo kontaminováno teroristy. Snad se do potravin dostal průmyslový jed, snad ji chce někdo otrávit. Co když třeba matka...? Třeba se zbláznila a...! Ale ne, je to jinak: matka je v pořádku, to ona se zbláznila. Podobné úvahy nesvědčí o otravě, nýbrž o naprostém šílenství. Nejenom že nemůže na ulici, že vidí deformované prostor a tváře lidí, nejenom že trpí fobiemi, ale ještě ke všemu je těžce paranoidní.

"Bylo to strašné," stěžovala si svému muži po návratu z nemocnice Alice Nowaková. "Naše dcera se chovala jako blázen. Utekla mi z ulice! Nakonec jsem musela vzít taxi! Nechtěla udělat ani krok pěšky, a ten její zděšený výraz! Když nás na klinice poslali do jiné budovy, nemohla tam vůbec dojít. Šla při pravé straně chodníku, hrozně rychle, ztuhlá jak prkno, nestačila jsem jí, dřela si soustavně pravé rameno o zed'!"

"Uvidíme, co bude dál, Alice," řekl Friedrich Nowak. "Pokud by se Viktorka nezlepšila, poptám se po nějakém zahraničním specialistovi."

"Dobře, počkáme pár dní. Jsem z toho zoufalá, Friedrichu. Ta holka byla pořád tak zdravá..."

Když Viktoria vzala první tabletu valia, začalo jí být všechno jedno. I to, že její život pravděpodobně brzy skončí.

Seděla na posteli a lhostejně koukala do zdi, na níž viděla velkou, nevýraznou, pohybující se temně modrou skvrnu se světélkujícím okrajem. Ukazovala na ni prstem a kreslila její obrysy ve vzduchu. Nabývala pevného přesvědčení, že se blíží její konec, a smířovala se s tímto faktem díky šedesáti miligramům valia, které denně užívala.

VI.

Ředitel agentury Stuart Benson nastoupil se dvěma muži ochranky do výtahu. V posledním okamžiku, když už se posuvné dveře skoro uzavřely, spatřil na chodbě asistenta, mávajícího lejstry.

"Vraťte se," rozladěně zahučel Benson.

Vysoký černoš s naslouchátkem v uchu okamžitě výtahovou kabinu zastavil, aby s ní vyjel o patro výš.

"Co se děje, Craigu?"

"Mám něco naléhavého, pane. Potřebuju s vámi urgentně hovořit."

"Vybavte to s místoředitelem Colmanem."

"Ten je v Japonsku."

"Aha – no ovšem, ale mně se to teď nehodí a po obědě mám schůzku ve Fort Meade. Pokud chcete cokoliiv ohledně tamté bahrajnské záležitosti, klidně to počká do zítřka."

Asistent zavrtěl hlavou a tiše poznamenal: "Nejde o *Alcantar*, pane, nýbrž o operaci *Wilhelm Tell*. Snad abyste raději..."

"Aha." Zamračený Benson vystoupil z výtahu a otočil se na bodyguardy. "Donesete mi oběd do kanceláře."

Očividně nervózní Craig sledoval svého šéfa, před kterého muž z ochranky servíroval talíř plný ústřic a láhev červeného vína.

Jakmile bodyguard odešel, Craig se nadechl. Ředitel ho však předešel. "Jíte rád ústřice?"

"Jestli dovolíte, pane, nejím. Žádné ryby ani... jsem na tyhle věci poněkud... ehm... alergický."

"To děláte velkou chybu, ústřice jsou opravdová lahůdka." Benson si nalil půl sklenky Chateau Piron a labužnický se napil. "Je báječné. – Říkal jste něco o *Wilhelmu Tellovi*, pokud se dobře pamatujete."

Craig se pokoušel ignorovat zápach ústřic, z něhož se mu obracel žaludek. Krátce nahlédl do papírů, co držel v ruce, přestože jejich obsah nijak nesouvisel s tématem hovoru.

"Pane –" začal dramaticky.

"Chutná vám Chateau Piron?"

"Obvykle drahá vína nepiju, pane, jenom stolní."

"Není nijak drahé." Ředitel se podíval stranou a rozhodl se neprotahovat řeč o kvalitě francouzských vín, jimž holohlavý Craig stejně nerozumí. "Dobře, co teda máte?"

"Pane, v Bonnu došlo k jistým změnám."

"K jakým změnám?"

"Zdá se, že Charon má určité... ehm... těžkosti."

"Přestaňte prosím vás s krycími jmény, když se bavíme mezi čtyřma očima. Neříkejte Charon, ale Smith."

"Jak si přejete, pane. Tedy... chtěl jsem vás informovat, že plukovník Smith má specifické obtíže."

"Tak?" Benson se opět napil a odstrčil táč s ústřicemi. "Jaké obtíže k čertu? Mluvte jasně."

"Jedná se o Rojanovou, chci říci Nowakovou –"

"Já dobře vím, o koho jde, Craigu: Viktoria Nowaková, jejíž spis byl veden pod identitou *Rojanová*. Pokračujte!"

"Tak tedy... můj člověk v Bonnu mi sdělil, že Nowaková... onemocněla a... vzhledem k velice zvláštním příznakům a s přihlédnutím, že v její blízkosti působí Otto Kurz –"

Benson přikývl a položil obě dlaně na stolní desku. "Správná asociace. Napadlo vás, pokud se nemýlím, že mohla být nakažena preparátem *Arcus*, na jehož vývoji doktor Kurz v minulých letech pracoval."

Asistent otevřel ústa překvapením. "Ano, ale jak tohle víte, pane?!"

Ředitel Benson si přejel husté prošedivělé vlasy rukou. "Jak se zdá, nejste v obraze, příteli. Budu vás muset poučit: není to tak dlouho, co sem ke mě doslova vtrhl zmiňovaný plukovník Smith a naprosto nevybíravými prostředky mě donutil k něčemu, co bych sám v životě neudělal. Konkrétně, abych dostal z vězení osobu, kterou neodkladně potřebuje ke zdárnému dokončení zmiňované operace. Udělal jsem, co bylo v ten okamžik nezbytné s tím, že se inkriminované osoby zbavím při nejbližší možné příležitosti."

"Myslíte Dorothy McNealovou?"

"No jistě, Craigu, samozřejmě. – McNealová se sice dostala na svobodu a je teď v Evropě, ale bylo od ní i od Smithe značně prostoduché čekat, že si jejich vyděračství nechám líbit."

Craig naslouchal svému nadřizenému v němém úžasu a s napjatým výrazem v obličeji. Ředitel ho dokázal vždycky překvapit. Práce s ním byla přímo vysokou školou intrikánství.

"Teď to nejdůležitější:" pokračoval Benson a doplnil si vyprázdněnou sklenku. "Svého člověka v Bonnu nemáte jenom vy, Craigu, nýbrž i já. Ten člověk se jmenuje Otto Kurz."

"Kurz?!"

"Ano. A řídím ho *já* osobně."

"To je pro mě překvapivá informace, pane."

"Bezesporu, Craigu, bezesporu. – Když jsem se od Kurze dozvěděl o neschopnosti Felkeho naverbovat Nowakovou v určeném časovém termínu do operace *Wilhelm Tell* a poté, co jsem byl fakticky přinucen zapojit téměř odsouzenou McNealovou znovu do agenturní práce, rozhodl jsem se k jistým změnám, které vyřeší několik problémů najednou: Za prvé, Kurz trvale zneschopní Nowakovou, čímž bude částečně potrestán i její otec, druhořadý špiónek *Donald* z řad Stasi. Za druhé, plukovník Smith se octne v nelehké situaci a nezbude mu nic jiného, než do akce poslat McNealovou, kterou, a to je za třetí, Craigu, namísto Nowakové zlikvidují po akci vámi najatí specialisté."

Asistent zalapal po dechu, ohromen konspiračními úvahami svého šéfa. "Tedy... jestli to správně chápu –"

"Ale jistě, Craigu, jistě. Záhadná nemoc Nowakové přestává být záhadou, způsobil ji Otto Kurz, a to na můj přímý rozkaz. Když to bude nutné, hodíme celou věc na krk Felkemu. Koneckonců, byl to právě on, kdo Kurze požádal, aby mu s Nowakovou nějak elegantně vypomohl." Benson se triumfálně zasmál a umožnil svému podřízenému prohlédnout si jeho ostře řezaný, ne právě fotogenický profil. "Co je s vámi, člověče? Tváříte se vyjeveně."

Asistent se pokusil o chabý úsměv. "Pane... nejsem si jistý, jestli je to ten správný... chci říct, že jedna věc je zbavit se McNealové a druhá –"

Benson se pohodlně opřel a zapálil si cigaretu. "Nechtěl byste mluvit srozumitelně?"

"Mám jen obavu, pane, že předčasným vyřazením Nowakové podrazíme nohy samotnému Smithovi, a tím i celé operaci. Mohli jsme nechat *Wilhelma Tella* proběhnout podle původního plánu a McNealové se zbavit až později."

Ředitel vyfoukl kouř směrem k zapjaté klimatizaci. "Jenomže já mám *svůj* plán a ten mi říká, že se McNealové zbavíme hned. A i to je už pozdě."

"Ale co Smith?" Asistent, který snášel cigaretový kouř stejně špatně jako vůni ústřic, se pokoušel nekašlat.

"Plukovník Smith udělal velkou chybu. On jako první porušil konvence plánu a já osobně mu

nehodlám nic usnadňovat. Neměl chtít McNealovou. Chtěl ji, má ji mít, ale nebude to zadarmo." Craig mlčel, což u něj mohlo znamenat nesouhlasný postoj. Stuart Benson odložil cigaretu do popelníku a znovu promluvil.

"Podívejte – už jsem vám několikrát vysvětloval, proč po McNealové tolik jdu." Uchopil zapálenou cigaretu a chvíli ji žmoulal mezi prsty. "McNealová je nespolehlivá a nemá v naší službě co pohledávat."

Craig pokrčil rameny. "Máte-li na mysli skupinu, jejíž členkou byla –"

"Ano, přesně. Elitní skupina vedená plukovníkem Smithem. Smith – Felke – Khelif a McNealová. Nejlepší z nejlepších. Nejspolehlivější ze spolehlivých. Tým, který jsem sám řídil, a také tým, z něhož začaly časem unikat informace. Chápete to?! Jak byste se cítil na mém místě, kdyby někdo z vašich nejlepších lidí zradil? Vy byste to nechal plavat?! Nesnažil byste se ho zbavit a potrestat?! Pokud si pořád myslíte, že je to z mé strany osobní nevraživost, mýlíte se. Je to záležitost čistě služební."

"Nikdy se neprokázalo, že informace vynášela zrovna McNealová, pane."

Benson vstal, přešel ke knihovně a opřel se o ni ramenem. "Jistěže ne. Ale kdo tedy? Smith? Nebo snad Felke?"

"Tak tedy... Smitha a Felkeho samozřejmě vylučuju. A po přečtení osobního spisu McNealové si myslím, že –"

Benson udeřil pěstí do šanonů. "Co si myslíte, ksakru?! Že to nebyla ona?"

"Ano, pane," řekl Craig tiše, leč důrazně. "McNealová byla fanaticky zaujatá prací, nikdy se nesnažila z čehokoliv profitovat. Jediný z týmu, kdo mohl řešit své nesnáze prodejem informací, byl Frank Khelif. Když k tomu připočteme jeho nekompletně zmapovaný pobyt v Lybii –"

"Vykládáte blbosti!" ozval se Benson hlasitě, "Khelifa jsem osobně prověřoval! Byl naprosto okay!"

Vytáhl z police namátkou jeden šanon a hned jej zasunul zpět. Popošel ke stolu a zblízka pohlédl svému asistentovi do očí. "Dobře víte, že jsem neměl možnost zjišťovat fakta. Smithův tým nebyl nikdy oficiálně ustaven, tudíž neexistoval, a akce, při kterých působil, nebyly zdokumentovány. Jak jsem ksakru mohl kohokoliv z této skupiny posadit na detektor?! Měl jsem je nechat vypovídat o něčem, co nebylo v agenturních záznamech?! Je vám doufám jasné, že to nešlo, ale s přihlédnutím k tomu, že za celý tenhle cirkus nesu odpovědnost, musel jsem nějak rozhodnout. Stalo se: elitní tým byl rozpuštěn a McNealová označena za nežádoucí osobu."

"Pokud mám říct svůj názor, tak –" Asistent se pokusil ještě něco doplnit, ale jeho šéf nehodlal v další diskusi pokračovat a skočil mu do řeči:

"To je všechno, Craigu. Průběžně mi hlase, jak se situace v Bonnu vyvíjí, teď můžete jít. Abych nezapomněl, zavolejte mé ženě a řekněte jí, že se dnes zdržím v práci."

Celých osm dní vyčkávala Dora McNealová na určené bonnské adrese. Většinu času trávila před obrazovkou televize nebo u počítače. Pomalu likvidovala zásoby potravin v lednici, velmi často cvičila, poslouchala rozhlasové zpravodajské pořady a věnovala se i počítačovým hrám.

Týdenní pobyt v uzavřeném bytě nebyl příliš zábavný, a tak byla velmi ráda, když se devátý den ráno konečně objevil Smith.

"Dobře, že jste dorazil, pane, jsem tu už celou věčnost. Jaká byla cesta?"

"Ušlo to, poručíku." Hodil na stůl výtisk novin. "Tady máš čtení."

"Co je to za plátek?"

"Washingtonská *Hvězda* z minulého týdne. Otoč na druhou stranu."

Když Dora spatřila svou fotografii a palcový titulek se svým jménem, zvedla tázavě oči.

"Jenom čti." Smith odložil sako a usedl.

V novinovém článku stálo:

Dorothy McNealová, známá ze soudního procesu, který máme dosud v živé paměti, zahynula včera večer při automobilové nehodě na předměstí Seattlu ve státě Washington. Při jízdě vozem byla D. McNealová pod vlivem kokainu a v prudké pravotočivé zatáčce nezvládla řízení.

Přeložila noviny a štítivě je od sebe odstrčila: "Moc hezké."

"Nehoda není náhoda," pokrčil rameny Smith. Pak otevřel aktovku a v jeho ruce se objevily zbrusu nové doklady.

"Tohle je pro tebe. Abych ti vysvětlil situaci: při soudním procesu tě agentura musela rozkrýt, jdou po tobě novináři, bylas vidět v televizi. Proto tě ředitel Benson poslal do Seattlu, abys tam zemřela a zbavila se totožnosti. Teď jsi Belgičanka se jménem Jacobsenová."

Dora nahlédla do pasu a řekla: "Doufám, že jste mi byl na pohřbu, pane."

"Samosebou, obřad byl velmi dojemný. Bohužel tvého otce to dost vzalo."

"Chudák táta, ach jo... radši na to nemyslet... Co vlastně budu mít v Bonnu na práci?"

"Říkej mi klidně *Johne*, alespoň mezi čtyřma očima," vyzval ji Smith.

"Nemůžu si na to zvyknout, pluko... *Johne*."

"Dobře. Ostatně, na tom celkem nezáleží. Teď k věci: stručně řečeno – nahradíš Felkeho. Jsme ve velké časové tísní. Felke si pronajal luxusní vilu, auto, utratil spoustu peněz, proflákal týdny, a výsledek – nula."

"Valentino je tady taky?"

"Byl – už jsem ho poslal zpátky do Států. Svou přezdívku – *Valentino* – si tady v Bonnu nezasloužil – vybuchl. Tvůj bývalý kolega z mého týmu, vyhlášený svůdce žen Felke alias Valentino, zklamal na celé čáře."

"Jak moh zklamat? Oč tady vlastně jde, pluk... *Johne*?"

"Oč jde? Už jenom o čas."

"A konkrétně?"

Smith hodil na stůl kreditní kartu *American Express*. "Kup si něco na sebe a nešetři – jsme dobře prosperující podnik." Zdvihl dvěma prsty zdobený štítek na dveře a cinkl s ním o stolní desku.

"Tohle je naše firma – *Duan Export*. Jsem tvůj strýc Oscar Jacobsen, spolumajitel firmy patřící z větší části tvému otci."

"A já?"

"Ty ses narodila v Bruselu a většinu času strávíš u otce za mořem – v Bostonu – proto máš taky americký akcent. Dělalas aktivně sport – horolezectví – teď se chceš konečně usadit, a tak se zapracováváš v otcově firmě. Alles klar, Herr Kommissar?"

"Ano, pane," řekla Dora.

"Tady máš svou roli písemně a nauč se ji." Smith položil na stůl několik počítačových disket.

"Mimochodem, jaká byla vyšetřovací vazba?"

"Vazbu bych přežila, pane, ale perspektiva doživotí, ta byla strašná."

"Věřím ti. Jak přesně došlo k tomu, že jsi zastřelila senátora? Benson tě přece původně nasadil na jeho tajemníka Trapaniho, ne?"

"Nerada na to vzpomínám, pane. Jo, dělala jsem Trapanimu sekretářku a šmírovala při tom jeho i senátora Howarda. Dodávala jsem osobně Bensonovi záznamy telefonních hovorů, informace o tom, s kým se stýkají, jaký mají názory – jestli jsou dost proameričtí – a ty ostatní svinstva." Znechuceně se odvrátila. "Benson mi vždycky dával blbou práci, nebýt vás –"

"V pořádku," řekl Smith skromně a mávl rukou.

Dora vstala, popošla k oknu a sedla si na radiátor ústředního topení. Sklonila hlavu a podívala se na špičky svých trepek:

"Senátor Howard strašně pil, od rána byl pod parou."

"Vím – s pitím začal už během své služby ve Vietnamu."

"Se svým tajemníkem Trapanim zacházel senátor jako s podomkem," pokračovala Dora, "ale jinak

se Howarda báli všichni, včetně jeho ženy. Ta byla o dobrých dvacet let mladší – nevycházeli spolu – byl na ní vysloveně zlej, sem tam ji i praštil."

Plukovník Smith souhlasně přikyvoval.

"Peggy Howardová si mi často stěžovala, že s ní manžel špatně zachází a že by se chtěla rozvést. Víte, pane – ona byla dost často sama, protože senátor byl buď pryč, anebo namol. Zakrátko jsem se s Peggy sblížila, zvala mě často k nim domů. Chodily jsme spolu do fitnessu, vymetaly jsme butiky..." Krátce se odmlčela.

"Onehdy jsem byla opět pozvaná k Howardovým na večeři. Senátor se objevil jen na začátku, aby přivítal hosty, a hned pak zmizel. Večer uběhl rychle a společnost se pomalu rozcházela. Já zůstala s Peggy sama. No a potom došlo k té nešťastné střelbě."

"Zatímco já," vstoupil do vyprávění Smith, "neměl sebemenší tušení o tom, že jsi v nesnázích. Pokračuj, už tě nebudu přerušovat."

"Seděly jsme s Peggy na terase a číšník sklízel ze stolů. Najednou se ozval z domu křik – samozřejmě to byl Howard. Ještě před tím si jeho žena libovala, jaký je klid, že senátor neudělal celej večer žádnou výtržnost. Jeden z odcházejících hostů se vrátil říct nám, že opilej Howard právě zkopal svého tajemníka, nevím už kvůli čemu. Za chvíli dorazil senátor na terasu – zlitý jak Dán. Připotácel se k našemu stolu a něco před nás hodil – byla to videokazeta. Začal křičet, že všechno ví, že jsme obě na té kazetě. Doslova: *obě, vy děvky!*

Řval, že se postará, aby mě vyhodili ze služby. – *Ty fízle!*, řekl mi. Pravděpodobně věděl, že pracuju pro Bensona."

"Předpokládám, že na té kazetě byly jisté delikátní záběry," ozval se Smith.

"To ano, pane. Mé vztahy s Peggy byly už od počátku dost důvěrné, a nakonec jsme spolu začaly i... no... zkrátka... spát." Dora přivřela své šikmé oči.

"Můžu ti jen závidět. Mně by se Howardova žena taky líbila," pronesl plukovník Smith s pochopením. Černovlasá Peggy mu připadala velice hezká. V ničem se nepodobala tuctovým profesionálním manželkám, jaké lze každodenně vídat v nekonečných řadách hollywoodských seriálů, popřípadě ve skutečnosti, po boku řady významných mužů. Ne, Peggy Howardová nebyla peroxidová blondýna s podprsenkou naditou silikonem a s ústy namalovanými přes půl obličeje. Čertví, jak opilec Howard přišel k podobné ženě.

"Přiznalas senátorovi váš vzájemný vztah?"

"Ne. Samozřejmě jsem houževnatě zapírala, i když to bylo asi zbytečný. On zuřil, mlátil kazetou o stůl a křičel: – Tady je všechno, couro! Řekla jsem mu, že si tohle nemusím nechat líbit, že odcházím. On se rozmách, aby mi dal facku, ale jak byl pod parou, netrefil mě, upad na stůl, rozlil víno a polil Peggy šaty. Odstrčila jsem ho, abych prošla, a Howard sáh do kapsy saka pro revolver. Začal mi s ním šermovat před očima. Číšník, co se tam motal, to uviděl a chtěl rychle vypadnout. Jak šel okolo senátora, ten mu vyrazil tác s prázdnějma flaškama z ruky. Láhve poškodily dole pod terasou zaparkovaný auta. Když se ve dveřích na terasu objevil tajemník Trapani, začal se senátor Howard chovat jako blázen a dvakrát po něm vystřelil. Trapani utrpěl zřejmě šok, protože místo toho, aby utek do domu, pobíhal okolo nás, a než si to uvědomil a zmizel z terasy, senátor po něm znovu vypálil. Taky na něho řval: *Tys to o mý ženě taky věděl, ty bastarde, za to tě zabiju! – A tebe taky, lesbo!* To už patřilo mně. Otočil se, jenže já už stála na opačném konci terasy a mířila na něj čtyřiačtyřicítkou. Obrátil zbraň proti mně, no a já vystřelila. Howard to koupil, přepad přes zábradlí a zůstal ležet mrtvej na kapotě jednoho vozu."

Dora udělala přestávku.

"Peggy pak zavolala policii a –"

"Tebe obvinili z vraždy," dopověděl Smith. "Důležitou roli v tom asi sehrála i ona kompromitující videokazeta, co padla policii do rukou."

"Ano," souhlasila Dora, "vražda ze žárlivosti. Zpočátku jsem se naivně domnívala, že mě nic přišít nemůžou, jenže pak se všechno ukázalo v jiným světle. Číšník, kterej byl celému incidentu přítomnej, a jeden z hostů, co údajně koukal na terasu skrz okno, k mému překvapení vypověděli, že jsem na senátora vystřelila, aniž by mě jakkoliv ohrožoval. Výpověď jeho ženy, jakožto zaujatýho svědka, nebrala policie vůbec v potaz. Vypadalo to se mnou dost bledě, pane, a já pořád

měla nejistě pocit, že je vyšetřování policií zmanipulovaný a že jde jen o to obvinit mě a odsoudit. Agentura i Benson se na mě vykašlali. Podle ředitele jsem dokonce porušila předpisy, a tak mě okamžitě postavil mimo službu. Prý kvůli veřejnému mínění."

"Tak to v branži většinou chodí," řekl Smith rezignovaně.

"Těsně před procesem, když už jsem se se vším smířila, za mnou příběh můj obhájce, co byl doposud velmi pesimistický, a s úsměvem mi oznámil, že budu asi osvobozena, protože obžaloba nebude mít z čeho vycházet, antož se ztratila nejen smrtící kulka a ta nešťastná videokazeta, ale i většina protokolů a spisů týkajících se případu *Jack Howard*. To byla moje záchrana, ačkoliv jsem do dnes nepochopila, jak se něco takového mohlo vůbec stát. Při soudním přelíčení mi nic nedokázali. Ještě ke všemu jeden ze svědků – ten číšník – změnil výpověď v můj prospěch, a druhý svědek se nedostavil vůbec. Po výpovědi senátorovy ženy Peggy, která naše intimní kontakty důrazně popřela, mě osvobodili."

Plukovník Smith ponořil ruku do aktovky a chvíli v ní hledal. "Tady je," řekl a podal Doře McNealové inkriminovanou kazetu. "Můžeš si ji pouštět před spaním." Pak zalovil v tašce ještě jednou a položil na stůl malý deformovaný předmět. "Ještě něco – ta kulka."

Dořiny zelené oči vyjadřovaly údiv. "Odkud to proboha máte?!"

"Hádej."

"To vy jste mě vysekal z kriminálu?!"

"Kdo jiný. Číšníka, co byl původně podplacen, aby svědčil proti tobě, jsme přivedli k rozumu a druhého svědka jsme prostě... vyřadili ze hry. Všechny spisy k tvému procesu byly zničeny."

"Jsem vám nekonečně vděčná."

"V pořádku," řekl Smith s lehkým úsměvem. "Pomohl bych ti už dřív, kdybych nebyl půl roku v Jižní Africe a kdybych pak neměl spoustu starostí s prací tady – na idiotské operaci s kódovým označením *Wilhelm Tell*, což je poměrně složitě rozvětvená záležitost, zasahující do různých koutů Evropy. Jako první bylo nutné zajistit její švédskou část, to proběhlo kupodivu bez potíží. Pak jsem musel přemístit jistého doktora Kurze z Curychu do Bonnu. A nakonec udělat z Felkeho sportovního maséra. Doktora Otto Kurze jsi – na rozdíl od Jense Felkeho – zřejmě nikdy neviděla. Původně se prý jmenoval Stankowski. Údajně Polák, ve skutečnosti může být kdokoliv."

"Zpočátku vypadala bonnská část akce na rutinní záležitost," rozpovídal se opět Smith. "Čas ubíhal a Felke neměl s Nowakovou žádné výsledky. Mně nakonec došla trpělivost a odletěl jsem do Washingtonu pro tebe, abys ho vystřídala. Potřeboval jsem někoho, koho velmi dobře znám, protože není čas na experimenty. Hned po příjezdu do Států jsem zašel k tobě do bytu, abych zjistil, že jsi vystěhovaná. Zkontaktoval jsem pár svých lidí a ti mě promptně informovali o tvém uvěznění. Bylo nezbytné dostat tě co nejdřív ven, a protože se ke mě donesly i hlášky, že to byl právě ředitel Benson, co tě do Howardova případu uvrtal a nechal tě pak trčet v base, musel jsem navštívit přímo jeho. Dalo se předpokládat, že nadšený zrovna nebude. Koneckonců, kdo by chtěl mít při práci komplikace. Můj rozhovor s ředitelem probíhal asi takhle:

– *Mám problém, pane, řekl jsem mu. – Potřebuju nahradit jednoho svého člověka někým jiným.*

– *V životě jste za mnou nepřišel s větší blbostí, plukovníku. Proč zrovna dnes?*

– *Protože jde o tu věc v Evropě.*

– *Smithi, vaše evropské problémy mě nezajímají a nemám s nimi nic společného. Nevím, na čem momentálně děláte, a ani vědět nechci, to je věc místoředitele Colmana. Ten tady ovšem není a nebude. Musíte si poradit sám.*

– *Pane, chci jen říct, že operace Wilhelm Tell je vážně ohrožena.*

– *Co mi to tu vykládáte za blábol?! řval na mě Benson a byl úplně sinalý. – Nechci slyšet žádná jména ani detaily!*

Já jsem se bránil:

– *Předpokládám, že když jste tuhle akci plánoval, pane, tak s vámi o ní mohu...*

– *Předpokládáte špatně, Smithi, skočil mi do řeči Benson, který se mezitím už trochu uklidnil. – Do ničeho mě laskavě netahejte, dodal a zapálil si cigaretu. Nechal mě dusit se ve vlastní šťávě. Po chvíli se milostivě zeptal: – Co po mně vlastně chcete?*

– Potřebuju McNealovou, pane. Nutně.

– Nesmysl, McNealová byla vyřazena z agenturní evidence. Copak nečtete noviny, Smithi? Spáchala vraždu – takže – sedí. Za pár dní je soud a pak bude sedět dalších dvacet let, minimálně.

– O tom vím. Někteří lidé tvrdí, že McNealová nevráždila, že se jen bránila. Dokonce se říká, že jste ji poslal pracovat k Howardovi úmyslně, abyste se jí nějakým vhodným skandálem zbavil.

– To jsou bohapusté lži, plukovníku. A i kdyby, žádná škoda. McNealová nebyla pro naše účely spolehlivá. Dřív nebo později musela pryč. Zrovna jako Jack Howard ze senátu. Zabili jsme dvě mouchy jednou ranou.

– To je hezké, pane, ale já McNealovou musím mít, naléhal jsem. – Jinak tu evropskou práci nedodělám.

Benson mi vyfoukl kouř do očí a náhle obrátil:

– Nevidím rád, když se mění operační plány. Je to opravdu nezbytně nutné?

– Závisí na tom zdárné ukončení operace.

– A nemůžete si obstarat někoho zvenčí? Jste důstojník SOF, máte k dispozici neomezený počet kvalitně vycvičených lidí. Proč si nevezmete některého z nich?

– To bych vzhledem k citlivosti celé věci nerad, pane.

– Dobře, dám vám Durhamovou. Anebo chcete radši Lestera? Vyberte si.

– O Lesterovi jsem slyšel, je to teplouš a narkoman, naprosto se nehodí, já potřebuju stoprocentně spolehlivého člověka.

– Tedy Durhamovou. Ale pozor! Nesmí se dozvědět, oč jde. Jinak byste musel po skončení akce podniknout příslušné kroky, aby nemohla nic vyžvanit, chápete?, skončil celou věc Benson.

– Pane! Durhamová nemá pro náš účel kvalifikaci! Je poloamatérka bez řádného výcviku, kancelářská myš, co nikdy nebyla v terénu!

– Blbosti, nesouhlasil ředitel. – Zpracuje se, jako každý jiný. Proškolíte si ji.

– Na to není kdy, pane! Durhamová je úřednice, klotový rukáv, dejte mi McNealovou, ona je nejlepší profík, co jsem kdy potkal.

– Nemám na dohady čas, Smithi. Durhamová je vaše. Můžete jít.

Čekal jsem problémy a byl na ně připravený.

– Za těchto okolností, pane řediteli, nemám na vybranou, končím.

– Že končíte? Co tím chcete sakra říct?!

– Tím chci říct, že žádná operace Wilhelm Tell, pokud vím, neexistuje, takže ji ani nemusím dodělavat. A jestli je to náhodou jinak, ať ji dokončí Durhamová.

Otočil jsem se a zamířil ke dveřím.

– Stůjte člověče! Kam jdete?!, křičel za mnou Benson.

Zůstal jsem stát.

– Vy jste se zbláznil! Durhamová je neschopná kráva s vydlabanou hlavou, nula, copak ona za vás může něco dodělavat?

– Potřebuju McNealovou, pane, jinak..

– Zahráváte si, plukovníku, promluvil Benson tiše. – Moh byste na to doplatit.

Ředitel se na mě díval a já z jeho pohledu vycítil, že by mě nejradši zabil.

– Dobře, Smithi. Dostanete McNealovou. Máte ji mít.

Chvilí vztekle bušil do počítačové klávesnice a pak na mě otráveně houkl:

– Vytáhneme tu lesbu z basy, i když jsem doufal, že tam shnije. Ale! Nechci žádné další potíže, jinak to tvrdě odskáčete. Myslete na to. Nikdo není nenahraditelný, ani vy.

– Jistě, pane.

Měl jsem se k odchodu, zatímco ředitel trhal na kusy papíry ležící na jeho stole."

Plukovník Smith přestal vyprávět, spojil ruce za hlavou a protáhl se.

"To je skoro všechno."

Dora pokývala uznale hlavou. "Pomoh jste mi, pane, a dost při tom riskoval. Bála bych se jít takhle na Bensa." "

"Riskantní to bylo, protože on je opravdu nevypočitatelný a velmi, velmi nebezpečný. Nadarmo mu

nepřezdívaly *Velký likvidátor*. Ředitel pochází z Texasu a díky jeho zkosnatělým jižanským názorům to skoro vypadá, že tam jeho předkové žili dávno před Kolumbem."

"To jsem nevěděla."

"Pro tebe je to bezcenná informace. Vrátím se raději k původnímu tématu," pokračoval vážně Smith. "Když Benson nasadil na Howardova tajemníka právě tebe, dobře věděl co dělá. Měl k dispozici tvůj spis a byl informovaný i o senátorově ženě Peggy, o její slabosti pro ženy a taky tom, že její manželství s Jackem Howardem není právě idylické. Dalo se předpokládat, že s Peggy dřív nebo později přijdeš do... bližšího kontaktu. Co bude následovat, bylo zřejmé. Stačilo jen čekat a natočit vás v akci. Tím byl celý skandál připraven. Zbývalo pouze v pravý čas doručit kazetu Howardovi. Existovaly dvě možnosti: buď senátor zabije tebe, nebo ty jeho. Snadná kalkulace. Představ si novinové titulky: *Opilý senátor skončil perverzní vztah své ženy vraždou*," nebo: *Senátor Howard zranil při přestřelce milenku své ženy*.

"Zní to hrozně," přisvědčila Dora.

"V každém případě by to byla dobrá záminka k ukončení jeho politické kariéry, a o to zřejmě asi šlo," dokončoval hypotézu Smith. "Nakonec vše skončilo ještě líp: zemřel samotný Howard. Podplatit dva korunní svědky a nasměrovat policejní vyšetřování proti tobě bylo pro člověka v Bensonově postavení pouhou hračkou."

"Asi máte pravdu, pane, tohle je přesně ředitelův styl." Usedla do křesla a pokusila se přestat myslet na minulost. "Co konkrétně budu v Bonnu dělat?"

"Jak už jsem řekl: nahradíš Felkeho," odvětil se samozřejmostí Smith, zapnul počítač a zasunul do jeho mechaniky disketu. "Přečti si tuhle složku."

Dora se odlepila od ústředního topení a přisedla si ke stolu. Několikrát se dotkla počítačové klávesnice a zeptala se: "Jaké je vstupní heslo, pane?"

"Promiň, málem bych zapomněl."

Disketa obsahovala osobní spis, jakých Dora viděla v minulosti už mnoho. Podobné svazky ústředí běžně zakládalo rozpracovaným osobám. Když se na monitoru objevil snímek asi pětadvacetileté ženy, zeptala se: "Kdo je to?"

"Naše hlavní aktérka."

Zkoumavě hleděla na fotografii; velké hnědé oči, delší vlasy s ofinou a poměrně úzký obličej. Tato hezká tmavovláska jí nutkavě někoho připomínala. Potom si začala monotónním hlasem předčítat:

"VIKTORIA NOWAKOVÁ – nar. 30. 3. 1962 v Bonnu, svobodná, středoškolské vzdělání, státní zkouška z angličtiny a francouzštiny. Povolání – sportovní střelec. Introvertní, samotářská, citově chladná, závislá na rodičích. Sexuální orientace nejasná. Zvláštní záliby nemá. Poslouchá rockovou hudbu ze sedmdesátých let..."

Rozmrzele poklepala nehtem na obrazovku počítačového monitoru. "Odkdy, pane, zatahujeme do akcí civilisty?"

"Jen čti dál, o rodičích."

Cvakla několikrát na tlačítko myši.

"Matka – Alice Jane Nowaková, rozená Prattová – nar. 12. 12. 1939 v Birminghamu. Zaměstnána jako tlumočnice na ministerstvu zahraničních věcí. Původně středoškolská profesorka cizích jazyků. (Zpravodajsky neregistrována)..."

"Co s tím?"

"Přeskoč to," řekl Smith netrpělivě. "Nás zajímá pouze otec Nowakové."

"Otec – Friedrich Nowak – nar. 19. 6. 1932 v Kolíně nad Rýnem. Zaměstnán na ministerstvu zahraničí jako vedoucí Oddělení mezinárodních vztahů. Dříve stavební inženýr. (Zpravodajsky registrován – viz spis 3324/Donald/79)

V letech 1979 – 82 převážel materiály zcizené v centrále NATO do Východního sektoru

Berlína..."

Dora přestala číst a zvedla překvapeně oči. "Taťka dělal pro Stasi?"

"Přesně tak," řekl se zadostiučiněním Smith.

"Vy myslíte, pane, že dcera v tom jela taky?"

"Ne, to ne, ale má smůlu – bude pykat za tatíka. Udělá pro nás práci, a pokud půjde vše dobře, předáme jí materiály jejího otce. Máme je kompletní, získali jsme spoustu informací o Friedrichu Nowakovi i od komunistů."

"Ale proč má tuhle práci dělat amatérka, proč ne já?" rozhořčeně se divila Dora. "Je to zbytečně komplikovaný."

"Protože *oni* to tak chtějí," řekl Smith a pozvedl ukazovák ke stropu. "Vybrali právě ji. Možná s ní počítají i do budoucna, pokud si dobře povede. A pokud tohle všechno přežije."

Nebyla zcela jistá, koho plukovník myslí tím *oni*, a tak se znovu sebejistě ohradila. "Splnila bych jakýkoliv úkol bez problémů." Otráveně vypnula počítač a vstala od stolu.

"Samozřejmě, jenže ne všichni v téhle operaci stojí na naší straně, mohou nastat komplikace. Co kdyby tě náhodou chytili? Co pak? Přivedla bys je na ústředí."

"Až k Bensonovi," dodala.

"Jistě, k Bensonovi, nebo ještě výš, a to nemůžeme riskovat. Práci provede Nowaková, protože nemá s agenturou žádné spojení."

"Dobře, pane, a v čem je tedy problém?"

"Problém je v tom, že jsme s prací na začátku," zasmušil se Smith. "Felke měl Nowakovou dostat pod kontrolu. Nedalo se předpokládat, že bude neúspěšný, ženské mu vždycky zobaly z ruky. Prostřednictvím doktora Kurze jsme Felkeho coby maséra nainstalovali do střeleckého oddílu SKSC – Bonn. Měl Nowakovou sbalit, vetřít se k ní domů, nainstalovat odposlech a zpracovat ji. Po krátkém čase jí měl nabídnout spolupráci. Výměnou za otcovy špionážní materiály. Felke nejen že Nowakovou nesbalil, ale za celou dobu jí nebyl schopen přimět ani k tomu, aby si s ním vyšla. Zkrachoval. Zřejmě to není jenom jeho vina, hlavní podíl na tom má ona. Tím, jak je nepřístupná. Odposlech u ní jsem nakonec namontoval sám. Mimochodem – Nowakovi bydlí o patro níž," ukázal prstem na podlahu. "Štěstí, že se mi podařilo najmout byt přímo nad nimi, čirou náhodou byl neobsazený," doplnil a hned pokračoval:

"Těsně před odjezdem do Států, když už to tady hořelo, jsem Felkeho informoval, že ho z akce odvolám. On dostal samosebou strach, že přijde o tučnou gáži a že upadne v nemilost. Bez mého vědomí přemluvil doktora Kurze, aby mu s Nowakovou pomohl, a Kurz jí při krevních testech infikoval geneticky modifikovaným preparátem z viru *Arcus*, což ji málem zabilo."

"Bakteriologický zbraně – no s bohem!" řekla Dora.

"Ani já tohle nemám rád, znáš mě přeci," ohradil se Smith. "To ten zatracený doktor. Má v podobných věcech bohatou praxi."

"Musí to být sympat'ák," ušklíbla se Dora.

"Bezpochyby. – Otto Kurze jsme sem pracně dostali ze Švýcar, kde je renomovaným členem jedné mezinárodní lékařské společnosti. Agentura ho celá léta kryje a používá. Konkrétně, tady v Bonnu připravil půdu pro Felkeho. Zařídil, aby ho přijali do střeleckého oddílu jako maséra – a když za ním Felke po čase znovu přišel, doktor lidumil mu nejdřív navrhl, aby dal Nowakové afrodiziakum. On se mu pochopitelně vysmál. Kurz zareagoval promptně a naočkoval Viktorii Nowakové speciální preparát. Mikroorganismus choroby, který má velmi krátkou inkubační dobu – asi patnáct hodin – pak se dostatečně namnoží a způsobuje zrakové přeludy, iluze a obrovské návaly strachu. Po dvou až třech dnech účinek obvykle odezní. Bohužel, u Nowakové proběhlo vše atypicky – ze začátku dostala horečku, což nebývá, a účinek viru prostě neodezněl. Díky tomu je teď v takovém stavu, že se jí dělá neustále špatně. Bojí vystrčit nos z baráku a přejít ulici. Hlavní aktérka naší akce je vyřízená," zdůraznil Smith a pak si hlasitě povzdechl: "Kdyby se tohle dozvěděl ředitel Benson, tak... nechci ani domyslet, co by se stalo."

"Pořád nechápu, proč je to tak složité, pane. Proč tolik lidí, když byste na Nowakovou stačil sám."

"Mně tohle neříkej, Doro, já to vím. Překombinované akce nejsou moje doména, ale – abych tě

uklidnil – Felke i Kurz pracovali ještě i na dalších částech operace, nejen na Nowakové."

"Hm. A co já s tím mám teď, když to Felke tak kapitálně zmršil?"

"Tvůj úkol je získat důvěru Nowakové. Nalepíš se na ni a otestuješ, zda vůbec dokáže mlčet, budeš ji hlídat a sledovat. Kdyby před akcí cukla, zbavíš se jí a práci holt provedeš sama. Já doufám, že k tak krajně riskantní možnosti nebudeme nuceni přistoupit."

"Proč ta nemoc Nowakovou nepřešla, pane?" zamračeně se otázala Dora a promnula si neklidně ruce.

"To nevíme. Otto Kurz tvrdil, že mohlo dojít k poškození organismu, anebo se virus v těle trvale usadil. Možné je i to, že doktůrek využil Nowakovou k vlastním experimentům."

"Čím dál tím líp," řekla světlovláska znechuceně. "To jsme se zas vyznamenali! Tolik specialistů na zterrorizování jedné holky! Nota bene bez výsledku."

"Ano, Felke se přepočítal. Nemoc měla u Nowakové propuknout na večírku, kam ji pozval. Pak ji chtěl přinutit, aby podepsala spolupráci. Ona mu ale z mejdanu utekla a účinek viru se projevil, až když byla doma. To už byl Felke ze hry. Nakonec se mu vrátilo racionální myšlení a ke všemu se mi přiznal." Smith si přejel rukou neoholenou tvář. "Podívej – teď je nutné dostat Nowakovou co nejrychleji do kondice. Fyzicky i psychicky."

"Já přece nejsem doktor!" protestovala Dora.

"Není jiná možnost, musíš si poradit."

"Nejsem si jistá, jestli je tohle úkol pro mě."

"Zvládneš to."

"Když myslíte..."

"Ono ti totiž nic jiného nezbyvá. Heleď – zkusíme tohle: nejdřív pomůže ona tobě. Zaranžujem malou nehodu, opřeš se mi o blatník, spadneš jí k nohám, ona se o tebe postará a dál se uvidí. Ideální možnost, jak se s ní seznámit, protože... ona je od přírody přemýšlivá a tudíž nedůvěřivá."

"Plukovníku – není ta nemoc, doufám, nakažlivá?"

"Samozřejmě ne, žádný strach."

"Aspoň něco," ušklíbala se Dora a odhrnula záclonu; venku padal sníh z vodou. Zatracená Evropa! Smith vstal a oblékl si sako. "Ještě něco: nevživej se do přátelství s Nowakovou přespříliš, jasné?"

"Jasně."

"A dávej pozor, Doro, ona není žádná husička – má IQ přes 130."

"A jéžíš! To mám asi o šedesát míň."

"Kdybys měla o šedesát míň, byla bys šimpanz a nepracovala bys se mnou. Pokud vím, tvůj koeficient se pohybuje ve slušném průměru. Ještě k věci: musíme být na výsost opatrní, aby Nowaková náš plán neodhalila."

"Jasně. Kdy začnu?"

"Máš ještě dva dni čas. Dnes vezmu Nowakovou pod krkem já."

VII.

Dívala se z okna a upíjela horký čaj; venku byla zima a všude ležel špinavý sníh. Viktoria měla z této únorové scenerie prapodivný pocit. Byla zpraškováná, strach ji však přepadl stále dost silně. Pozorovala auta projíždějící pod okny a všímala si, jak koly rozstříkují louže, vytvořené z roztátého sněhu. Uplynulý týden byl zřejmě ten nejhorší, jaký kdy zažila. Náhlé onemocnění změnilo celý její dosavadní životní styl.

Cítila se stále špatně; nevolnost ani zrakové deformace neustávaly a vadilo jí i prudké denní světlo. Přes den se utěšovala, že potíže v noci ustoupí. V noci pak, když trpěla nespavostí a čichovými halucinacemi, netrpělivě čekala na úsvit. Zdravotní potíže spolu se stresem vyvolávaly zejména v nočních hodinách pocity beznaděje a osamění. V takových chvílích si nechávala celou noc puštěnou

televizi a trochu ji uklidňovalo vědomí, že na vysílači nebo ve studiích musí být rovněž někdo, kdo bdí a kdo je sám. Když nepomáhala televize, pokládala na svůj polštář telefonní sluchátko a naslouchala nekonečně opakovaným tónům i tichému vzdálenému šumu.

Situace se nijak nelepšila, ale i tak rodičům lhala, že je jí už líp, aby neměli starost, líp jí však rozhodně nebylo.

Venku na ulici se bezstarostně procházeli lidé a Viktoria byla uvězněná ve svém bytě. Také by se ráda bezstarostně procházela, ale to by musela vyjít před dům a už při pouhém pomyslení na to jí vstávaly vlasy hrůzou.

Ode dveří se náhle ozval zvonek. Viktorii Nowakovou napadlo, že to musí být někdo jiný než rodiče. Ti přece mají klíče.

Odložila hrnek s čajem, přičísala si rozčuchané vlasy narychlo rukou a šla otevřít.

Přede dveřmi stál vysoký, asi padesátiletý a velmi dobře oblečený muž s vizáží obchodníka. V ruce držel velkou koženou tašku.

"Přejete si, prosím?" V rychlosti si dopínala župan. Kdo to může být? Odhadovala, zda se jedná o podomního prodejce, nebo o pojišťováka. Zřejmě ani o jednoho z nich – jeho dobře padnoucí tmavé šaty vypadaly příliš luxusně.

"Dobrý den. Jmenuji se Smith – John Smith. Vy jste slečna Nowaková ze sportovního střediska SKSC–Bonn?"

"Ano, to jsem já."

"Vážená slečno – ne, nelekejte se, já nejsem od pojišťovny – zastupuji amsterodamskou firmu *Profors, Inc.* Jedná se o mezinárodní společnost, která vyrábí a prodává sportovní potřeby. Mohl bych si s vámi pohovořit?"

Mluvil německy perfektně, přesto se Viktorii zdálo, že v jeho řeči zaslechla náznak cizího přízvuku.

"Pojďte, prosím, dál." Odvedla návštěvníka skrz prosklené dveře z předsíně do obýváku a nabídla mu židli.

"Promiňte, potřebovala bych se obléct. Mohu vám zatím něco nabídnout?"

Udělal odmítavé gesto rukou. "Ne, děkuji." Usedl, tašku si postavil k nohám a rozepl si sako.

Viktoria odešla do svého pokoje, svlékla obnošený župan a v rychlosti na sebe naházela něco, co jí právě přišlo pod ruku. Upravila svůj zevnějšek a vrátila se do obýváku. Přisunula si křeslo ke zdi, aby jí deformace prostoru co nejméně vadily, a řekla:

"Prosím, jsem vám k dispozici, pane Smithi."

"Slečno Nowaková," začal muž uhlazeně, "naše firma se mimo výrobní sféru zabývá též sponzoringem vybraných sportovců. Působíme zejména v tak zvaných menších sportech, jestli mi rozumíte."

Zadíval se do jejích očí a ona uhnula pohledem.

"Vzhledem k tomu, že máte dobrou perspektivu, měli bychom zájem sponzorovat vaši další sportovní činnost."

"Myslím, že je to poněkud předčasné," usoudila vážně. "Momentálně mi špatný zdravotní stav nedovoluje trénovat a myslím, že potrvá delší čas, než budu úplně v pořádku."

"Ale jistě, samozřejmě, kdo by v takové situaci pospíchal," odvětil muž s pochopením. Potom otevřel tašku, vyndal z ní několik listin a zeptal se:

"Měla byste zájem znát naše předběžné podmínky?"

Začaly jí brnět konečky prstů a přála si, aby rozhovor netrval příliš dlouho. "Proč ne," odvětila úsečně.

"Mám tu konkrétní data – můžeme vám nabídnout prozatímní smlouvu, na základě které byste obdržela částku jedno sto a padesát tisíc marek plus automobil firmy Fiat plus osobní počítač značky IBM."

Pozorně se na Viktorii Nowakovou zadíval, jakoby chtěl vyhodnocovat její reakce. Ji pohled velice zneklidňoval a bylo jasné, že takto vypjatě sedět už zřejmě dlouho nevydrží. Nervozita ji z křesla přímo nadzvedávala.

"Naproti tomu – od vás požadujeme propagaci našich výrobků, a to jak při závodech, tak při

trénincích."

"Rozumím."

"Nosila byste naše trička, teplákové soupravy, čelenky a další výrobky, které jsou ve smlouvě zvláště vyjmenovány. Firma *Profors* vám může též nabídnout jakoukoliv právní podporu." Po malé pauze se nenuceně zeptal:

"Co říkáte mé nabídce, slečno? Není vám špatně?"

"Není. – Tedy... abyste rozuměl... je to na mě... přišlo to dost náhle... tato... takováto... Jako střelkyně jsem ještě nikdy neměla skutečného sponzora," upozorňovala zmateně. "A nemám tudíž vlastně s čím srovnávat. Tím nechci říci, že je váš návrh nezajímavý, snažte se však pochopit... já nevím... budete si muset možná nejdříve promluvit s vedením našeho oddílu, aby nedošlo k nějaké..."

"Jistě, to zařídím později. Vy si teď v klidu přečtete znění smlouvy. Pokud budete chtít, můžete ihned podepsat," navrhl, vstal a obešel stůl, aby Viktorii podal dvoustránkový tiskopis. Pak se vrátil na své místo a v klidu vyčkával.

Pečlivě si smlouvu přečetla a vše se jí zdálo být jasné. Až na jednu jedinou maličkost.

"Chtěla bych se vás zeptat na poslední odstavec, pane Smithi," obrátila k němu zrak, otočila papír a ukázala prstem, co má na mysli. "Tady je uvedeno, že veškerá činnost níže podepsané bude v souladu s požadavky firmy *Profors*. To se mi zdá, nezlobte se, poněkud zvláštní." Přes zaujetí tímto problémem na okamžik skoro zapomněla na svojí nevolnost. "Řekl jste přece, že mám propagovat vaše výrobky. Tak jakápak *veškerá činnost*? Do tohoto dodatku se vejde prakticky cokoliv."

"Chci vás ujistit, že poslední odstavec smlouvy je pouhá formalita," prohlásil Smith. "Krytí, v právním slova smyslu."

"Právní krytí? Tak tomu tedy absolutně nerozumím."

Byla už zas poněkud znervóznělá, vstala proto a začala přecházet po místnosti, aby pohybem rozehnala brnění v prstech. "Když je to jen formalita, tak to tam snad ani nemusí být. Za této situace byste mě mohli cokoliv... a já –" Nedomluvila – prostor v obýváku se silně zdeformoval a ona pocítila potřebu neprodleně rozhovor ukončit.

"Řekl jste, že se jedná o sportovní potřeby – nebo ne?" Udělala rukou neurčitý pohyb.

"Jistě, jistě, to jsem řekl," přisvědčil muž a zdál se být jejím přístupem zklamaný. "Tím tedy naznačujete, že tuto smlouvu, kterou zestylovalo vedení naší společnosti, podepsat nehodláte?" zeptal se poněkud složitě.

"To jsem neřekla. Nehodlám ji však podepsat v této podobě. Je to příliš obecné. Pokud zařídíte, aby onen nežádoucí dodatek zmizel, dalo by se o tom hovořit."

"Měla byste si to dobře zvážit, nabídka není až tak nevýhodná."

Zavrtěla hlavou. "Už jsem se rozmyslela. Mé stanovisko znáte. Trvám na vyškrtnutí posledního odstavce."

"Dobře, jak tedy chcete," rezignoval Smith.

Viktoria přešla ke dveřím v naději, že už konečně odejde. Jenže on neodešel. Otevřel zase tašku a na stole se objevily fotografie, ruličky negativů, desky s písemnostmi, videokazety. Sledovala jeho konání s předtuchou problémů.

"Pojďte se podívat," vyzval ji pak a rozprostřel na stolní desku několik větších fotek.

"Co je to?" zeptala se odtahitě, vzala fotografie do rukou a s nezájmem si je prohlížela. Na snímcích byli lidé, mezi kterými poznala svého otce. "Oč jde?" dotázala se nepřívětivě.

"Vidíte?" řekl Smith. "Váš pan otec – na recepcích a schůzkách pořádaných ministerstvem zahraničí. Recepce s účastí velvyslanců a jiných významných vládních činitelů. Poznáváte tady toho člověka, Viktorie? Mohu vám tak, doufám, říkat?"

Druhou otázku přešla. "Člověk na fotografii je Hans–Jürgen Zilly – bývalý ředitel odboru na ministerstvu zahraničí a bývalý šéf mého otce. Pokud ho hledáte, tak odešel před pár lety ze státní služby do podnikatelského sektoru. Můj otec nastoupil na jeho místo."

"Velmi správně, skoro všechno jste to řekla za mně." Natáhl si nohy a ruce položil před sebe. "Zilly má sestru ve Východním Berlíně a posílal jí a jejím dětem po vašem otci dárky. Pokaždé, když tam Friedrich Nowak služebně jel, vezl něco pro Zillyho. Pamatujete, jak často létal váš tatínek do

Berlína?" zeptal se a hned si také sám odpověděl:

"Jistěže ano. Fotografie těchto dárečků máte před sebou. Prohlédněte si je dobře: láhev fialového Bolsu s hracím strojčkem, luxusní bonboniéry, walkman, Rubikova kostka, medvídek Pú..." Chvilí mlčel a nechal mladou ženu tápat v nejistotě.

"Co tím chcete sakra říct?" ulevila si Viktorie Nowaková, kterou hra neznámého přestávala bavit.

"Zkrátím to: Zilly i jeho sestra pracovali dlouhá léta pro Stasi. Předpokládám, že víte, co je Stasi."

"Samozřejmě," utrousila dotčeně.

"Takže vám ani nemusím vysvětlovat, že Stasi a KGB je v podstatě to samé."

"To tedy opravdu nemusíte."

"V Zillyho dárečcích byly zabudovány mikročipy s vojenskými informacemi, ukradenými dosud neidentifikovaným vyzvědačem z vrchního velení NATO. Váš otec moc dobře věděl, oč jde, a bral za převážení těchto čipů od Zillyho vysoké finanční částky. Odměnou mu bylo i ředitelské místo na ministerstvu zahraničí, na které byl dosazen jako potencionální člen rezidentury východoněmecké výzvědné služby. Váš hodný tatínek je vlastizrádce a má reálné šance strávit zbytek života ve vězení."

Tato slova ji úplně zdrtila a ona zalapala v překvapení po dechu. Přesto bez jakýchkoliv pochybností řekla:

"To je naprostý nesmysl! Tohle by můj otec nikdy neudělal! Celý život poctivě pracuje, a dokonce je členem CDU!"

"Tím hůř pro něho," zareagoval Smith.

"Táta má tak málo času, že někdy ani nestihne přijít z práce domů!"

"Vážně?" Nepříjemně se usmál, zvedl desky s materiály a strčil je Viktorii Nowakové před obličej.

"Jestli máte pochybnosti, tak se podívejte. Tady je spis, který vašemu otci založila zámořská kontrarozvědka. Je zde všechno: přepisy rozhovorů a videozáznamy i fotografie svědčící o jeho vině. Stačí materiál předat místním úřadům a váš osud je zpečetěn."

Díval se na ni svýma šedýma zapadlýma očima a ona si náhle uvědomila, že se stala obětí vyděrače.

"Nevěřím vám!" řekla důrazně, vytrhla mu složku z rukou a dokument prolisovala. Polil ji chlad. Ne – Smith asi nelhal.

Přejela zbrkle několik stránek očima a přečetla si pár vět. Našla osobní data svého otce, a dokonce rozpoznala i zpravodajský emblém. "Krycí jméno *Donald* – co je tohle za pitomost?" neodpustila si poznamenat, přestože všechno vypadalo naprosto autenticky. I když si byla skoro jistá, že návštěvník mluví pravdu, zavrtěla hlavou a složku mu vrátila. "Jsou to samé lži – měl byste odejít."

"Nebuďte dětina, Viktorie, a chvíli dobře poslouchejte: Všechno začalo už v roce sedmdesát pět opravou německé ambasády v Londýně. Tu prováděla firma vašeho otce. Tam si ho také agenti Stasi vytipovali a pomohli mu dostat se na ministerstvo zahraničí. Kde si myslíte, že by váš otec vzal peníze na takovýhle byt a na konto, co má v bance? Ani ředitelské místo by – jakožto průměrný úředník, původně stavební inženýr – nikdy nezískal!" Smith se jí teď už skoro vysmíval.

"Až tohle praskne," zapíchl ukazovák do papírů na stole, "jste celá rodina vyřízení a můžete se leda tak odstěhovat na Madagaskar."

Viktorie se rozklepala vztekem: "Vezměte si laskavě ty papíry a vypadněte!" rozkřikla se.

"Dobře si rozmyslete, co říkáte." Na jeho kultivované tváři s ostrými rysy se objevil nepříjemně ironický výraz.

"Chcete mě donutit, abych podepsala vaši blbou sponzorskou smlouvu? To jste se teda splet! Nenechám se vydírat a nepodepíšu!! Všechno je lež, co tady tvrdíte! Nevěřím vám ani slovo!! A teď rychle vypadněte, nebo zavolám policii!!"

Zrychleně dýchala a ruce ji brněly až k loktům, jakoby do nich proudilo 220 voltů.

"Bylo by od vás velmi neprozíravé, kdybyste volala policii," řekl muž s ledovým klidem.

"Kdo se zachoval neprozíravě, to se teprv uvidí!!" Vzala sluchátko telefonu a vytočila číslo. Smith přistoupil pomalu k ní. Něco chladného se dotklo jejího krku. Ve sluchátku se ozval hlas a podlaha se jí propadla pod nohama.

VIII.

Na počátku bylo světlo... To byla první věta, co ji napadla, když přicházela k sobě. Záře z osvětlení, bodající do jejích očí, vycházela odněkud zevnitř stropu, do něhož musela být zapuštěna lampa. Celý strop byl vypořstovaný, rovněž stěny i podlaha byly obložené hrubým polstrováním; dveře do místnosti nebylo vidět vůbec.

Viktoria netušila, kde je. Bolela ji hlava, v ústech měla sucho, špatně se jí dýchalo a nemohla se pohnout. V pohybu jí bránila k posteli pevně ukotvená svěrací kazajka, do níž měla navlečené tělo. Snažila se vyprostit, ale nešlo to. Během vteřiny jí hlavou projely všechny předcházející události: Smith – *Profors* – otcova Stasi aféra – sponzorská smlouva – vydírání...

"Haló, pomoc!" zvolala v náhlém návalu strachu. Hned si ale uvědomila, že *oni* o ní určitě vědí a že brzy jistě někdo přijde.

Vzpomněla si, že jí muž, co se představil jako Smith, zřejmě nějak uspal, když volala policii. Ano, to byl ten studený dotek na krku, pak se už na nic nepamatuje.

Přemítala, jak asi dlouho vydrží nehnutě ležet, než se jí udělá opravdu špatně. Dlouho určitě ne – prostorové deformace, brnění v rukou a pocity paniky, znásobené touto stresovou situací, nabývaly rychle na síle.

"Haló, je tu někdo?" zvolala. Nikdo však nepřišel a nic se nestalo.

Až za patnáct nekonečných minut se otevřely vypořstované dveře, kterých si před tím vůbec nevšimla, a dovnitř vešla starší tlustá zdravotní sestra neurčitého vzezření a lhostejného výrazu.

"Co se stalo? Kde to jsem? Co to se mnou udělali??" spustila na ni Viktoria třaslavým hlasem.

"Trpíte duševní poruchou, proto jste na psychiatrické klinice."

"Ale mě sem odveklí násilím!"

"Jistě," přisvědčila sestra, "tak už to u sebevrahů bývá."

"Ale já přece –!"

"Tady mám vaši zdravotní kartu," klepla tužkou do dekursu.

"Oni mě unesli – musíte mi pomoci!"

"Zřejmě ještě nejste úplně v obraze; nikdo vás neunesl, nýbrž vás přivezla sanita. Spolykala jste prášky – moře prášků – a napadla naše sanitáře. Jste nebezpečná pro sebe i pro své okolí."

"To není pravda!!!"

"Ukončíme tu komedii, milá zlatá. Mám jenom dvě možnosti, co sem napsat." Pohlédla krátce do denního záznamu. "Buď to – že jste v pořádku, nebo – že jste zemřela po převozu sem, což nikoho nepřekvapí. Ani vaše rodiče ne. Prostě jste neunesla své onemocnění, svou vegetativní neurózu. Jediným řešením pro vás byla sebevražda. Rozhodla jste se utrpení skončit vlastní rukou."

"Tomuhle rodiče nikdy neuvěří!"

"Nic jiného jim nezbude."

"Nemůžete jen tak unášet lidi a zavírat je do ústavů!"

"Poslyšte – vy jste naivní jak děcko. Ostatně, váš osud je teď ve vašich rukou a mně na něm vůbec nezáleží," řekla sestra apaticky a její netečná tvář svědčila o tom, že mluví pravdu.

"Pusťte mě odtud – není mi dobře," zaprosila Viktoria.

"To mě nezajímá," prohodila žena přes rameno a sehnula se, aby prošla malými dveřmi ven.

"Tak mě aspoň nechte zatelefonovat domů."

"To nebude možné."

"Co mám teda udělat??!"

"Hlavně nekřičte, nebo vám něco píchnu."

"Nechci nic píchnout. Chci jít domů!"

"Ani to nebude možné," opakovala tlustá sestra jako stroj. Než zavřela dveře, ještě se otočila.

"Vrátím se v devět hodin. Pak dostanete injekci," upozornila významně a podívala se na mladou ženu pronikavým pohledem.

Padl na ni nepředstavitelný strach.

Dveře vypořstované kobky se ještě pootevřely. "Teď je osm čtyřicet, do devíti máte možnost zavolat panu Smithovi."

Viktoria spatřila jedinou šanci na přežití. "Haló, haló! Vraťte se – prosím! Zavolám panu Smithovi!!" Věděla, že by udělala naprosto cokoli, jenom aby se odtud dostala. Nebyla to zbabělost, nýbrž základní instinkt, jenž jí velel přežít za jakoukoliv cenu.

Tlustá žena nakoukla znovu dovnitř. "Říkala jste něco?"

"Ano! Ano! Chci volat Smithe! Prosím!"

"Rozmyslete si to dobře – pan Smith s vámi nechce jen mluvit, chce slyšet váš souhlas."

"Ale já... souhlasím! Se vším! Jen mě už zaveďte k telefonu!"

Přistoupila k lůžku a uvolnila popruh svěřací kazajky.

"Dobře – odvedu vás do kanceláře, ale nepokoušejte se utéct, je tady ochranka a všude máme mříže." Hleděla jí do očí a Viktoria se cítila absolutně bezmocná.

"Nemám sílu jít, natož utíkat." Při chůzi se opírala o zdi, aby neupadla. Těžko se jí dýchalo a okolní prostor byl silně deformován.

Třesoucí se rukou svírala sluchátko telefonu a nemohla se dočkat Smithova hlasu.

"Tady je Nowaková." Byla skoro šťastná, když se ozval.

"Jak jste se rozmyslela?"

"Já – já – já – podepíšu – teď – okamžitě!" řekla a úplně se zajíkala nadějí na propuštění.

"No výborně! To mám velkou radost. Spoléhal jsem na vaši inteligenci."

"Můžu už odtud pryč, že?" zaškemrala tiše.

"Ale samozřejmě, jistě. Dejte mi k aparátu tu... osobu."

Podala otlé ženě sluchátko, ta naslouchala a přejížděla si rty ukazovákem. Když telefon zavěsila, zdálo se, že mluví poněkud přívětivěji: "Dostanete zpátky vaše šaty a ihned vás propustíme."

U východu z psychiatrie zdravotní sestra ještě jednou promluvila: "Tohleto si vezměte sebou," řekla a zamávala dekursem. "Nikdy jste tu nebyla." Předložila ostraze ve vrátnici propustku a ti otevřeli bránu.

Viktoria seběhla rozradostněně ze schodů.

Před vchodem kliniky parkovalo černé BMW s otevřenými dveřmi u spolujezdce. Vedle vozu stál Smith a galantním gestem mladou ženu vybídl, aby nastoupila.

"Posaďte se," řekl téměř přátelsky.

S ulehčením se zhroutila na měkké sedadlo. "Dostal jste mě. Kde je ta nešťastná smlouva? Teď už vám podepíšu, cokoli budete chtít."

Když Smith uviděl, jak se jeho spolujezdkyně třese, ukázal na palubní desku. "V přihrádce před sebou máte lahvičku alkoholu, napijte se, bude vám líp."

Napila se; bylo to ale silné, a tak kašlala, až se celá poprskala.

"Jak se cítíte?"

"Je mi zle," odvětila popravdě. "Ráda bych už konečně měla z krku vaši smlouvu."

"Věřím vám. S podpisováním však nemusíte spěchat. Důležité je, že jste se k tomu rozhodla. Jako chytrý člověk jste se možná domyslela, že kvůli jedné pitomé sponzorské smlouvě bychom neprováděli takováto extempore."

"Ano, napadlo mě to."

"To rád slyším. Takže: pokud uděláte vše, co vám řeknu, nemusíte mít žádné obavy."

"A spis mého otce, ty fotky a... to všechno je pravda?"

"Pravda to je, bohužel pro vás. Váš otec byl skutečně placeným agentem východoněmecké zpravodajské služby."

Tím zhasla poslední jiskřička naděje v otcovu nevinu.

Zdrceně přikývla. "Co po mně vlastně chcete?"

"Všechno se zavčas dozvíte. Vyděláte si dost peněz a dostanete i materiály pana otce, když ovšem splníte zadaný úkol. Sponzorská smlouva s firmou *Profors* poslouží jako krytí, abyste mohla legalizovat získané peníze a dary."

"Myslím, že to celé začíná dávat smysl."

"Souhlasím – teď jsme oba *na jedné lodi*," řekl Smith a zaznělo to docela jako otřepaná fráze. "Můžete si být jista, že podobné donucovací metody, jaké jsem musel použít na vás, nemám rád. Ale pochopte – nejste to jen vy, kdo nemá na výběr. Totéž se dá říci i o mně."

Pokrčila neurčitě rameny a přemýšlivě se na něho zadívala.

"Kdo vlastně jste?"

"Na tom vůbec nezáleží. Pro vás je zajímavé pouze to, že jsem váš nejbližší spolupracovník, od něhož budete dostávat potřebné informace a všechny ostatní náležitosti."

Náležitosti... hezky kulatě řečeno! Hleděla mu do očí a zkoumala cynický výraz jeho obličeje, zatímco on zasouval kazetu do přehrávače.

"How d'you ride, že?" řekla hned při prvních tónech.

"Ano, Slayed speciálně pro vás."

"Dík. Trochu stimulující hudby přijde opravdu vhod."

Smith nepatrně zesílil zvuk. "Možná si to zatím neuvědomujete, ale jste teď velice důležitý člověk, v jehož ruce leží osudy mnoha lidí. Spoléhám na vás." Smith hovořil jako mistr propagandy a Viktoria byla v pokušení jeho slovům uvěřit.

"Musíte se dostat do formy, a především se musíte naučit dobře řídit auto. Proto podstoupíte pod mým vedením intenzivní řidičský výcvik."

"Řidičský výcvik..." zopakovala mechanicky.

"Ano. – Teď vás zavezu domů. Prozatím informujte rodiče, že vás kontaktovala sponzorská firma. Podmínky, které jsem vám před tím nabízel, platí."

Tmavý bavorák zastavil na kraji Goebenstraße, nedaleko bydliště Nowakových.

"Sejdeme se zítra v deset hodin dopoledne tady," nakázal stroze. "A ještě malé upozornění: pokud by vás náhodou napadlo jít na policii..."

Zavrtěla okamžitě hlavou a chtěla protestovat. Smith ji gestem ruky umlčel.

"...nebo komukoliv něco povědět..." Výraz Smithových očí byl naprosto chladný, bez jakékoli známky lítosti.

"Myslela jsem, že *tohle* jsme si už vyjasnili," podotkla s důrazem. "Nechci, aby můj otec šel do vězení, a ani já se nehodlám nechat zabít."

"Rozumný postoj," řekl Smith. "Teď váš první úkol: Vemte si tuhle brožurku a naučte se všechny dopravní značky a předpisy. Do zítra."

"Už do zítra?"

"Ano, do zítra. Těch pár stránek zvládnete hravě."

Zatvářila se poněkud pochybovačně.

"Jste bystrá," řekl Smith, "takže je úplně zbytečné, abyste se podceňovala," dodal a jeho pohled zůstal stoprocentně nezúčastněný.

Viktoria opustila BMW a těžkým krokem a s přivřenýma očima doklopýtala k domovním dveřím. Vyšla do druhého patra; doma opět nikdo nebyl, rodiče zřejmě zdržely nějaké pracovní povinnosti. Všechno se jevilo jako zlý sen: její podivné onemocnění, otec coby pašerák tajných informací, ona vydíraná bůhvíkým...

Usínala vsedě na křesle a v polospánku přemýšlela, do jaké hry to vlastně vstoupila a zda ji vůbec dohraje živá.

Po deseti minutách vstoupil do domu Nowakových i Smith. Zamířil do třetího poschodí, ke dveřím firmy *Duan*.

Dora McNealová odvrátila oči od televizní obrazovky. "Jak to šlo, pane?"

Odložil sako. "Blbě. Musel jsem Nowakovou pořádně skřípnout. Má kuráž – nenechala se jen tak

zastrašit," řekl a v jeho hlase bylo možné zaslechnout slabý náznak obdivu. "Trochu jsem ji podcenil, byl jsem přesvědčený, že je psychicky na dně, ale... držela se, nesesypala se hned, povolila, až když měla nůž na krku. Je tvrdší, než si sama myslí. Bensonovi inženýři lidských duší se zřejmě nespletli, když vybrali právě ji."

"Jaký bude další postup, plukov... Johne?"

"Zítřka mám první lekci autoškoly a pozítří nastoupíš ty."

Dora si přitáhla kolena k obličejí a položila si na ně svou tvář.

IX.

Před desátou hodinou dopolední se na rohu Goebenstraße objevila Smithova limuzína, kterou Viktoria netrpělivě vyhlížela z okna.

Jakmile opustila dům a vstoupila na chodník, pocítila silný záchvěv strachu, způsobený agorafobií. Přimhouřila pravé oko, překonala chuť utéci zpět do domu a rychlým krokem přešla napříč ulicí. Snaha splnit svou povinnost, t.j. dojít k nedaleko stojícímu vozu, byla nakonec silnější než nevolnost.

"Kam pojedeme?" zeptala se, jen co přibouchla dvířka vozu.

"Za město," dostalo se jí stručné odpovědi. "Na zadním sedadle jsou desky s vašimi sponzorskými smlouvami," řekl po chvíli Smith. "Podepište je a originály si nechte."

Přibrzdil před světelnou křižovatkou a zařadil se do pravého jízdního pruhu. "Jedná se o oficiální dokumenty i o existující firmu. Všechno je naprosto legální."

Přidal plyn, odbočil vpravo, a hned jak zaregistroval její nevěřící pohled, řekl: "Ale ano – skutečně je všechno legální. Teď, když jste podepsala, obdržíte sponzorské dary: vůz automobilky Fiat, osobní počítač a sto padesát tisíc marek."

"Vážně mi tohle všechno chcete dát?"

"Ale ano, přesvědčím vás," řekl a vytáhl z náprsní kapsy naditou obálku. "Vaše peníze, jenom berte a neváhejte."

Dívala se užasle na tlustý svazek tisícimarkových bankovek. "Myslela jsem, že –"

"V pořádku," přitakal Smith. "Tohle je jenom záloha. Až zdárně dokončíte svůj úkol, což musíte, dostanete ještě šest set tisíc. To už je slušná motivace ke spolupráci, ne?"

"Kolik jste říkal...??!"

"Ano, slyšela jste dobře. Plus dokumenty vašeho pana otce."

Udiveně na muže za volantem pohlédla. Něco podobného nečekala. Finanční částka, kterou jí slíbil, přesáhla všechny její představy.

"Co mám za ty peníze, proboha, udělat???"

Neodpověděl. Zatvářil se vážně a řekl:

"Jsem rád, že berete nastalou situaci s humorem. Mějte však na paměti, že se nejedná o žádnou hru, ani o sportovní klání. Tam se lze chyby dopustit a nic se dohromady nestane, ale při práci, která vás teď čeká, může být jediná chyba to poslední, co jste v životě udělala."

"Budu si to pamatovat." Podívala se z okénka na ulici a zahlédla jakési malé děcko v doprovodu staršího muže. "Proč mě chcete platit, pane Smithi, když mě máte v hrsti?" Dítě na chodníku se neohrabaně rozběhlo s rozpaženýma ručkama a po dvou krocích klopýtlo o vlastní nohu a upadlo. Muž dítěti pomáhal vstát a otíral mu zašpiněný obličej kapesníkem.

"Platit bych vás nemusel, ale mám dostatek financí a je to pro mě výhodné. Podívejte – pokud bude vaší jedinou motivací strach z vydírání, může to mít nepříznivý vliv na váš výkon, což by v konečném důsledku mohlo ohrozit i mě. Když ale budete vědět, že dostanete dobře zapláceno... A ještě: vezmete-li peníze, přestáváte být vydíraná a stává se z vás automaticky spoluviník."

"Spoluviník, jistě – rozumím."

"Dobře – pustíme se tedy do práce. Dávejte pozor: Naproti vašemu domu stojí auto s mnichovskou espézetkou – fiat – stříbrná metalíza. Tady máte klíče. V kufru auta najdete počítač. Ten si doma složíte a zapojíte podle přiloženého návodu."

"Ještě nikdy jsem s počítačem nepracovala."

"Nic na tom není. Budete jezdit myši po podložce, mačkat tlačítka a učit se. Každý den, přesně ve dvaadvacet hodin, usednete k počítači a zasunete do mechaniky tuto disketu. Pak uděláte, co vám přístroj řekne. Tím získáte potřebné informace o svém úkolu."

"Co se vlastně budu učit?"

"To se dozvíte až večer," odbyl ji Smith. "Další věc – vaše zdraví. Víím, že máte určité potíže a že berete uklidňující prostředky. Musíte je přestat brát, protože zpomalují reakce, a to vy nemůžete potřebovat. Namísto sedativ vám mohu poskytnout jistý speciální lék, který není běžně k mání. Jmenuje se *Arcantin*. Pokud to bude nutné, vezmete si jednu tabletu. Během dvaceti čtyř hodin smíte vzít maximálně tři kusy." Hodil mladé ženě krabičku *Arcantinu* na klín. "Prosím," řekl, "můžete preparát vyzkoušet třeba hned."

V jejích očích se objevil záblesk nedůvěry. "Já nevím..."

"Nebojte se, je to opravdu zázračný prostředek. Ovšem, pokud je vám dobře..." Pokrčil rameny.

"Za poslední dva týdny mi dobře ještě nikdy nebylo," konstatovala unaveně.

"Tak vyzkoušejte tenhle lék a nemějte strach. Aha, už chápu – nevěříte mi. Koneckonců – ani se vám nedivím."

Zastavil u chodníku, rozlomil tabletu *Arcantinu*, do každé ruky sevřel jednu polovičku a zeptal se:

"Pravá nebo levá?"

Vzala levou. Smith jí podal půl tabletky a druhou půlku viditelně rozkousal. "Buďte bez obav – já mám opravdu eminentní zájem, abyste byla v pořádku."

O tom však Viktoria silně pochybovala. Snažila se proniknout pohledem do Smithových zapadlých očí a vyčíst z nich, co si právě myslí. Nepodařilo se jí to. Nadechla se a lhostejně vložila lék do úst. Nějak to dopadne, pomyslela si.

"Střelba je pro vás běžná věc, že?" zeptal se náhle Smith.

"Ano. V podstatě ano. Proč se ptáte? Jistě jste se informoval."

"Informoval. Víím, že jste talentovaný sportovní střelec, což se vám teď výborně hodí. Při plnění úkolu budete totiž potřebovat zbraň na osobní ochranu – tu vám předám já. A až vám řeknu, začnete ji i nosit."

"Na osobní ochranu...? Nosit...? Co to má společného se sponzorskou smlouvou...?" zopakovala jako bez ducha a vůbec nechápala, o čem je řeč.

Smith bližší vysvětlení nepodal. Elegantním pohybem vyklepl ze své peněženky vizitku a řekl: "Tady jsou dvě telefonní čísla. Na prvním budete chtít mě, na tom druhém pana Rojana – pana Iana Rojana. Čísla jsou jen pro krajní případ, rozumíte?"

"Ano, pouze v krajním případě," řekla po něm jako robot a ani se raději nezeptala, co má tím krajním případem na mysli.

Vůz se konečně rozjel a pár minut pokračovali beze slov.

"*Arcantin* by už mohl začít působit," řekl Smith a opět rutinově zaparkoval. "Nechcete se trochu projít po náměstí?"

Tato otázka nahnala Viktorii hrůzu, neboť měla problém přejít i obyčejnou ulici. Chvíli nerozhodně seděla, pak otevřela dveře vozu a se smíšenými pocity vystoupila ven.

Skutečně, lék už opravdu začal účinkovat. Pociťovala neobvyklou volnost, prostupoval ji klid i vyrovnanost a deformace prostoru skoro zmizely. Neobjevilo se ani brnění v prstech; cítila se sebevědomá a beze strachu. Mohla by se v klidu procházet po celém městě a vůbec by jí to nevadilo.

Přešla náměstí napříč tam a zpět, nevolnost úplně zmizela. Když za chvíli nastupovala do vozu, s úlevou prohlásila:

"Je to úžasné. Naprosto úžasné a neuvěřitelné."

"Říkal jsem vám, že je to malý zázrak," usmál se muž za volantem a ještě dodal: "Lék berte opravdu

jenom tehdy, bude-li to nezbytně nutné. Svoje potíže, byť to není snadné, musíte z větší části zvládat sama."

"Opravdu to není – jak jste řekl – snadné, ale já se pokusím."

"Dobře. Teď konečně vypadneme z města."

Po několika kilometrech sjeli z magistrály a za první křižovatkou odbočili na rozbahněnou polní cestu. Dál bylo nutné jet krokem. Během deseti minut se ocitli na otevřeném prostranství, pokrytém škvárou a loužemi. Celá plocha vykazovala rozlohu několika fotbalových hřišť. Zde vůz konečně stanul.

"Na tomto místě byly dříve skladovací prostory, nám to poslouží jako cvičiště," vysvětloval Smith.

Vyházel z kufru auta barevné gumové kuželíky a rozmístil je na zemi tak, aby vytvořil provizorní, několik desítek metrů dlouhou slalomovou dráhu.

"Posaďte se za volant."

"Ještě nikdy jsem řídit nezkoušela."

"Nevadí. Při vašich schopnostech byste mohla pilotovat proudový letoun nebo i raketoplán."

"Myslíte?"

"Nemyslím. Vím to."

"Jen abyste se nespletl. Nikdy jsem nebyla obzvlášť šikovná ani chytrá," upozorňovala sebekriticky.

"Štěstí, že jsem vůbec odmaturovala," řekla a s velmi nejistými pocity usedla na místo řidiče.

"Odbrzďte ruční a rozjeďte se," zavelel Smith. "Jednička se řadí k sobě a dopředu. Dejte víc plynu, ať vám to nechcípne."

Zdolala určenou dráhu pomocí krátkých přískoků.

"Teď zpátečku. Jeďte, jeďte!"

S vytřeštěným zrakem couvala skrz kužely a polovinu jich pobourala.

Tak začal dlouhý a nečekaně obtížný výcvik. Smith vydával neustále příkazy a jeho žačka je špatně, či ještě hůře plnila. Největší problémy měla s řazením, ale byla nucena zkoušet to tak dlouho, dokud se tomu bezpečně nenaučila.

Po prvních třech hodinách řidičského utrpení udělal Smith přestávku.

"Pět minut pauza," řekl, zalovil pod sedačkou, aby z pod ní vyhrabal plechovku teplé koly a balíček se dvěma studenými párky v rohlíku. "Můžete se posilnit."

"Díky," zamumlala unaveně. "Vy opravdu myslíte na všechno, že?"

"Jak je vám?"

"Hrozně."

"Bude to dobré. Už vám to jde mnohem líp."

Mladou ženu bolely oči i ruce a od neustálého šlapání na pedály ji chytaly křeče do nohou. Zakrátko však musela opět usednout k volantu a učit se všem možným řidičským dovednostem: rychle couvat, parkovat, vyhnout se překážce na poslední chvíli, přerušovaně brzdit, natočit motor bez startéru. Často se jí nedařilo, ale Smith jakožto trpělivý instruktor znovu a znovu vysvětloval a předváděl.

Ve čtyři hodiny odpoledne se Viktoria cítila úplně mrtvá. Přicházela na ni nevolnost, a když si chtěla vzít kousek *Arcantinu*, její učitel jí to nedovolil. "Musíte mít čistou hlavu," říkal, "nejlepší lék je povinnost. Šlápněte na to! Pojedeme se projet po silnici. Koukejte na dopravní značky a říkejte mi, co znamenají."

Tohle však bylo nadlidské přání. Nedokázala značky za jízdy sledovat a byla ráda, že se vůbec udrží na silnici. Bruslila v jízdním pruhu a Smith občas zkorigoval směr jízdy krátkým cuknutím volantu.

"Přejela jste značku!"

"Nevšimla jsem si!"

"Zastavte a vycouvejte!"

"Ale za námi je auto!!!"

"Kašlete na něj, objeddejte nás!!!"

Plížila se krokem po silnici a vysvětlovala zvlášť každou dopravní značku. Smith byl potom konečně spokojený, ale i tak mořil Viktorii Nowakovou po okresních silnicích až do půl šesté večer. "Teď to otočte a jeďte domů – do města," pobízel nelítostně.

"Já už nemůžu, vůbec nevidím," zaprotestovala.

Smithova reakce na její výhrady byla ostrá:

"Nemůžu, nevidím – co to používáte za slova?! Taková já neznám!"

Když si ale povšiml jejích zarudlých očí, rozhodl se trápení skončit. "Dobrá, zastavte, předsedneme si. Pro dnešek to stačí. Nejezdíte špatně, mohlo by to být mnohem horší." Otevřel přihrádku na palubní desce vozu a hodil mladé ženě na klín malý plochý předmět v průsvitném obalu. "Váš řidičský průkaz."

Otevřela v překvapení ústa. "Můj co?! Já přece žádný –"

"Ale máte. Získala jste ho oficiálně ve svých osmnácti letech v jedné bonnské autoškole. Ta už bohužel neexistuje, neboť zkrachovala. Můžete být bez obav, ty papíry jsou okay."

Hleděla na vedle sedícího muže vytřeštěným zrakem a marně se snažila v této nepřehledné situaci zorientovat. Kdo proboha je tenhle člověk, co rozdává úkoly, peníze a řidičské průkazy?? Všechno je prý v pořádku – legální – okay! Ale jak to, když je to všechno podvod?

"Odvezu vás domů, zítra se sejdeme v půl jedné odpoledne na tomtéž místě jako dnes a dokončíme váš výcvik."

"Ano, pane Smithi," řekla Viktoria Nowaková a nespouštěla oči ze svého řidičáku.

X.

Když doma předložila podepsaný kontrakt s firmou *Profors*, byla reakce rodičů vcelku obvyklá; otec nešetřil uznáním a matka byla značně zdrženlivější – ostatně jako vždy, když šlo o nějakou chválu. Raději se ihned rozhovořila na téma sňatek a spokojený rodinný život. Nicméně, oba rodiče vzali sponzoring jako fakt a o to také jejich dceři šlo.

Dalo se očekávat, že si Friedrich Nowak údaje o firmě *Profors* prověří. Možná si na ministerstvu nechá udělat i výpis z obchodního rejstříku, aby zjistil, zda je s touto společností všechno v pořádku.

I ohledně řidičského průkazu byla Viktoria nucena rodičům zalhat. Vymyslela si, že oprávnění získala ještě za studií na střední škole, kde absolvovala autoškolu jako součást učebních osnov.

"Proč ti vlastně dali počítač, Viktoro, vždyť ho nepotřebuješ, a ani s ním neumíš pracovat?" zeptal se dcery Friedrich Nowak.

"Nevím, táto. Je to dar, nemohla jsem si vybírat, ale zacházet se s ním naučím."

"Místo zacházení s počítačem by ses raději měla vypravit do společnosti, když už jsi zdravá," poznamenala Alice Nowaková.

"Zdravá ještě rozhodně nejsem, mamí."

"Zatancovat si, pobavit se," pokračovala matka tvrdošíjně. "Jsi pořád sama..."

Jako kůl v plotě, pomyslela si Viktoria.

"...jako kůl v plotě," dopověděla matka.

"Tohle je, mámo, obehnaná písnička a já už ji slyšela nejmíň tisíckrát. Místo nudného tancování se budu raději učit pracovat na počítači," uzavřela a přibouchla za sebou dveře svého pokoje.

Oživit počítač nebylo skutečně tak těžké, jak by se na první pohled mohlo zdát. Návod byl velmi přehledný, a tak si Viktoria s celou operací poradila dost rychle.

Ve 21.50 usedla před monitor a čekala, až padne desátá hodina. Přesně v tento čas zasunula disketu do jednotky. Obrazovka potemněla modrou barvou a objevil se v komputerové grafice

vymodelovaný pohled skrz automobilové sklo.

Zprvu se domnívala, že se jedná o počítačovou hru, či snad o jakýsi dopravní тренаžér. Pravda však byla úplně jiná.

Na monitoru vyskočil nápis:

Je 15 hodin 00 minut - vyjíždíte od domu.

Obraz, který vypadal jako kreslený film, se rozhybal v realistické počítačové animaci. Ukázal se i další text:

Odbočíte vlevo na Weberstraße, potom vpravo na Argelanderstraße a opět vpravo na Reuterstraße. Budete se držet neustále v pravém pruhu. Sjedete na Potsdamer Platz a zamíříte po dálnici 555 směrem na Köln.

Záběr se měnil přesně tak, jako by byl sejmuto kamerou z místa řidiče. Nechybělo ani zřetelné znázornění dopravních značek, důležitých nápisů na budovách a občas i chodců a aut.

Viktorii pochopila, že ji počítač učí jakousi trasu. Během deseti minut ji simulovaný obraz vyvedl ven z hlavního města. Následně začaly z monitoru pršet otázky:

V kolik hodin vyjedete? Jak odbočíte z Weberstraße? Kde opustíte Reuterstraße? Kam zamíříte za Potsdamer Platz?

Dotazy neustávaly a na dolní části screenu se zobrazoval i počet bodů, které při testu získala. Počítačový výsledek trval tak dlouho, dokud nezodpověděla všechny otázky třikrát za sebou dobře. To bylo až těsně před jedenáctou hodinou.

Vyjmula disketu z mechaniky a uvažovala, co to všechno znamená.

Druhý den ráno v 9.15 vyzváněl u Nowakových neodbytně telefon. Viktoria chvíli šmátrala poslepu pod postelí, než se jí podařilo aparát vylovit.

"Smith," ozvalo se ve sluchátku.

"Aha," řekla ospale, bez náznaku potěšení.

"Vzbudil jsem vás?"

"Vzbudil – ale na tom nesejde."

"To rád slyším. Poslouchejte: V kufru vašeho auta máte tašku. Vezměte si ji domů a uschovejte. Taška obsahuje oděv, který budete za nějaký čas potřebovat. My dva se sejdeme, jak bylo včera dohodnuto."

"Rozumím," zívla.

"Pro tu tašku si dojděte ihned!"

"Dobře, jak si přejete."

Když zavěsila, vůbec se jí z postele nechtělo. Nakonec se po delším úsilí přemohla. Vstala, oblékla se a seběhla dolů před dům.

Zavřela levé oko a přešla ulici; pohled jedním okem snižoval plastičnost vidění a byl vlastně jedinou okamžitou a rychlou pomůckou v boji proti fobickým prostorovým deformacím.

Odemkla kufr auta, vytáhla ven kabelu naditou tmavými svršky a chtěla se vrátit zpátky k domu. Z pravé části ulice se rychle blížil vůz, proto zůstala stát. Souběžně s ní přecházela vozovku i světlovlasá mladá žena, která přijíždějící ford nezaregistrovala a se skloněnou hlavou zamířila přímo do jeho dráhy. Viktoria na ni chtěla zavolat, ale nestihla to. Ozvala se dutá rána, výkřik a

dívka odlétla stranou, sražena automobilem.

Bože! Jenom aby nebyla mrtvá!! Pohnula se, mrtvá tedy není.

Viktoria se rychle otočila za fordem nerušeně pokračujícím v jízdě. Číslo!! Musí si zapamatovat jeho číslo!!

Sklonila se k ležící mladé ženě. "Jste zraněná?" zeptala se jí v obavách.

Světlovláska křivila ústa bolestí, a když se její pohled setkal s Viktoriiným, cukla sebou a zůstala sekundu bez pohnutí. "Ale ne... nejsem... jen jsem se trochu praštila."

Ještě ke všemu cizinka! "Neublížila jste si?"

"Ani ne, já... myslím, že budu v pořádku." Pomalu se opřela o lokty a usedla.

"Snad bychom měli zavolat policii," ozval se jeden přihlížející chodec.

"Raději ne. Beztak je to má vina. Není tady přechod a já mu vběhla přímo pod kola."

"Ale on ujel!"

"Nevadí," řekla a za pomoci Viktorie Nowakové se opatrně zdvihala ze země. Hlouček okolostojících lidí se začal pomalu rozcházet.

"Kdybyste mě doprovodila... bydlím tamhle, přes ulici," ukázala na protější činžák.

"Samozřejmě – dovedu vás až domů," řekla Viktoria a bedlivě si neznámou prohlížela. Podle dokonalého vzhledu a drahého oblečení usuzovala, že by to mohla být třeba i herečka nebo někdo z televize; byla dohněda opálená a její fotogenická tvář s většími ústy, hezky tvarovanými užšími rty a jemně špičatou bradou by se dobře vyjímal na filmovém plátně. Nebylo možné přehlédnout ani kuriózní jasně zelené oči, připomínající svým tvarem a položením přeoperované oči Asiatky, díky čemuž vyzařoval obličej neznámé jakousi půvabnou faleš.

"Vy bydlíte tady v tomhle domě?" podivila se Viktoria. "To je náhoda – já taky!"

Mladá žena si urovnala blondáté vlasy. "Máme služební byt ve třetím patře," řekla pak slušnou němčinou s nevýrazným akcentem.

"Nikdy jsem vás tu neviděla – dozajista bych si vás zapamatovala."

"Nemohla jste mě vidět, přijela jsem do Bonnu teprve před pár dny."

"Podle vašeho přízvuku bych řekla, že jste ze Států."

"Kdepak. Patřím k belgické firmě *Duan*. Tady v domě máme prozatímní kancelář, než v Bonnu zřídíme novou firemní pobočku."

Viktoria znovu na atraktivní blondýnku pohlédla a připadlo jí, že vypadá velmi sympaticky. Stačila si povšimnout i jejích rukou s krátkými nehty bez laku – zvláštní – nebyly pěstěné.

Doprovodila neznámou ke dveřím s mosaznou cedulkou *Duan Export Import, Inc.*

"Opravdu nepotřebujete lékaře?"

"Opravdu ne. A děkuju vám za všechno, moc jste mi pomohla. Už jsem docela v pořádku. Až na odřenou ruku a špinavé šaty."

"Tak tedy..." řekla Viktoria a několikrát přešlápla na místě, "...na shledanou."

Když přibouchla dveře svého bytu, zarazila se. Zapomněla na espézetku!

Vyběhla ihned o poschodí výš a zazvonila.

"Promiňte, nedala jsem vám poznávací značku toho –" vyhrkla uchvátaně. "Bože můj, jste to vůbec vy?! Málem jsem vás nepoznala."

"Jsem to já, jistě. Hned si to číslo poznamenám, jen co si přinesu tužku a papír. Počkejte chvíli."

Viktoria stála v předsínce a zírala; neznámá byla oblečena pouze do černého polovičního trika; měla odhalené břicho, na nohou přiléhavé cyklistické šortky, a teď už nevypadala jako televizní hlasatelka, nýbrž jako vrcholová atletka. Její štíhlé tělo bylo svalnaté a báječně vypracované, aniž by při tom ztratilo svou ženskou křehkost.

"Děkuju vám moc za to... číslo," řekla a její šikmé oči se ještě více zúžily.

Vzhled této mladé ženy byl pro Viktorii Nowakovou natolik fascinující, že ji to samotnou vyvádělo z míry; vypadala nejen nádherně, ale vyzařovala z ní i silná pozitivní energie. "Vy... sportujete?"

"Vlastně – teď už ne," odpověděla světlovláska poněkud sklíčeně. "Ale ještě nedávno jsem se věnovala horolezectví a také jiným sportům. Dokonce jsem párkrát byla v Himalájích a málem jsem vylezla na K2. Jo a taky mám pět set sedmdesát seskoků padákem." Přehodila tužku z ruky do ruky a pak si ji zastrčila za ucho.

"To... je... skvělé," řekla Viktoria nadšeně. "Já totiž... taky se věnuji vrcholovému sportu – střílím z malorážky."

"Fakt?"

"Ano, ale do čtyřiaosmdesátého jsem dělala skok daleký."

Blondýnka pozvedla obočí. "Prima – co kdybychom ta naše sportovní snažení někdy zapily?" Vzala opět tužku do ruky a otáčela ji mezi prsty.

"Velmi ráda."

"Promiňte, ještě jsem se vám nepředstavila," omlouvala se neznámá. "Jmenuji se Dorothy Jacobsenová."

"Já jsem Vik, teda... Viktoria Nowaková," řekla a vykouzčila na svých rtech úsměv. Společnost této mladé ženy jí přinesla nečekanou radost. Strach a neuróza byly nahrazeny pocity naprosto opačnými – příjemnými, skoro hřejivými.

"Tak tedy Vik... moc mě těší a navrhuju tykání. Pro přátele jsem Dora. A zvu tě na kávu. Teda... ne teď, až večer. Musím bohužel ještě pracovat. Víš – firma *Duan* patří mému otci a já se strýcem Oscarem tady ve městě zřizujeme firemní zastoupení. Vlastně se teprve učím. Doposavad jsem jenom jezdila po horách... a tady je spousta kancelářské práce, kterou jsem nikdy nedělala, samé obchodní schůzky, telefony, jednání... mám z toho v hlavě zmatek a sotva vyjdu před dům, tak mě hned přejede auto," s chrupnutím se zakousla do konce tužky. "Je hrozná otrava být furt sama, zavřená v kanclu... vůbec nikoho tady neznám..."

"To jsi na tom podobně jako já, rodiče jsou taky věčně v práci."

Dora se krátce dotkla Viktoriina předloktí tužkou: "Stavím se pro tebe v půl osmý, co říkáš? Kousek odtud je hezká kavárnička."

"Dobře, budu tě čekat, ale... chtěla bych být před desátou doma."

"Copak – přísný manžel?"

"Kdepak, nejsem vdaná, takže žádný manžel. Potřebuju být doma včas, ještě něco mám."

Světlovláska spiklenecky zamrkala. "Chápu, domácí rande, co?"

"Kdepak rande – já žiju jak jeptiška. Musím něco přepsat pro mého tátu, on dělá na ministerstvu, občas mu pomáhám s prací, když to nestíhá." Lhala nerada, ale pravdu o počítačové výuce říct nemohla.

"Rozumím a už se neptám," řekla Dora taktně. "Takže v půl osmé. Zatím čau." Podala Viktorii okousanou tužku a ona si ji překvapeně prohlížela.

"Ta je přeci tvoje."

"Nech si ji někde na očích, abys na mě nezabudla."

Setkáním s touto neobyčejnou dívkou byla Viktoria nadšená v naději, že jí právě nabyté přátelství poněkud zpříjemní čekání na Smithův úkol. Sama sebe nepoznávala; obvykle se s cizími lidmi seznamovala velmi dlouho a nebývala k nim příliš důvěřivá. Dnešní den byl vzácnou výjimkou – k takřka neznámé cizince pocítovala od prvopočátku nejen důvěru, ale cosi víc; dokonce určitou vnitřní sounáležitost – jako k někomu blízkému, jehož po dlouhých letech odloučení opět spatřila.

XI.

Viktoria Nowaková byla v tak skvělém duševním rozpoložení a tolik se těšila na večer, že jí ani další část řidičského výcviku nemohla pokazit dobrou náladu.

Smith se zpočátku zaměřil na jízdu městskými ulicemi, což bylo pro začátečníka značně obtížné. Když za dvě hodiny opustili přeplněné město a po poloprázdných okresních silnicích zamířili na jih, na Altenahr a Königsfeld, připadala si tam Viktoria jako suverénní řidič profesionál.

Z celého odpoledne jí utkvěla v paměti jen jedna, podle jejího názoru, veselá příhoda. Okolo šestnácté hodiny zastavili u malé venkovské restaurace a Smith odešel pro limonádu a toasty. Než se vrátil, zablokoval jejich vůz automobil jistého muže s düsseldorfskou espézetkou, jehož uspěchaný řidič pravděpodobně doháněl svůj zpožděný oběd. Měl zřejmě velký hlad, neboť jeho překážející nissan dlouhou dobu neodjížděl. Po dalších deseti minutách marného čekání došla Smithovi trpělivost.

"Nemůžeme tady trčet až do večera," řekl otráveně. "Posaďte se do vozu – já to vyřídím."

Přečetl si poznávací značku překážejícího nissanu a odešel do restaurace.

Zakrátko se Viktorii naskytl velmi směšný pohled: Ze dveří hospůdky vyšel rychlým krokem Smith. Sebou táhl za kravatu muže, držícího v ruce příbor. Dovlekl jej na parkoviště a volnou rukou naznačil, aby jim uvolnil cestu. Jedlík položil příbor na kapotu vedlejšího vozu a rychle přeparkoval.

Viktoria jen ztěží potlačovala smích a Smith posléze poznamenal: "Viděla jste? Po dobrém se vždycky s každým domluvíte."

Než svou začku okolo šesté večer propustil, spokojeně řekl: "Dnes už to bylo okay. Dařilo se vám. Od teď můžete používat své auto. Jezděte, ať nabudete praxi. Pokud vám mohu poradit – všimněte si okolních vozů a snažte se jim přizpůsobit. Když si někde nebudete jistá, tak jednoduše zastavte, tím nic nezkazíte."

Od svého příchodu domů se Viktoria intenzivně připravovala na večerní schůzku s Dorou. Úplně zapoměla na své řidičské peripetie a byla celá rozechvělá v očekávání příjemného večera.

Nikdy neměla opravdovou kamarádku a tomuto statutu se přibližovala snad jedině Babsi Gratzlová ze střeleckého oddílu SKSC–Bonn. Světlovlasá Dora však byla úplně jiná než Babsi, velmi zvláštním způsobem přitažlivá, a Viktoria od prvního setkání pocítovala její magický vliv na svojí osobu.

Po sedmé hodině se navlékla do nových džínsů a vzala si sváteční svetr s tmavými hadími ornamenty.

"Ty se nějak parádíš," zajímala se živě matka.

"Měla bys mít radost, že jdu konečně do společnosti, jak jsi vždycky chtěla," neodpustila si dcera jedovatou poznámku a pokračovala s úpravou svých řas.

"S kýmpak jdeš?"

"S kámoškou."

"S tou... Babsi od vás?"

"Ne."

"Odkdy ty máš jinou kamarádku, prosím tě?" Matka odložila brýle a s velkým zájmem čekala na odpověď.

"Ode dneška," odsekla Viktoria.

"Nech ji na pokoji, Alice," zabručel Friedrich Nowak. "Viktorka je přece dospělá."

"Dokud bydlí s námi," útočila Alice Nowaková, "budu se starat o to, aby se stýkala se slušnými lidmi, a ne s kdekým."

"Dora náhodou slušná je. Seznámili jsme se dnes ráno, když ji před domem málem zajelo auto. Naštěstí se jí nic nestalo."

"Aha!" řekla matka a v jejím obličejí vzplál holmesovský výraz. "Tak ty tu holku vlastně vůbec neznáš!"

"Dora je úspěšná podnikatelka, a ne nějaká obyčejná holka!"

"Prosím tě, Alice, přestaň s tím!" vpadl do hovoru rozzlobený Friedrich Nowak. "Buď ráda, že je Viktorce líp a že vůbec má chuť odtud vypadnout. Vzpomeň si, jak mizerně to s ní vypadalo ještě před pár dny!"

"Já jsem pořád ta špatná, vid'?" řekla Alice Nowaková otráveně. "Mimochodem, byla jsem u holiče,

jestli sis ráčil všimnout."

"Vším jsem si," odvětil Friedrich Nowak bezbarvým hlasem.

Když se po půl osmé ozval ode dveří zvonek, běžela Viktoria celá rozdyčtější otevřít. "Ahoj! Vypadáš skvěle," řekla tak upřímně a srdečně, až ji to samotnou překvapilo.

"Díky."

"Nevadí ti, že půjdu jen tak v džínách?"

"Vůbec ne – nejdeme přece na banket." Dora sama byla oblečena velice vkusně. Měla koženou bundu do pasu a pod ní sněhobílou rozhalenku. Velmi jí slušely i těsně přiléhající kalhoty z černého materiálu.

Když obě mladé ženy vyšly ven před dům, Dora si přehodila kabelu z imitované krokodýlí kůže na druhé rameno a rozhlédla se. "Máš tu fáro?"

"Jo, mám, tamhleten fiat, ale špatně řídím."

"Špatně řídíš? Tak to bys měla tuplem trénovat."

"Jo, ale dneska radši ne."

"Dobře, pojedeme mým. Parkuju naproti," ukázala prstem na nízký vůz se zlatou metalízou.

"Pane jo, poršák!" Viktoria pohladila s obdivem kapotu.

"Patří firmě, ale jezdím s ním jen já. Máme tady několik aut. Na reprezentaci – jak říká strýc Oscar – dokonce rolls." Nastartovala a se zahvízdáním gum vyjela z řady stojících vozů.

"Poslyš, Vik – ten tvůj fiátek, jak dlouho s ním jezdíš?"

"Jen krátce."

"Dárek od rodičů?"

"Ale ne, je od sponzora."

"Tak ty máš dokonce sponzora... Japonci?"

"Ňáci Holanďané – nejsou moc známí. – A v jakém oboru podniká vaše firma? *Duan* se jmenuje, že?"

"Ano. Obchodujeme se vším možným: stroje, elektronika i komponenty pro jaderné elektrárny. Máme docela slušný zisky, prosperujeme dobře."

"Ráda věřím."

"Tátův podnik vždycky vynášel a já jsem vždycky všechno měla – zhejčkanej jedináček – umíš si to představit," vykládala Dora. "Oč jsem si řekla, to mi táta opatřil. Zaplatil mi i vzdělání, pořád do mě cpal prachy. Taky proto jsem byla tak rozmazlený dítě."

"Ty ale nevypadáš na rozmazlovaného člověka."

"Zdání klame."

"Kolik je ti let?"

"Bylo mi pětadvacet. A tobě, Vik?"

"Mně bude příští měsíc čtyřadvacet."

"Aha. A říkalas, že závodně střílíš, vid'?"

"Střílím – standardní malorážku, když zrovna nejsem nemocná. Dokonce jsem nedávno vyhrála závody."

"Fakticky? Pamatuju žes zmiňovala atletiku. Proč vlastně přestala skákat?"

"No – nebavilo mě to, protože mi to nešlo. Nebo naopak? Nevím. Jako žákyně i jako dorostenka jsem bývala docela dobrá. Jezdila jsem na mezinárodní závody coby skokanský talent. Pak nastal těžký útlum. Něco přes dva roky jsem atleticky živořila a vypadalo to se mnou moc špatně. Trenér mě dokonce nutil brát steroidy, což jsem důsledně odmítala, a tak mě nakonec odepsal a navrhl mi, abych zkusila dělat jiný sport."

Porsche zastavilo na Beethovenstraße před restaurací *Francis*, jejíž vchod byl nápadně dekorován německými a americkými vlaječkami.

V malém útulném bistru bylo velmi příjemně; panovalo zde oči nedráždící šero a místnost osvětlovala jen sporá záře různobarevných elektrických svíček. Tlumená reprodukováná hudba se nenásilně prolínala s tichým hovorem necelé dvacítky hostů. V tomto intimním prostředí Viktoria

jakoby chvílemi zapomínala na své nepříjemné onemocnění a nebyla si jistá, zda ji uklidňuje více přítomnost srdečné Dory, či skutečnost, že díky jejímu porsche nemusí udělat po ulici ani krok pěšky.

Spontánně se rozpovídala o sobě, o svých rodičích, o polemikách s matkou, o otcově práci na ministerstvu.

Dora byla nejen vděčný posluchač, ale i dobrý vypravěč; poutavě líčila své cesty do Nepálu a přidávala i napínavé historky z velehorských výstupů.

Z důvěrného rozhovoru vyrušil obě mladé ženy až obsluhující číšník, který před ně postavil čtvrtlitrový džbán s červeným vínem a dvě sklenice.

"Pozornost od tamtěch pánů," řekl a ukázal na vzdálený stůl vpravo.

Dora přejela vrchního očima, trochu ji pobavila jeho komicky velká puntíková kravata, a podívala se na druhý konec lokálu, kde spatřila dva usměvavé třicátníky v pestrých košilích. Zvedla číši a pokynula jim. "Vidíš? Ještě tu uděláme štěstí," otočila se zpátky ke své společnosti. "Neměla bych moc pít, když řídím. Ále co..." Usmála se a zachytila zkoumavý pohled Viktoriiných temných očí. Se sklenkou vína v ruce jí řekla:

"Mám bláznivý nápad; zkoušelas někdy lézt?"

Zprvu nechápala, oč běží. "Lézt?? Jak lézt?"

Dora cinkla nehtem o svou sklenku. "Myslím horolezectví."

"Nikdy."

"A chtěla bys to zkusit?"

"Nevím... nepřemýšlela jsem o tom."

"Já... napadlo mě, že... už jsem dlouho netrénovala. Mohly bychom si třeba vyjet na kolech a trochu si zašplhat po skále. Naučím tě to."

"Těžko říct... snad by to šlo, možná, ale musela bych jet vozem, mám totiž potíže se zdravím, protože já –"

"Jasně – no problem. Naložíme kola do auta. Neboj, všechno uděláme, jak budeš chtít."

"Dobře, a kdy bys tedy chtěla jet?"

"Zítra – zajdu pro tebe."

"Už zítra? Co radši někdy později? Za pár dní třeba..."

"Prosím!" zaškemrala Dora tiše. "Nikoho jiného než tebe tady neznám a sama nerada chodím!"

Upřela na Viktorii své falešné asijské oči a ona tomuto pohledu nedokázala odolat.

"Tak jo."

"Bezva!"

Čas velmi rychle plynul a před půl desátou se Viktoria začala ošívat. "Už je dost pozdě, abych to stihla do deseti hodin," řekla a ustaraně pohlédla na hodinky.

"Jestli chceš, zaplatíme a půjdem. Ale že to uteklo, co?"

Když opouštěly kavárnu, zaslechly za sebou volání. "Haló, dámy, počkejte!"

Dora se ohlédla; ze dveří se drali dva mladí muži v barevných košilích. Mile se pousmála: "Dík za víno – bylo fajn."

První z dvojice mužů připadal Viktorii Nowakové sympatický, druhý už míň, vypadal totiž jako pasák.

"Dámy – zveme vás na mejdan, máme kousek odtud útulný hnízdečko," promluvil opět první muž.

"Což o to," nadhodila Dora, "proč ne? Jsem pro každou špatnost, jenže má... kolegyně spěchá... Co říkáš?" zaskočila Viktorii otázkou.

"Kdepak! Musím být do deseti doma."

Pokřčila beznadějně rameny. "Vidíš sám – nejde to, snad někdy příště." Tím celou věc považovala za vyřízenou. Otočila se k muži zády a odcházela směrem k autu.

Předběhl ji.

"Počkej přece, pod' s náma aspoň ty!"

"Vážně to nejde, slíbila jsem, že ji zavezu domů." Povytáhla obočí a formálně se zasmála. Když

chtěla projít podél porsche, muž v pestré košili položil ruku na kapotu vozu a zahradil jí cestu.

"Ona sama netrefí?" zeptal se a zavadil krátkým pohledem o svého kamaráda, který stál stranou, kouřil cigaretu a do celého rozhovoru nezasahoval.

"Řekla jsem *ne*," ozvala se Dora a zaznělo to nekompromisně.

Chtěla se vyhnout napřažené ruce, proto udělala čelem vzad. Muž však položil na střechu vozu i svou pravačku a Doru tak mezi svými rukama uvěznil.

Stála tam s poněkud vyčítavým výrazem ve tváři. "Slušnej chlap by respektoval, když ho ženská odmítne," řekla tiše.

"Asi holt nejsem tak slušnej," řekla barevná košile samolibě. "Proč si myslíš, že jsme do vás investovali a posílali to vínko? Pustím tě, až mi slíbíš, že s náma aspoň na chvíli budeš. Jestli tu nechceš přimrznout k zemi, měla by ses rychle rozhodnout."

Rezignovaně se otočila obličejem k vozu a opřela si lokty o jeho střechu. "No... tak tu holt budeme stát."

Muž s vizáží pasáka stále stejně nečinně přihlížel a zřejmě čekal, jak se situace vyvine.

"Proč vy chlapi musíte vždycky všechno zkazit?" otázala se světlovláska s nádechem marnosti v hlase.

"Já nepospíchám," odvětil elegán a zabubnoval prsty na střechu auta.

Dora natáhla ruce přes kapotu a položila si čelo na vůz. Pak zcela nečekaně vyrazila. Její pravá ruka sjela po střeše vozu jako blesk a loktem bolestivě zasáhla mužův solar.

Chytil se za žaludek a šel do předklonu. Volnou rukou hmátl po Doře, kterou křečovitě uchopil za rukáv.

Strhla jeho ruku ze svého ramene, zkroutila ji a zapáčila v ramenním kloubu. Když bolest muže donutila, aby se ještě víc sklonil, trefila razantním kopem střed jeho těla.

Zbrunátněl, padl na bok a dával se. Zlomený v pase šlapal naprázdno nohama, čímž se dostával do otáčivého pohybu. Vypadal při tom jako zpomalený brejkový tanečník.

Pasák upustil v překvapení cigaretu. "Teda já... co děláš??"

Dora překročila ležící postavu a hrábla do kabely. Pak vtiskla přítelkyni do ruky těžkou lesklou věc, velkorážní revolver, a výhrůžně zasyčela: "Du vodemknout auto. Jestli se ten druhej bastard hne, ustřel mu ksicht!" Její zelené oči těkaly po okolí a v obličejí jí plál hněv. Tvářila se tak divoce, že se jí lekla i Viktoria.

Když si pasák prohlédl ústí hlavně, do něhož by se pohodlně vešel malíček, zvedl ruce nad hlavu a zatřásl jimi. "Hele, no tak, jen klid! Neblbni s tou stříkačkou! Dyť se snad tolik nestalo..."

Dveře porsche se konečně otevřely. "Sedej!"

Ustupovala pozadu k autu a nespouštěla pasáka z mušky. Pak rychle nasedla.

Vůz vypálil od chodníku.

"Takhle to skončí dycky! Co si vůbec myslíš?!" vztekala se Dora a naštvaně bouchala rukama do volantu. Viktoria jí vrátila zbraň a ona pustila pravou rukou řízení, aby naznačila střelbu: "Škoda, žeš to do něj nenarvala, je to čtyřiačtyřicítka, měl by hlavu na sračky!"

"Netušila jsem, že se takhle vyznáš, dalas mu to teda pěkně."

"Dostal, co zasloužil. Překvapila jsem ho, nebyl na útok připravenej."

"Kde ses naučila sebeobranu?"

"Já ti to neříkala? Dělal jsem taky asijský bojový sporty."

"Aha – tak to jo," poznamenala Viktoria s pochopením. "Jedna má středoškolská spolužačka byla taky karatistka. Měla dokonce druhé Kyu."

Dora se pohrdavě zašklebila: "Druhý Kyu, co to je?! Já mám pátej Dan!"

"Pátý Dan?! Vážně?? Teda... to musíš být opravdu dobrá."

"Co tě vede. Snad pro začátečníka to může vypadat pohádkově, ale pátej mistrovskej stupeň má dnes kdekdo, obzvlášť v Ásii." Když Dora McNealová spatřila Viktoriin tázavý pohled, rozpovídala se, aniž by si zpočátku uvědomovala, že spontánně vypadává z role Jacobsenové.

"Začla jsem s kung-fu v jedenácti. Táta mě vozil každěj den na trénink. Zajímalo mě všechno: karate, hapkido, wing–chun, četla jsem o tom knihy... Představ si, že se mi podařilo sehnat všechny

svazky Bansenshukai v mizerném anglickém překladu! Snila jsem o tom, že se zapíšu do Shinto-ryu. Tehdy jsem ještě nevěděla, že tam berou jenom žluťáky. Ačkoliv, kdyby přijímali podle očí, asi by mě vzali."

"Máš asijské předky?" přerušila ji Viktoria.

"Vlastně nevím, možná. Táta se mi smál, dodnes říká, že jsem bílá..."

V tuto chvíli si Dora uvědomila, že o sobě říká pravdu, což by neměla. Pokud je v autě odposlech a plukovník Smith všechno slyší, určitě ji za to nepochválí.

"...že jsem bílá Číňanka." Zajela k chodníku, zhasla potkávací světla a vypnula motor.

"Neznám ty názvy, co je to Shi... Shin... tamto ryu?"

"Speciální škola kung-fu, co trvá patnáct let. Poslední roky se učíš skrytým schopnostem; předvídání událostí, vycit'ování nebezpečí a další speciální věci. Slyšelas někdy o Dim-Mak?"

"Ne. Co je to?"

"Ovládání energie. Tadle technika prej unikla z druhé knihy Devíti Neznámejch. Pomocí Dim-Mak dokážou mistři zabít soupeře dotekem, nebo i na dálku. Uměj i jiný zajímavý věci; daj na sebe třeba několik cihel, udeří do nich a praskne jenom ta, kterou oni určí."

"Ráda bych tomuhle uvěřila, ale jsem trochu skeptická vůči paranormálním...věcem."

"Není to vůbec nic paranormálního, je to čistě energetická záležitost."

"Opravdu?"

"Ano, ale sama to nikdy nezvládneš, musí tě učit skutečnej mistr. A ten tě s největší pravděpodobností učit nebude, protože oni si držej tydle techniky pod pokličkou a staraj se o to, aby je uměl jen úzkej okruh zasvěcenců."

"Aha."

"Jo – abych ti to dopověděla: Do žádný extra kung-fu školy jsem se nedostala – zakotvila jsem v Shotokan Karate Clubu," pokračovala ve vyprávění Dora. "Bavilo mě hlavně cvičení kata – což je boj proti několika pomyslným soupeřům. Zápas – teda kumite – to už mě tak nebralo." Povzdechla si. "V posledních letech málo trénuju, takže můj velkej sen – získat pruhovanej pás – se mi asi nesplní."

Viktoria zaujatě přikyvovala; bylo tak zajímavé Doře naslouchat. Čas přestal běžet a ona málem zapomněla, jak dlouho už sedí před domem v autě a povídají si.

"Pak jsem si zaplatila para výcvik – to mi bylo devatenáct. Tam jsem poznala, že bojový karate je něco úplně jinýho než sportovní. V boji, kde jde skutečně o život, platí rozdílný zásady než v tělocvičně při závodech. Bránit se je špatný – musíš útočit, bez emocí – tělo nesmí produkovat adrenalin. Taky nesmíš myslet na to, co uděláš. Samurajové říkaj: Kdo při boji přemejšlí, neměl by vůbec bojovat. "

"To je pozoruhodné," řekla Viktoria. "Já... strašně poutavě vypravuješ, povídala bych si s tebou třeba až do rána, ale je za deset minut deset, musím jít, dopovíš mi to zítra."

"Tak jo. A proč vlastně máš bejt doma na minutu přesně?"

"No... víš... kvůli tátovi, jsme tak dohodnutí. Každý den v deset mi říká, jaké materiály potřebuje na další den zpracovat počítačem. Pokud není doma, telefonuje mi." Lhala nepřiliš přesvědčivě.

"Aha – a já tě zdržuju, co? Promiň mi. Už dlouho jsem se s nikým tak pěkně nepobavila. Mimochodem, nesetkaly jsme se už?"

"Myslím, že ne. Nepamatuju se."

"No nic – tak ahoj zítra."

"Ahoj. A díky za hezký večer."

Málem nestihla zapnout počítač včas. Byla poněkud roztržitá; incident před kavárnou a ještě to povídání ve voze...

Zkoncentrovala mysl a za pár minut byla zcela soustředěna na práci.

Naprogramovaný systém Viktorii nejprve přezkoušel z toho, co už znala. Pak výuka pokročila dál a přibýly i další informace o Smithově úkolu: V udaný den opustí hlavní město a pojedje po trase Köln – Duisburg – Dorsten – Ahaus. Jízda po silnici 474 k motelu Rose, ležícím dva kilometry od Alstätte, potrvá přibližně dvě a půl hodiny. Zde si na jméno Luise Horowitzová pronajme pokoj. Na

parkovišti motelu bude přistaven terénní vůz, kterým bude pokračovat dál až k soukromému aviatickému klubu. Následuje přibližně čtyřhodinový let s blíže nespecifikovaným cílem a transport na místo stanovené plánem. Zde – přesně ve 23.00 – vstoupí do určeného domu a následně do bytu v posledním patře.

Další průběh počítač nesdělil. Výuka byla opět zakončena důkladným testem, obsahujícím množství časových údajů a dat o rychlosti, kterou je nutné cestou dodržovat. Jakmile se Viktoria seabeměně spletla, nebo nevěděla cokoliv s naprostou jistotou, začalo celé přezkoušení od počátku.

Když konečně přístroj vypnula a ulehla, před jejíma očima vyvstával obraz rozesmáté Dory a v hlavě se jí roztáčel kolotoč chaotických myšlenek. Přemítala zejména, co bude obsahovat aluminiové pouzdro, jež má mít po celou dobu Smithova úkolu při sobě. Usoudila, že zřejmě nic dobrého.

XII.

"Mám pro tebe kolo," zahlaholila ve dveřích Dora.

"No to je bezva – tak pojď dál."

Světlovlasá mladá žena prošla dveřmi a krátce a velice chladně se pozdravila s Alicí Nowakovou, která ani neskrývala nelibost nad tím, že někdo cizí překročil práh jejich bytu, a ihned se obracela na svou dceru s otázkou: "Ty někam jdeš?"

"Jo," kývla Viktoria a bez vysvětlení řekla: "Vrátím se asi... vrátím se odpoledne."

"Až odpoledne?" podivila se Alice Nowaková. "No jak myslíš, ale dávej si pozor – moc se neboj, víš, že nejsi zdravá." Pohlédla vyčítavě na Doru.

Vtěsnat oba bicykly, byť rozebrané, do nevelkého zavazadlového prostoru fiatu nebyl zrovna jednoduchý manévr a hned po jeho dokončení usedla Viktoria za volant. Jela však díky špatné koncentraci nejistě a dopouštěla se často chyb.

"Nic ve zlým, ale fakticky nejsi vyježděná," ozývala se její spolujezdkyně, jinak zkušená řidička.

"Říkala jsem ti to přece."

Po půl hodině rozhárané jízdy byly konečně na místě a Dora si zjevně oddychla. V cestě z městečka Oberpleis pokračovaly na kolech.

Terénní cyklistika nečinila Viktorii Nowakové žádnou velkou radost. Snažila se nemyslet na nevolnost ani na deformovaný prostor před sebou, což bylo dost těžké, obzvlášť po zjištění, že krabička zázračného *Arcantinu* zůstala zapomenuta ve voze.

Po třech kilometrech seskočila Dora z kola. "Co tomu říkáš?" ptala se nadšeně a ukazovala na kamenný blok, narušující takřka dokonalou rovinu okolní krajiny. "Pamír to zrovna není, ale..."

"Pro mě je to jedno; ať už deset metrů, nebo pět tisíc, stejně na to nevylezu."

"Ale jo, nic na tom není, uvidíš. Já puďu první a budu tě jistit. Vem si na sebe tydle popruhy a pevně si je stáhni k tělu. Sem zacvakneš karabinu od lana, který ti zezhora hodím."

Skutečně – během pěti sedmi minut stála Dora nahoře, kam vyšplhala jako kamzík, a vesele mávala oběma rukama.

"Jsi jednička!" volala Viktoria s neskrývaným obdivem. Neklidně pak přecházela pod skalou a občas zvedala zrak vzhůru. Bylo dost zima, a tak podupávala, aby se zahřála. Přemýšlela také, zda kšíry, co si upevnila okolo hrudi a stehů, jsou dost pevné. Snad jsou.

"Hej! Chytej!" ozvalo se z vršku a k jejím nohám dopadlo klubko dvou silonových lan. "Karabinu si připni na sebe, druhýho lana se můžeš držet."

Začala se škrábat vzhůru; šlo to mizerně a skála byla namrzlá. Viktoria nebyla ještě ani v půli cesty, když dostala křeče do lýtek. Nemoc a absence tréninku vykonaly zřejmě své. Nohy se jí křečovitě

roztrásaly, a proto zůstala chvíli na místě, aby si odpočinula. Jakmile se podívala přes rameno a spatřila otevřený prostor okolo sebe, obraz před jejíma očima se ihned zdeformoval. Tohle ještě chybělo!

Za velmi nepříjemných pocitů a s jedním okem zavřeným se jí nakonec povedlo kamenný blok zdolat. Několikrát během výstupu uklouzla a zůstala viset na laně. Občas ji Dora musela popotáhnout.

Hned jak se doškrábala na vrchol, zhroutila se. Byla se silami takřka u konce a prostorové deformace útočily stále silněji.

Řekla: "Udělal se mi zle a zapomněla jsem si léky v autě."

"Kašli se na léky, žádný nepotřebuješ."

"Tobě se to řekne!"

"Heleď, podívej se na sebe, seš silná holka, zvládneš to i bez léků." Uchopila Viktorii za ramena a trochu s ní zatřásla. "Dokážeš to! Musíš si věřit!"

"Nedokážu. Je mi blbě – moc blbě. Potřebovala bych být doma – a potmě."

Dora vrtěla hlavou na znamení nesouhlasu.

"A co bys dělala, dybys byla v horách?! Taky by ses hned vzdala?! Dyt' bys zmrzla, čoveče!"

"Nevím, co bych udělala v horách, jenom myslím, že se odtud nedostanu. Je mi strašně zle, mám strach a blbě vidím. Jsem slabá, ta nemoc mě dostala. Kdybych nebyla srab, skočila bych po hlavě dolů z téhle skály a měla konečně pokoj. Všude se mi dělá zle, už toho mám po krk."

"Vik – vzpamatuj se!! Já tě sice můžu spustit po laně dolů, nebo ti třeba dojet pro lék, ale představ si, že tu seš sama. Co potom?! Jak si poradiš?! Anebo – co kdyby se udělalo zle i mně? Zůstaneš tu klečet, budeš pobrekávat a zoufat si, nebo mi pomůžeš? Představ si, že jsem někdo, na kom ti opravdu záleží, třeba tvá ségra. Udělej to kvůli mně!" řekla důrazně a svalila se na záda. "Pomoz mi, prosím!" zakňučela slabým hlasem.

Viktoria ztuhla překvapením; dívala se na Dořino bezvládné tělo a její předstíraná slabost jí přidala sil. Ne, neměla by ji zklamat.

"Okay – já teda zkusím slézt sama."

Světlovláska byla rázem na nohou. "To už je lepší." Mrkla na Viktorii svýma falešnýma očima a položila jí ruce na kolena. "Věděla jsem, že se kvůli mě přemůžeš, sestřičko. Uvidíš, že to společně zvládnem." Zalovila rukou v torně a vytáhla z ní brýle s velmi tmavými skly.

"Vem si je – třeba jsi citlivá na světlo – snad ti pomůžou od těch... potíží."

A opravdu – skla brýlí byla tak temná, že okolní deformovaný prostor nebylo skoro vidět.

"Nalej do sebe tohle," vybízela hned na to Dora a v její ruce se objevila malá plechová lahvička.

"Co je v tom?"

"Napij se a uvidíš."

"Ježíš – to je síla!" rozkašlala se.

"Horší než kerozín, co? Je to rum – jamajskej – s glukózou – má specialita – napij se víc!"

Až se Dora ujistila, že z ploché čutory dostatečně ubylo, přihnula si také. "Alespoň polezeme dolů s lepší náladou," říkala.

"Budu opilá," ozvala se malomyslně Viktoria.

"To je právě dobře, alespoň zapomeneš na tu blbou nemoc."

"Doro – pročs mi před chvílí říkala *sestřičko*?"

"Jenom tak, ale myslela jsem to upřímně."

"Aha, hm... chvílemi si tak opravdu začínám připadat."

Asi za půl hodiny se Viktoria pokusila spustit dolů – přiopilá a v brýlích. Díky alkoholu se cítila poměrně lhostejně, a když vše zdárně skončilo a ona přistála na promrzlé zemi, usedla, tupě koukala před sebe a její rty pobroukávaly neurčitý nápěv. Dora shodila ze skály nepotřebné věci a rutinovaně slanila.

"Vidíš," říkala, "a ty ses tak bála."

"Už se nebojím, ani trochu, protože jsem namol."

Cestou domů seděla zhroucená na zadních sedadlech a snažila se neusnout. Z alkoholické letargie se trochu probrala až přede dveřmi bytu, kde se rozcházela s Dorou.

"Dík za brýle, dost mi pomohly. Musím si nějaké takové pořídít."

"Nechej si brejličky, budou se ti hodit, až zase zejtra pojedem."

"Ani náhodou! Já teda... tam už mě nikdy nedostaneš, víš?"

"Zítřka se ti ozvu. Prospíš se a všechno bude jinak." Na rozloučenou stiskla Viktorii ruku. "Tak zatím, sestřičko." Nachýlila se k ní a lehce se dotkla koutkem úst její tváře – nejdřív zleva a pak i zprava. "Dnes mi s tebou bylo opravdu fajn," řekla.

Vzhledem k tomu, že dveře do bytu byly již otevřené, zahlédla loučení i Alice Nowaková a kvitovala ho zhnuseným pohledem.

"Ona někam odjíždí?" zeptala se, když její dcera vešla.

"Kdo? Dora? Ne. Proč?"

"Že tě tak olíbává."

"Ona může, je to má sestřička."

Alice Nowaková si prohlížela dceru se zjevným odporem. "Ona je sestřička a z tebe táhne jak ze sudu! A vůbec, jak to vypadáš?"

Na matčiny výtky nehodlala reagovat. "Jak to, že nejste v práci?" útočila. "Jindy na zamini i spíte, a najednou co? Trčíte doma!"

"Neměla bys pít, vykládáš pak nesmysly," odvětila matka břitce a hned se ještě víc zamračila. "Fuj! Kde ses válela? Jsi špinavá jak čuně!"

Upřela na ni skelný pohled: "Ab–solevolova... sol–vo–va–la jsem těžký velehorský výstup," dostala ze sebe, "byl to horor: laviny, ledová pole... a tak... he. Jo – jdu si teď lehnout, zmohla mě osmitisícovka, neuróza a jamajský rum."

"Pitím bych se nechlubila," konstatovala Alice Nowaková přísně.

Viktoria si lehnout nešla. Napustila si plnou vanu horké vody a rozkošnický se do ní ponořila. Usnula, samozřejmě, a po hodině ji objevila až matka. Voda ve vaně byla jako led a matka hartusila: "To ses musela takhle zřít?"

"Mami, nech toho!" pokoušela se chabě bránit. "Před lety, když jsem byla na základce, jsme si tak dobře rozuměly!"

"Jako děcko jsi měla víc rozumu a poslouchala jsi mě, když jsem ti radila. Od jisté doby si děláš, co chceš, a já mám jenom starosti. Říkala jsem ti, že se mi ta ženská nelíbí; no a vidíš, podívej se na sebe, jaks dopadla!"

"Ale mámo! To přece není vina Dory, že jsem –"

"Je to její vina! Kdyby se okolo tebe neometala, byla bys doma a nepila bys. Dělaš nám jen starosti. Před pár dny s'ležela v posteli těžce nemocná a najednou se uzdravíš a lítáš s cizí ženskou bůhvíkde! Měla bys myslet taky trochu na nás, jak se my cítíme." Alice Nowaková si sundala brýle a rychle se nadechla před další větou, aby vytáhla onu starou a stále omílanou historku: "Vzpomeň si na středoškolský večírek před pár lety! Říkala jsem ti nechod' tam, že? Tenkrát s'mě taky neposlechla, vid'? A jak to dopadlo? Opili tě a znásilnili." Udělala dramatickou pauzu, při čemž odložila brýle na umyvadlo. "Pamatuješ si ještě, jak jsme celé měsíce lítali po soudech? Kdybys mě tehdy poslechla a nešla –"

"Mami!! Tenkrát mi bylo šestnáct, byla jsem hrozně naivní!" Dotčeně a pleskla dlaní do vody.

"Zatímco teď už jsi strašně zkušená, hm? Říkám ti znovu, že holka jako ta Dora není žádná kamarádka. Vzpomeň si na má slova. Až se okolo vás ochomejtne první chlap, bude po přátelství," pronesla Alice Nowaková prorocky a opustila koupelnu. Její brýle se zlacenou obroučkou zůstaly ležet na umyvadle.

"To jsi už říkala," uzavřela marnou diskusi Viktoria, a řekla to více méně pro sebe. Věděla, že se v některých momentech s matkou prostě nedomluví.

Skroutila si vlasy do culíku a vymáčkala z nich vodu. Z vany vylézala se smíšenými pocity; proč matka na Doru tolik nasazuje? Co jí na ní může vadit? Ačkoliv, když Viktorii před časem navštívila její oddílová kolegyně Babsi, nechovala se k ní matka o nic líp.

Zabalila se do froté županu, nařídila budík na tři čtvrtě na deset a pohroužila se do opileckého

spánku.

Přesně ve 21.55 usedla k počítači. Cítila se fit a schopná přijímat další informace. Usrkávala horkou kávu ze šálku a netrpělivě hleděla na monitor. Jaké budou další instrukce? Doposud věděla, že se bude nacházet v cizím bytě, daleko od domova, s největší pravděpodobností v zahraničí. Co se asi stane dál?

Ve 22.01 počítač konečně promluvil: V pouzdře, které sebou Viktoria poveze, bude **odstřelovačská puška!**

No a teď už je to jisté, bude muset na někoho střílet, přemítala celá zkoprnělá hrůzou. Proto jí Smith slíbil tolik peněz!

Na monitoru se objevily další údaje:

Zaměříte dioptr pušky z okna na křižovatku vlevo dole a budete čekat. Přibližně ve 23.10 zde zaparkuje policejní vůz s číslem 20-15. Směrem od křižovatky přijde k autu muž v tmavém oblečení - bundě, kalhotách a zimní čepici. V rukou ponese vysílačku a zbraň. Až bude nasedat do zadních dveří policejního vozu, střelíte ho do hlavy. Pak do pěti minut opustíte byt a mikrobus vás odveze zpátky na letiště.

S pocity zděšení pohybovala šipkou po screenu a mechanicky mačkala levé tlačítko myši ve snaze zodpovědět všechny zadané otázky. Když komputrový test skončil, zůstala nehybně hledět na potměšlou obrazovku. Pochopila, že z ní kdosi vyrábí strojově cvičeného vraha. Mrazilo ji po celém těle a velmi rychle přestávala mít pocit, že se jedná pouze o hru.

Příští den následoval další cyklistický výlet s Dorou. Tentokrát už Viktoria Nowaková věděla, do čeho jde a byla na to psychicky připravená. Držela se radši při zemi a Dořiny výzvy k jakýmkoli pokusům lézt na skálu zůstaly toho dne z její strany nevyslyšeny. Ale i tak prožila hezké půldne a byla si vědoma skutečnosti, že s touto mladou ženou by jí bylo dobře naprosto kdekoliv.

Pozdě odpoledne se Viktoria sešla se Smithem. Opět byla nucena usednout za volant jeho vozu a podniknout nepříliš příjemnou cestu napříč hlavním městem.

"Na Hoholzstraße odbočíte vlevo a pak se budete držet pravé ruky," instruoval Smith, aby vzápětí s uspokojením v hlase poznamenal: "Dnes vypadáte nějak spokojeně, dokonce ve vašem pohledu nevidím tu obvyklou špetku zloby vůči mně."

"Nevidíte ji, protože tam není," otočila se na sekundu od volantu. "To asi proto, že když vás člověk líp pozná, zjistí, že jste takový zvláštní, skoro o'brienovský typ, pane Smithi. Způsobujete bolest, a přesto vás není možné nenávidět."

"Opravdu vám takový připadám? Já vás přece nenutil kohokoliv milovat, ani jsem vám nedával k obličejí hladovou kysu."

"Tak vy to znáte... no, tím hůř pro mě. Lepší by byl hloupý nepřítel nežli chytrý a sečtělý."

"Hloupost je luxus, který si při své profesi nemohu dovolit, to za prvé. Za druhé, já nejsem váš nepřítel. Můžete si být jistá, že bych se s vámi raději setkal při nějaké příjemnější příležitosti."

"Snad ne v baru?"

"V žádném případě, spíš na divadelní premiéře. Vy nejste typ do nočního podniku, nýbrž živoucí důkaz toho, že půvab a vysoká inteligence se u ženy nemusí vylučovat."

"Díky za poklonu, ale nevěřím, že jste to myslel vážně."

"Naprosto."

Zavrtěla hlavou. "Jste obratný manipulátor, pane Smithi, říkáte jenom to, co se vám právě hodí. Ovšem, jestli jste mi chtěl zalichotit a pozvednout mé sebevědomí, pak se vám to zdařilo."

Smith se rozhodl debatu na toto téma ukončit. "Přidejte plyn, ať se zvýší otáčky," řekl.

Viktoria sešlápla pedál akcelérátoru a zběžně se podívala na ciferník Smithových hodinek. Potom sklouzla pohledem i na jeho ruce. Nebyly jemné, úřednické a skoro dětské jako ruce jejího otce. Byly silné, dokonce velmi silné.

"Proč se na mě tak díváte? Snažíte se mě zařadit do nějaké škatulky?"

"Možná, snad... Nevím, kdo ve skutečnosti jste, a podle rukou se dá ledacos poznat."

"Co jste poznala?"

"Snad jen to, že máte velkou sílu a že dokážete své ruce používat. Máte atletickou postavu – nehrál jste ragby nebo americký fotbal?"

Nepatrně se pousmál. "Vypadám na to?"

"Trochu ano."

"Nehrál jsem ragby a nemyslím, že by byla vhodná doba, abych vám o sobě cokoliv říkal."

"Jak myslíte..."

Na opuštěném místě za městem si Viktoria konečně mohla prohlédnout odstřelovačskou pušku.

"Tak mi ji ukažte – už se nemůžu dočkat," řekla s ironickým přidechem.

"Vidím, že máte radost," poznamenal Smith bez jakékoliv emoce a otevřel lesklé obdélníkové pouzdro.

"Podobnou zbraň jste v ruce ještě neměla. Jedná se o vývojový a velmi drahý prototyp. V terénu ji ještě nikdo nevyzkoušel. Vy budete první."

"Fakt mě těší, že budu *pracovat* s takovou super... věcí," řekla záměrně znechuceně, což zůstalo bez odezvy.

Smith se plně věnoval rozebírání pušky a činil tak s viditelným potěšením. "Části zbraně jsou: hlaveň s tlumičem a s laserovým zaměřovačem, závěr, opěrka, stojan a barevný noktovizor s digitálním zoomem a termočidlem. Povšimněte si, jak lehce do sebe jednotlivé díly zapadají. Smontujte si ji teď sama."

Viktoria musela uznat, že složit tuto pušku jde opravdu velice snadno.

"Je mimořádně lehká," podivila se vzápětí.

"Ano – správně. Většina součástí je totiž z titanu. Dokonce i samotná hlaveň je vyrobena ze speciální slitiny." Ukázal prstem na puškohled. "Optika noktovizoru obsahuje transfokátor umožňující až stonásobné přiblížení."

"K čemu slouží termočidlo?"

"Správná otázka. Lidské tělo vyzařuje teplo a čidlo vám pomocí barevného pruhu v zorném poli indikuje do čeho míříte. Pokud je pruh zelený, míříte na chladné místo, na zem, do vzduchu, pokud je ale červený tak –"

"Tak mířím na živý cíl – chápu," dopověděla odtažitě. "A tamto tlačítko?"

"Pojistka," vysvětloval dál Smith. "A toto – laserový zaměřovač." Po stisku druhého spínače se na palubní desce objevil sytý oranžový kruh laserového světla.

"Zaměřovač můžete použít, ovšem pozor, nesmíte oběti svítit laserem do obličeje, může si toho povšimnout."

"Říkal jste *oběti*? To zní jako *nevinné oběti*!"

"Měl jsem raději říct *objektu*," opravil se Smith. "Ale na slovíčkách přece nesejde. Mohu vás ujistit, že s takovouto puškou je téměř nemožné zadaný cíl minout. Leda byste úmyslně špatně zamířila, což je ve vaši situaci nepravděpodobné."

"Munice?" otázala se Viktoria věcně.

"Tady," řekl a ukázal na zásobník. "Čtyři speciálně upravené střely ráže 22. Vy budete potřebovat jenom jednu – zbytek je záloha. Náboje mají malou průbojnost a jsou jen mírně expanzivní," upozornil pak. "Kulka dopadá koncovou rychlostí, takže v žádném případě neprostřelí lebku skrz, ani nezpůsobí její roztržení."

"No výborně – skvělá vlastnost," ušklíbla se. Smithova řeč, v níž byla lidská hlava postavena na

roveň shnilému bramboru, jí připadala nevkusná. Soucit a lítost jsou zřejmě pojmy, jimiž se tento muž nikdy nezabýval, o svědomí ani nemluvě.

"Závěr pušky natahne po vystřelení do komory automaticky další náboj," vykládal zasvěceně dál.

"Ten můžete ručně vyhodit a závěr vypustit. Podívejte," předvedl manipulaci se závěrem, podal mladé ženě pušku a řekl: "Teď vy."

"Co pohání laser?" zeptala se poté, co uložila zbraň i stojan do pouzdra.

"Akumulátor vestavěný do pažby."

"Hm. – Nikdy jsem neslyšela, že existují barevné noktovizory."

"Existují. S tímhle můžete střílet i ve dne – jako s běžným puškohledem."

Viktorie nastartovala vůz, ale Smith ji pozdržel.

"Počkejte, než odjedeme, musím vám připomenout, že se den **D** blíží – počítejte s tím. Na akci si oblečete oděv, který jsem vám dal – má to svůj význam. Až budete pracovat na určeném místě – v bytě u okna – natáhnete si na obličej kuklu – pro jistotu."

"Vím," odvětila apaticky, "počítač mi to už řekl."

"Dobře – ještě vám dám pistoli." Ve Smithově ruce se objevila nová devítimilimetrová beretta.

"Tuto dvaadevadesátku si vezmete do podpažního pouzdra, které je v tašce u vašeho oděvu. Vypněte ještě motor, ukážu vám, jak se s pistolí zachází."

Když dopodrobna vysvětlil funkci této krátké zbraně, zazněl jeho hlas velmi naléhavě:

"Viktorie – věc, na které spolupracujeme, je mimořádně důležitá. Na jejím zdárném průběhu i výsledku je zainteresováno mnoho lidí, včetně mě. Uvědomte si, že daný úkol musíte splnit za každou cenu, tady končí veškerá legrace. Pokud byste neudělala všechno jak máte, přišla byste o život. A nejenom to, jste členka týmu a s vaší hlavou by padly také další hlavy. Proto: kdyby vám stál při práci kdokoliv v cestě, použijte zbraň. Nikoho nešetřete, buď vy, anebo oni, jiná alternativa neexistuje, jasné?"

"Jasně," přikývla a vzala tato slova s naprostou vážností.

"Nezapomeňte na svého otce. Jakmile by se při akci vaší vinou cokoli nezdařilo, šlo by všechno mimo mě. Nemohl bych vám už nijak pomoci."

"Chápu, nemějte obavy. Udělám, co musím."

"V pořádku. – Celá tahle *záležitost* je větší, než to na první pohled vypadá. Do akce je zapojeno více různých organizací a nejsou to žádné dobročinné spolky. Takže buďte mimořádně opatrná. A pamatujte: v den **D** budete náš nejsledovanější člověk, tak se podle toho taky chovejte."

"Jo, dobře," odvětila ledabyle.

"Cestou tam ani zpět se pokud možno s nikým nebavte," pokračoval v instruktaži Smith. "Ani s našimi lidmi, všichni mají své příkazy a i vy se řiďte podle svého plánu. Vzpomínáte si, jak se máte ohlásit na letišti?"

"**Jsem Rojanová, neteř pana Smithe.**"

"Správně."

"Až vystoupím, řeknu to samé, ale anglicky."

"Skvěle," přikyvoval spokojeně. "Pokud by se v průběhu akce něco měnilo, což se může stát, řeknou vám toto: **Pozdravuje vás pan Smith, změna plánu.**"

"Budu si to pamatovat. – Jo... kdo je ten člověk, po kterém mám střílet?"

"S tím si nedělejte problémy."

"Jak chcete... Řekněte mi ještě, proč začínám práci s počítačem přesně v deset večer?"

"To je jednoduché – abych vás mohl kontrolovat. V počítači, který máte doma, je vysílačka. Všechno, co se děje na vašem monitoru, vidím i já na svém."

"Dalo se čekat," odvětila s pochopením. Jistě – Smith nenechává nic náhodě a pravděpodobně chce mít jistotu, že je na svůj úkol stoprocentně připravena.

Chvilí váhala. "Já se samozřejmě vynasnažím, abych při – jak vy říkáte – *akci* udělala všechno dobře, ale... co kdyby přece jen něco nevyšlo?"

Vzápětí nabyla dojmu, že rýpla do vosího hnízda. Smith sebou cukl a dotčeně vyštěkl:

"Nevyšlo?! Co je tohle sakra za slovo?! Takové já neznám!!"

"Aha, rozumím – hloupá otázka, že?"

Poslední větu kvitoval Smith souhlasným přikývnutím. Potom se hlasitě nadechl:

"Dobrá. To je myslím všechno. Teď se odvezte domů."

"Yes, sir," řekla Viktoria a nastartovala vůz.

XIII.

Postávala ve svém pokoji a přemýšlela, jaké to asi bude, až se z ní stane vrah. Absurdní a snad i tragikomická situace; profesionální teroristka, která se bojí přejít ulici a které se všude udělá špatně. Usedla do křesla a nohy si přehodila přes opěradlo. Pokračovala v chmurných úvahách, které přerušilo zadrncení zvonku z předsíně. Matka sice pospíchala otevřít, ale Viktoria ji předběhla. "To bude pro mě!" halasila, jako by šlo o telefon.

"No, no – to je spěchu!" pohoršovala se Alice Nowaková a zvědavě nakukovala do předsíně.

Přede dveřmi stála Dora s náručí plnou oblečení. Navalila šatstvo na Viktorii a jednoduše oznámila:

"Hod' to na sebe, jdem na večírek."

Copak, dnes žádný sport?, pomyslela si Viktoria. "A kam?"

Dora sešpulila ústa a se slibným úsměvem odpověděla: "Nech se překvapit – uvidíš."

Alice Nowaková strčila hlavu do pokoje své dcery a s nevolí se zadívala na hromadu šatů. "Co chtěla ta ženská? A co ti to přinesla?"

"Hadríky – jdeme do společnosti." Úmyslně použila tento slovní obrat – *do společnosti* – kterým byla matkou v dobrém úmyslu pravidelně častována.

Alice Nowaková se zatvářila nespokojeně: "Večírek budeš muset asi odložit, zapoměla jsem ti vyřídít vzkaz od Lenoira – volal ti – máš se večer zastavit v oddílu. Slíbila jsem, že tam určitě přijdeš." Zaznělo to trochu tak, jakoby jí matka chtěla narušit hezký večer.

Viktoria nasadila roztrpčený výraz a s povzdechem řekla: "Taky s'mohla trenérovi říct, že přijdu až zítra, mámo."

Alice Nowaková se zatvářila jako učiněná nevinnost: "Nemohla jsem přece vědět, že někam půjdeš."

Pokrčila rameny, ale v žádném případě nehodlala svůj dnešní program zásadně měnit. "Dobře – co se dá dělat, tak se holt nejdřív zastavíme na střelnici a pak pojedeme dál."

"Na tvém místě bych večírek odvolala, je to jen ztráta času. Radši bych se zdržela na střelnici u Lenoira, aby viděl, že mám snahu začít zase pravidelně trénovat a aby mě nakonec neodepsal. Ty věčné cyklo–alkoholové kreace s tamtou ženskou postrádají jakýkoliv smysl."

"Trénovat začnu už brzo – a *ta ženská*... ta se jmenuje Dora."

Alice Nowaková zavřela dveře a počkala, až se její dcera oblékne. "Bože!" zhrozila se, když ji po pár minutách spatřila. "Cos to na sebe navlékla?"

Viktoria vklouzla do pestrobarevných lodiček. "Je to super, ne?" Otočila se před zrcadlem a přehodila si přes ramena krátkou výstřední vestu.

Matka byla jiného názoru: "To je příšerné! Takhle nemůžeš mezi slušné lidi! A už vůbec ne za Lenoirem! Co by si o tobě pomyslel? Vždyť vypadáš jak lehká holka!"

"Nepřeháněj, mami," řekla Viktoria, a když se pod okny ozval trylek klaksonu, vyklonila se z okna.

"Už jdu! Už jdu!" volala na celou ulici.

Kvapně se rozloučila s matkou a vyběhla na chodbu. "Do deseti se vrátím!"

"To už tu nebudu, odlétáme na konferenci do Haagu," volala Alice Nowaková a ještě připomínala:

"Nezapomeň se zastavit u Lenoira!"

Při pohledu na hezky oblečenou Doru zůstala Viktoria opět fascinovaně stát; vypadala naprosto dokonale a odtrhnout od ní oči byl problém. Jak může být někdo tak hezký? Perfektní make-up, fialové stínovaně kostkované sáčko, ušité na míru, úzká krátká sukně a boty s extrémně vysokým

podpatkem. To vše jako vystříženě z drahého módního žurnálu.

"Máš styl, Doro, a vypadáš... no... bezvadně."

"Díky. Taky to bylo drahý," reagovala skepticky. "Ostatně – tvý šatičky, co ti tak slušej, stály pět táců."

"Pět tisíc marek? Tolik?"

"Aby ne – je to model od Versiniho."

"Neblázni, opravdu?! To je ale pro mě škoda." Prohlížela si překvapeně své oblečení. "Abych ti to nezničila, když –" obávala se, ale Dora jenom mávla rukou.

"Co bys ničila. A i kdyby, koupím si něco jinýho, stejně mi to moc nesešlo."

V autě pak Viktoria požádala: "Odvez mě, prosím, nejdřív na střelnici. Matka mi domluvila schůzku s trenérem a nešlo to odříct. Zdržím se tam jen pár minut."

"Tak jo – kudy mám jet?"

Před sportovním areálem SKSC–Bonn stálo mnoho vozů a zaparkovat zde nebylo takřka možné. Když porsche objelo celý stadion a jeho řidička nikde volné místo nenalezla, vrátila se zpátky k hlavní budově. Aniž by ji situace vyvedla z míry, vjela jednoduše na chodník a zastavila přímo u vchodu.

"Doprovodím tě, jo?"

"Proč ne? A cestou mi povíš, kam pojedeme na tu párty," pokoušela se vyzvídat Viktoria.

"K Wyoně Perézové."

"Ke komu?! K té fotomodelce?!"

"Jasně," odvětila Dora s naprostou samozřejmostí.

"Nedávno jsem ji viděla v módním šotu na ARD. Odkud ji vůbec znáš?"

"Wyona je stará přítelkyně, známe se moc dobře."

"To by mě ani ve snu nenapadlo." Zavrtěla nevěřičně hlavou. "A pustí mě tam vůbec?"

"Aby ne, jdeš přece se mnou."

"To je fakt."

Ze setkání s Lenoirem byla Viktoria trochu nervózní a chtěla si preventivně vzít kousek *Arcantinu*. Její přítelkyně byla však proti.

"Neber ty svinstva," říkala.

"Tobě se to mluví, když jsi zdravá. Ale co já? Vidím všechno deformovaně, skoro pořád."

"Deformovaně? Co všechno?"

"No prostor. – Všechno je jiné než dřív. Prý mám agorafobii, ale já tomu nevěřím. Dělá se mi totiž zle i v místnostech a ve výtahu, kde žádný otevřený prostor není. Mám dojem, že velikost prostoru nehraje žádnou roli, že jde jen o dělicí roviny."

"Jaký roviny?"

"Zdí, podlahy, silnice, chodníky... Všude, kde jsou nějaké dělicí roviny, prostor se od nich odráží a deformuje. Občas se mi mění i obličej lidí."

"Můj obličej taky?"

"Jo, kohokoliv. Teda, jen když mě to pořádně chytne."

"A jak se mění?"

"Rozmazávají se a rozplývají – v tom horším případě. V tom lepším – jako kdybys roztrhala fotku a pak ji složila. Stejná – jiná tvář. Když jdu v tomhle stavu mezi lidmi, každý člověk mi připadá z nepochopitelných důvodů známý. To už je mi hodně špatně a pospíchám rychle domů, jinak se celá ulice smrskne a rozmázne, začnou mě brnět ruce, nemůžu dýchat, mám neskutečný strach a musím rychle běžet, abych neomdlela."

"No fuj! Netušila jsem, že je to až takhle hnusný."

"Ještě víc – někdy se ani neodvážím vyjít na ulici! Když je mi nejhůř, začne se mi ztrácet vlastní tělo. Jsou to čínská muka, kdyby mě někdo permanentně škrtil, nemohlo by to být horší. Bůhví, kde se takováhle nemoc vezme."

"Jo – bůhví," procedila Dora mezi zuby a v její tváři se objevil soucit. "Život dovede bejt prevít, to

já dobře znám," poplácávala ji po zádech. "Odkud vlastně máš ten svůj zázračnej *Arcantin*?" Málem se prořekla a jmenovala Smithe. Naštěstí se včas zarazila. "Sehnal ho táta od nějakého známého na ministerstvu. Tyhle prášky nejsou běžně v distribuci." "Nechci ti do toho mluvit, ale já bych léky z druhé ruky v žádném případě nebrala, nikdy nevíš, co ti kdo může dát."

Viktoria se zastavila před dvojitými trezorovými dveřmi. "Jsme tady."

"Co to je? Protileteckej kryt?"

"Tudy se vchází do střeleckého sálu." Skrze dveře bylo do chodby slyšet tlumené výstřely. "Počkej, prosím, chvílku. Dojdu za trenérem," řekla, otevřela těžké kovové dveře, aby nahlédla dovnitř. Lenoir si své svěřenkyně okamžitě povšiml a vykročil jí v ústrety. "No konečně, Vik! Ahoj – jak se daří?"

"Díky, Hansi, ujde to."

"Chybíš nám," řekl trenér upřímně a zkušeným okem zhodnotil její garderobu, naprosto nevhodnou k jakýmkoliv sportovním účelům. "Tobě to ale sluší."

Trenérovu lichotku odměnila úsměvem. "Děkuju. – Také vás postrádám."

"Nepřišla jsi sama, jak vidím – představíš nás?"

"Ano. – Hans Lenoir – a tohle je Dora Jacobsenová."

Zdálo se, že Lenoirovi světlovlasá mladá žena velmi imponuje. Přesto hned obrátil pozornost zpět ke své svěřenkyni:

"Tvá matka říkala, že už jsi okay. Nechci tě nějak uhánět, ale jenom se zeptat, odkdy s tebou můžeme počítat. Vlastně jsi sem nemusela ani jezdit, stačilo by, kdybys mi zavolala."

"Matka to zřejmě popletla," přemítala Viktoria Nowaková mrzutě a potom se nahlas zamyslela: "Dnes je úterý... takže, takže... s tréninkem bych mohla začít asi... asi tak... snad od příštího pondělka. To bude třetího března."

"Prima – budeme se těšit," řekl spokojeně Lenoir a dodal: "Škoda, žeš tu nezastihla Babsi, chtěla tě vidět. Zrovna odběhla do protějšího bistra koupit si něco k snědku." Zavrtěl pohoršeně hlavou.

"Ona už nevydrží hodinu bez jídla."

"Můžeme na ni chvílku počkat," navrhla Viktoria.

Čekat však nebylo nutné, neboť Babsi Gratzlová právě vstoupila.

"No nazdar, marode, ty máš ale ohoz!" vyrazila ze sebe a zůstala viset zkoumavým pohledem na opálené světlovlásce doprovázející její oddílovou kolegyni. Pokývala hlavou a vyčítavě řekla:

"Tak tohle je ta tvá nemoc!"

Vzápětí promluvil Lenoir, aby přerušil moment trapného mlčení, který nastal po této provokativní poznámce.

"Slečno Jacobsenová, zajímáte se o střelbu? Nechcete si prohlédnout naši střelnici?"

"Ale ano – ráda."

"Tak pojd'te – seženu vám něco na uši."

Lenoir s Dorou odešli a Babsi Gratzlová promluvila: "Báli jsme se o tebe, říkali nám, že je to s tebou zlý."

"Jo, bylo mi moc špatně. Dnes už je mi naštěstí líp."

"Hm, to je fajn." Odložila kelímek se salátem na lavici a zeptala se. "Poslyš – kdo je tamta kočka?"

"Moje známá."

"Aha – a kam máte namířeno? Na módní přehlídku?"

"Skoro. U Wyony Perézové je oslava a my jsme pozvané."

"U té Wyony Perézové?"

"Ano. Je to Dořina kamarádka."

Babsi se zatvářila nevěřícně. "Teda! Já tě nepoznávám! Co se to s tebou stalo? Odkdy ty patříš k VIPs?" Sedla si na lavici a podívala se upřeně na svou kolegyni. "Hele – vsadila bych se, že jste přijely v tý zlatý metalíze, co parkuje před vchodem."

"Máš pravdu. Je to Dořin poršák."

"Myslela jsem si to." Babsi otevřela kelímek a nabrala trochu salátu na špičku rohlíku. "Kdo by do

tebe řekl, že máš takovýhle podařený přítelkyně. Večírek u Wyony Perézové! To bude teda parádní dámská jízda. Škoda, že vám neschází třetí do mariáše, šla bych s váma, mám ráda změnu," prohlásila a významně pozvedla obočí.

"Cos tam s tou fešandou prováděl, pejsku?" zeptala se Babsi Gratzlová Lenoira, když obě návštěvnice opustily areál střelnice.

"Nic jsme neprováděli. A neříkej mi pejsku. – Snad bys nežárlila?"

"Proč bych měla, Hansi? Ona beztak není na chlapy."

"Kdo?"

"Ta Viktoriina kámoška."

"Proč myslíš, puso?"

"Copaks jí neviděl? Ten její kukuč? Ta bude pěkně divoká! Krom toho, prý se přátelí s Wyonou Perézovou."

"Vážně? No a co má být?" nechápal Lenoir.

"Ty nevíš, co se o Perézové říká? Že je lesba," odpověděla si Babsi sama.

"Prosím tě – lesba sem, lesba tam! U lidí z těchtole kruhů se to tak ortodoxně nebere, ti žijou v úplně jiném světě než my."

"Dost mě překvapila, byla jsem přesvědčená, že ji dobře znám," řekla Babsi a měla na mysli svou oddílovou kolegyni.

Lenoir přisvědčil. "Mluvíš mi z duše, puso. Kdyby mi ještě včera někdo tvrdil, že Vik chodí na večírky mezi horních deset tisíc, byť její rodiče pracujou na zamini, poklepal bych si na čelo."

"Tichá voda břehy mele."

"Přesně."

"Určitě to s ní dělá," lakonicky nadhodila Babsi a čekala na Lenoirovu reakci.

"Kdo?"

"No Vik s tou blond kočkou."

"Myslíš?"

"Vsadila bych se. Ostatně – mně by se taky líbila."

"Tobě?!" zděsil se Hans Lenoir. "Odkdy jsi na ženské, prosím tě?"

"Co ty víš!" odsekla Babsi a ušklíbla se. "Nemysli si, že když s tebou spím, tak že mě máš přečtenou."

Po těchto slovech se Lenoir zmohl pouze na překvapený obličej, dívka však útočila dál:

"A kdy už se konečně rozvedeš?"

"Nikdy s'to nechtěla!"

"Vždycky jsem to chtěla, akorát jsem o tom nemluvila!"

"Co kdybychom si udělali hezký večer?" navrhoval Hans Lenoir ve snaze zamluvit řeč o rozvodu.

"Zase tady, jo?" zaznělo otráveně.

"Tak dobře – před tím si zajdeme někam na dobrou večeři, kocourku, platí?"

"Platí – a o tom rozvodu přemýšlej, nebudu s tebou celej život randit na šatně," řekla Babsi uraženě.

"Jo, slibuju. Budu o tom přemýšlet," vzdychl těžce Lenoir.

XIV.

"Kdo by řekl, že se setkám s někým tak známým, jako je Wyona Perézová," přemítala cestou Viktoria.

"Podívej, Vik – až tam budeme, tak se před Wyonou nekrč. Ona nesnáší přílišnej obdiv, nerada ze sebe dělá modlu. Musíš bejt chladně zdvořilá, ale taky dost nafoukaná. Nebav se s ní moc a uvidíš –

poleze za tebou jako psík. Kdyby se tě ptala, co děláš, řekni jí, že jsi má kolegyně, nic víc. Prostě – měj nosánek nahoru. A dej pozor, Wyona je poněkud... ehm... nekonvenční, tak si ji radši drž od těla, chápeš?"

"Chápu, něco jsem už zaslechla dřív a také Babsi dělala určité narážky na dámskou jízdu. Poslyš – budou tam taky muži?"

Doře se zablýsklo v očích. "Babsi? Ta unylá blondska? Ta si nevidí ani na špičku nosu! Jaká dámská jízda? Co ona může vědět o Wyoně? Houby!" Dořin obličej jevil známky rozhořčení. "To se ví, že tam budou i chlapi, žádnéj strach. Jen jsem měla na mysli, abys byla opatrná, Wyona se totiž neobyčejně rychle skamarádí."

"Ach tak, *skamarádí*," zopakovala Viktoria jako ozvěna se zřejmým důrazem na dvojsmyslnost tohoto slova, "rozumím, budu na to myslet. – Kde vlastně Perézová bydlí?"

"Poblíž místa, co stojí Žlutěj bunkr."

"Ta nová ambasáda?"

"Jo. Kousek odtamtud má Wyona barák."

Minuly Levison – Platz a zamířily nejkratší cestou k Venusbergu. Když projížděli Schlosstraße, Viktoria náhle ukázala skrz okénko:

"Počkej, Doro, zastav, prosím, myslím, že jsem zahlédla tátu."

Opustila vůz a rozběhla se směrem k zaparkovaným černým limuzínám i přes to, že neměla jistotu, zda se v chabém osvětlení luceren nespletla.

"Haló!" Stačila na sebe upozornit ještě dřív, než skupina mužů zašla do ozdobných vrat španělského zastupitelství.

Ohlédli se – a byl to on!

Vesele mu zamávala. "Táto!"

Člen ochranky se pokusil rozradostněnou mladou ženu zastavit, ale Friedrich Nowak řekl: "V pořádku, tohle je má dcera." Pak ji odvedl kousek stranou.

"Viktorko, kde se tu bereš?" Zprvu se dost divil, když ale spatřil zlaté porsche, bylo mu vše jasné.

"Aha, jsi tady určitě s tou... Belgičankou, že?"

"Ano, táto," souhlasila Viktoria nadšeně a hned se svěřovala: "Představ si! Jsme pozvané na večírek k Wyoně Perézové, to je co?"

"Dokonce... to tedy klobouk dolů." Položil dceři ruce na ramena a spokojenost v jeho tváři nebylo možné přehlédnout. "Jsem moc rád, že už normálně prosperuješ. Dost jsme se s mámou báli, když jsi dostala tu ošklivou chřipku." Friedrich Nowak v rychlosti pohlédl na hodinky: "Musím běžet, dobře se bav."

"Díky, táto. Stihneš to ještě dneska domů?"

Zatvářil se nejistě. "Těžko říct, tady to potrvá asi do půlnoci – minimálně."

"Co máma? Říkala něco o Haagu."

"Ano, odlétá v jednadvacet hodin. Domů se vrátí snad zítra večer."

"Zítra večer... Tak jo, uvidíme se ráno, tati, ahoj."

"Ahoj, dcero, a moc se neopij!"

Během deseti minut zdolalo porsche ulici Auf dem Essig a stanulo před domem Wyony Perézové. Nebylo možné neobdivovat tuto extravagantně vyhlížející stavbu připomínající spíš středověký kamenný hrad než běžný rodinný dům. Velká zahrada obklopující tento architektonický skvost nevypadala v zimních měsících tak atraktivně jako v období vegetace, ale ani přechodný nedostatek zeleně nepůsobil v celkovém pohledu příliš rušivým dojmem. Zahrada v sobě snoubila poněkud kýčovitý evropský styl, smíšený s orientálními prvky, a cestičky, jimiž byla protkána, lemovaly travertinové bloky, nízké zdobené lucerny a zákrsky jehličanů.

"Pěkný, že jo?" řekla Dora a ukázala prstem skrz přední sklo. Potom spustila okénko vozu a u ostrahy se dožadovala, aby jim umožnili vjezd.

Strážní však váhali. "Máte pozvánku, madam?"

"Já žádnou pozvánku nepotřebuju!" vykřikla Dora. "Ověřte si to, a rychle!"

Strážný rozpačitě telefonoval do domu, zatímco nazlobená světlovláska přecházela podél porsche sem a tam. Vzápětí se na prahu domu objevila samotná Wyona Perézová, a když přišla blíž, Viktoria si ji zvědavě prohlížela; topmodelka byla vysoká, velmi štíhlá, a blyštivé černé šaty, jakoby vyrůstaly z její mahagonové pleti. Na místní poměry vypadala exoticky a málokdo by si troufl tipovat, odkud tato cover girl pochází. Viktoria uvažovala, že snad odněkud z Karibiku.

Perézová došla k bráně a Dora na ni zčertstva spustila. Bylo zřejmé, že nepostrádá kuráž ani autoritu; jednala s touto slavnou ženou jako s obyčejnou holkou: "Wyono!! Co má tohle znamenat? Čekáme tu jak uličníci! Takhle se jedná s přáteli, krucinál? Ať nás okamžitě pustí, nebo odjedeme!"

Topmodelka se jenom omlouvala:

"Nezlob se, Dorothy–drahoušku, máme tu nové strážné a oni nikoho neznají, omluv je, prosím," říkala afektovaně.

Otočila ke strážným a zostra jim přikázala: "Ať už se to vícekrát neopakuje! *Ona* sem má přístup dvacet čtyři hodin denně!" Zmrazila strážné pohledem, ale pak už se zas usmívala.

"Dorothy–drahoušku, moc mě těší, že jste přišly. Teď se musím vrátit k hostům, budu se vám věnovat později. Chovejte se tu jako doma." Podala oběma návštěvnicím útlou pěstěnou ruku, ozdobenou množstvím náramků.

Viktoria zaregistrovala zkoumavý pohled jejích vodově modrých očí a opětovala jej.

"Neřekla jsem ti, proč tady vlastně jsme," ozvala se Dora při zamykání vozu. "Má tu bejt jeden můj známý – jmenuje se Frank Khelif. Potřebuju s ním mluvit. Známe se dlouho, lezli jsme spolu v Nepálu a absolvovali ten samej výsadkářskej kurz."

"Aha," řekla Viktoria významně.

"Ne – tos nepochopila, řekla jsem *známý*, ne bejvalej milenec."

Její přítelkyně pozvedla obočí, přisvědčila, a myslela si své.

Dům Wyony Perézové byl velice honosně zařízený: mramor, zlacené křišťálové lustry, perské koberce, cenné obrazy a spousta doplňků, o kterých se běžným lidem může jenom zdát. Zařízení nebylo co do stylu jednotné; hypermoderní technika se zde prolínala se starožitnostmi a vše dohromady vytvářelo jedinečný dojem luxusu.

Hned u vchodu, který oběma návštěvnicím otevřel olivrejovaný vrátný, stál číšník s nápoji. Nabídly si každá sklenku, přitlukly si a Dora tiše poznamenala:

"Je tu samá honorace, takže buď hodně nafoukaná, abys sem dobře zapadla."

"Nikdy jsem nebyla v takovéhle..." chtěla říci snobské společnosti, ale řekla raději: "...high society."

Prošly tanečním salómem, v jehož příšeří hrála velice kvalitně reprodukováná rocková hudba, a vstoupily do velké osvětlené místnosti, plné postávajících hostů.

Dora ukázala na svalnatého, robustního černocho. "Tamhle je Frank."

"Ten vysoký boxer?"

"Jo, to je on. Víš, kde teď pracuje?"

"Nemám tušení."

"Stejně bys to neuhádla. Je zaměstnaný u Secretů."

"To je nějaká zvláštní služba, ne?"

"Jo. – Až přijde Frank blíž, všimni si odznáčku, co má na klopě; různobarevná pěticípá hvězda. Tak se agenti rozpoznávají v davu. Každou chvíli jim ty odznaky měňej a dávaj jim nový, s jinou kombinací barev. Věřila bys, že Frank Khelif občas řídí i *Stagecoach*?"

"Co že řídí?"

"*Stagecoach* je krycí jméno prezidentský limuzíny, Frank dělá v jeho ochrance."

"V ochrance prezidenta??! Panebože, kams mě to přivedla?! Nejdřív Perézová, a teď ještě tohle! Vždyť já sem nepatřím!"

"Co bys nepatřila, jen se nepodceňuj. Nestojíš sice na stejným společenským stupni jako tydle, ale tobě to zase dobře myslí, a ještě ke všemu jsi hezká, tak oč ti jde?"

Polichocně našpulila ústa a přimhouřila oči: "No dobře, když to vidíš takhle..."

"Jo, vidím. Jdu teď za Frankem, zatím se bav nebo něco sněz. Vrátním se za chvíli."

"Chtěla jsem ti říct, že musím –"

Dora ji však nenechala domluvit. "Musíš být doma do deseti. Vím – budeš. Nezapomněla jsem na

tvý tajemný počítačový hrátky."

Slíbená chvílka se protáhla na hodinu, a tak Viktoria bloudila sama po domě, tu a tam něco pojedla a vypila, poslouchala hudbu, prohlížela si obrazy a snažila se zahánět nervozitu. Několikrát potkala svou přítelkyni s Frankem Khelifem a sledovala, jak se ti dva spolu baví. Nezdál se to být vysloveně přátelský rozhovor, spíš kolegiální. Jako by spolu řešili nějaký společný technický problém.

Zamyšleně pak vstoupila do tanečního sálu, kde se vícero párů pohybovalo po parketu. Když pocítila prudký nával nevolnosti, rozhodla se vzít si půlku *Arcantinu*. Odešla proto do zadního traktu budovy, kde by – jak doufala – mohla být koupelna či toaleta. V koutku duše se za svou nevolnost styděla, nechtěla tudíž riskovat, že ji při zapíjení prášku někdo uvidí.

Otevřela zkusmo jedny dveře a úplně se polekala. Na koberci ležela milenecká dvojice. Muž a žena se ani nepokusili dojít k posteli a svléknout ze sebe šaty.

"Promiňte," řekla potichu. Byla to však zbytečná námaha; tito lidé nevěnovali pozornost ničemu jinému nežli sexu.

Privřela dveře a cítila, že se trochu červená. Scéna v pokoji působila dost živočišně, a ještě ty zvuky!

Litovala, že se na cestu k toaletám někoho předem nezeptala, i když by to mohlo být poněkud trapné.

Přistoupila k dalším dveřím a opatrně stiskla kliku. Překvapení, jež skrýval první pokoj, nebylo vůbec nic proti tomu, co uviděla zde. Byl to rovněž milenecký pár, tentokrát pouze dívčí. První mladá žena napůl posazená, napůl položená, s nohama volně rozhozenýma, a druhá dívka na ní klečící, předkloněná, s obnaženými hýžděmi, mezi které se hluboce zařezávaly bílé kalhotky. V místnosti se svítilo a Viktoria zřetelně viděla každy detail této erotické scény.

Zhluboka se nadechla a rozbušilo se jí srdce. Když uslyšela zevnitř pokoje jemné vzdechy, chtěla dveře zavřít. V tom se za ní ozval příjemný a melodický hlas. "Vy se ráda díváte?"

Škubla sebou leknutím a přibouchla dveře. Vedle ní stála topmodelka Wyona Perézová.

"Ráda se díváte?" zopakovala svou otázku.

"Proboha ne!" ohradila se s důrazem Viktoria.

"Tak jste se chtěla přidat k těm dvěma dívkám?"

"Nene! Já... vlastně... víte... hledala jsem koupelnu."

"Ach tak! To jste tedy na dobré cestě. Musíte jít až na konec chodby a dát se vpravo." Wyona ukázala za sebe a její náramky zazvonily. "Pokud by vám koupelna nestačila, máme tu hezký vyhřívaný bazén. Ten je dole v suterénu. Jestli chcete, mohly bychom udělat pár bazénů a zajít si pak společně do sauny."

"Tedy... vlastně... raději ne... rozmyslela jsem si to: vrátím se zpátky k ostatním hostům a poslechnu si nějakou hezkou muziku."

"Jak jenom chcete."

Až teď měla Viktoria příležitost prohlédnout si tuto zajímavou dívku v klidu. Byla poměrně překvapena jejím věkem; domnívala se totiž, že je starší než ona sama. Nyní se zdálo, že je tomu zřejmě naopak.

"Doprovodím vás, jestli dovolíte," nabídla se Wyona.

"Děkuji," souhlasila Viktoria a s chladnou zdvořilostí dodala: "Máte moc hezké šaty."

"Vy též. Hned se pozná váš dobrý vkus."

"Opravdu?" Pohlédla na topmodelku přátelsky a trochu teatrálně řekla: "Jsem tu jen na skok, naházela jsem na sebe v rychlosti pár hadříků..."

"Pár hadříků? Jste přespříliš skromná. Vsadila bych se, že máte na sobě rovněž značkový model, nejspíš od Versiniho."

"Máte obdivuhodný postřeh."

"Mimochodem – byla jsem u Janise nedávno," řekla hostitelka povzneseně. "Jeho palác u Gardského jezera je prostě fantastický."

Obě mladé ženy se zastavily uprostřed chodby; z přilehlé místnosti sem doléhalo dunění basketbalu a

bicích nástrojů.

"Je mi to tak trapné," zapýřila se Wyona, "ale zapomněla jsem vaše jméno."

"Nezapomněla – neřekla jsem vám ho – jsem Viktoria." Své netypické příjmení *Nowaková* raději vynesla.

"Vy jste ta hezká dívka, co přišla s Dorou, že?" Kráska tmavé pleti pozvedla ruku a náramky se jí sesunuly až k lokti. "Dora je báječná," konstatovala potom.

"To jistě." Viktoria ukázala na místnost proti tanečnímu sálu. "Prohlížela jsem si vaše obrazy, máte impozantní sbírku: Dalího... a dokonce Rembrandta..."

"Ach ano, ale nemyslete si, že je hromadím jen kvůli majetku, chraň bůh! Kupuji umělecká díla, která se mi opravdu líbí, jinak ne. Nejsem zas až takový snob, jak se o mě tady v Německu říká."

"Nic podobného jsem o vás neslyšela."

"Ale ano. V Bonnu o mě kolují nejrůznější fámy. Nemohu vyjít na ulici, aby si na mě lidé neukazovali. Radši jsem v New Yorku, tam se člověk může svobodně pohybovat a nikdo si ho ani nevšimne. Mám tam hezký osmipokojový byteček, mohla byste mě navštívit, až..." Vstoupily do tanečního sálu, kde panovalo přítmí, a z reproduktorů se ozývaly první tóny *War Pigs*. "...já osobně jsem úplně zblázněná do Black Sabbath, hlavně do jejich prvních desek. A vy?"

Viktoria afektovaně přisvědčila: "Já shodou okolností též. Paranoid je opravdu výborný. Nejradši z něj mám skladbu *Planet Caravan*."

"Tu pomalou?"

"Ano."

"A nemyslíte si, že *Vol 4* je lepší nežli *Paranoid*?"

"Ne, není. Je prostě jiný, taky skvělý, ale jinak. Podobně jako jejich třetí album."

"Vidím, že jste opravdový znalec téhle skvělé muziky. *Master of Reality* mám rovněž, věnoval mi ho samotný *Ozzy*, když jsme se potkali ve Vegas. Co říkáte třeba na *Solitude? Sunshine is far away, clouds linger on...*" zanotovala.

"...*everything I possessed – now they are gone*," dozpívala Viktoria. "Nádherné."

Wyona Perézová důvěrně poznamenala: "Sdílím váš názor a zdá se mi báječné potkat někoho, kdo má podobnou krevní skupinu, abych tak řekla. Víte co? Pustím teď váš oblíbený *Planet Caravan* a můžeme hledat další společné body."

"Tančíte?" zazněla překvapivá otázka a Viktoria chtěla ihned radikálně odmítnout. Pár sekund nevěděla, jak se zachovat, ale aby se nedopustila něčeho nespolečenského, nakonec lhostejně prohodila: "Proč ne? Ráda."

V rozpacích se postavila na parket a přemýšlela, co dál, neboť se ženou nikdy netančila. Krásná hostitelka vyřešila situaci za obě: položila partnerce ruce na ramena a spojila je za její hlavou.

"Tančíte dobře," řekla po chvíli.

"Vy zas máte příjemný parfém," zdůraznila Viktoria upjatě a zaposlouchala se do mystické, pomalé hudby. Přidržovala nádhernou míšenku za útlé boky, všemi smysly vnímala její fyzickou blízkost a s překvapením registrovala, že se jí poněkud zrychluje tep.

"Z vaší angličtiny bych odhadovala, že jste rodilá Britka, a podle němčiny zas, že jste odsud, Viktorie, takže... jsem z vás celá zmatená." Sotva cítitelné sevření Wyoniných rukou poněkud zesílilo.

"Žila jsem pár let v Anglii, ale narodila jsem se a vystudovala tady – v Německu."

"Ach tak – vy jste studovala! Myslela jsem si to."

"Opravdu?"

"Jistě, je to na vás znát."

"Vážně?"

"Bezesporu. Nejste povrchní a působíte velice... oduševněle."

"Díky, ale... najdeme určitě mnohem zajímavější témata, než jsem já. Mluvili jsme před tím o Doře."

"Ano," odvětila Wyona. "Ona je taková... všestranná, že? Chtěla bych se vás zeptat... když jsem Doru zvala na dnešní večírek, řekla mi, že přivede svou sestřičku. Jste skutečně její mladší sestra?"

"Ale ne, my dvě nejsme sestry. Jen mi tak z legrace říká."

"Ach ano – pochopila jsem," Wyona lehce oťřela svou tvář o Viktoriinu. "No – takovou sestřičku bych si dala také líbit. Jste dlouho Dořinou přítelkyní?"

Trochu se této učebnicové větě pousmála. "Vlastně – jsem spíš její kolegyní."

"Kolegyní?" Modelka zamyšleně vzhledla a její světlemodré oči se tázavě rozevřely. "Také jezdíte po horách? I vy jste tak univerzální?"

"Kdepak. Teď s Dorou nějaký čas spolupracuji. Jsem ze stejné branže, ale já se specializuji na pušku," řekla s ledovým klidem a Perézovou tento výrok dost polekal.

"Na pušku?? Jak to myslíte?"

"Střílím z pušky – když... je třeba."

Wyona při tanci povyskočila, zatvářila se zděšeně, a než jí Viktoria mohla cokoliv vysvětlit, ustrašeně řekla:

"Proboha! Tak vy tedy střelíte z pušky? Zabýváte se snad lovem zvířat?"

"Ne," řekla chladně. "Zvířata mám ráda a jejich lovem se rozhodně nezabývám."

"Ovšem... pak už zbývá... chcete snad říci..."

Beze slov kývla; hra na profesionálku ji začala okamžitě bavit. Chtěla se před touto slavnou ženou blýsknout, a pokud by řekla, že je pouhá sportovní střelkyně, vypadala by naprosto všedně, bezvýznamně.

"Bože! To je ale velice neobvyklé povolání pro ženu. Viděla jsem něco podobného jen ve filmu – je to hrozné!" Mahagonová krasavice se zimničně oťřásla a pronesla s obdivem: "Netušila jsem, že tyhle věci provozují i ženy... musíte být velmi silná. Co vlastně přesně..."

Viktorii její obdiv imponoval a znovu zaznamenala opojné aroma Wyoniných havraních vlasů.

"...děláte?"

"Jsem členkou speciálního týmu," vymýšlela si dál; vlastně – díky Smithovu úkolu ani moc nelhala.

"Naše organizace vyhledává nepotrestané válečné zločince všeho druhu za účelem... potrestání."

"Ach jistě! Už chápu, proč jste s Dorou přišly. Malá konspirační schůzka, že? Ale ne, nemusíte samosebou odpovídat. Víím, že jsou tu chlapi od Secretů, pan Khelif a jeho kolegové... Já pochopitelně vycházím bezpečnosti všemožně vstříc, když mě o něco požádají."

"Máte pravdu, Dora skutečně přišla za Frankem."

"Tak vy jste ze speciální skupiny... Věděla jsem, že by Dora nepřivedla jen tak někoho," ozvala se opět Wyona a její modré oči zasvítily. Přiblížila svůj obličej k Viktorii a zašeptala jí do ucha vzrušeným hlasem:

"Musíme se lépe poznat! Jste tak neobyčejná! Chtěla bych se s vámi spřátelit, jestli budete pro. Dám vám svůj telefon – zavolejte kdykoliv! Nikdy jsem nepoznala dívku, která by pracovala s puškou."

"Co kdybychom hovořili zase chvíli o vás?" navrhla pak Viktoria.

"Dobře, pokud vás to potěší... Řekněte mi tedy, co si o mně myslíte."

"To bude těžké, vždyť vás znám jen z titulních stránek časopisů."

"Můj vzhled snad zhodnotit můžete."

"Myslíte šaty?"

"Odložme teď šaty, prosím, ano?"

"Souhlasím, ale nechtěla bych vám nějak lacině lichotit, víím, že to nemáte ráda." Na chvíli se odmlčela a pak, aniž by věděla proč, dodala: "Myslím to upřímně, slečno Perézová, když říkám, že váš půvab je velmi... zneklidňující."

"Pro muže?"

"Nejen pro muže."

"I vy se cítíte zneklidněna?"

"Citelně, abych pravdu řekla."

"Díky, Viktorie, přesně tohle jsem od vás toužila slyšet. Abyste věděla, naše sympatie jsou vzájemné, bylo mi to jasné hned, jak jsem vás prve spatřila." Přitiskla se ke své partnerce celým tělem a odtančila s ní do rohu místnosti. "Jste taková... dobře stavěná a sportovní a máte nádherný profil – jak egyptská bohyně Kadeš. Neobyčejně mě přitahujete svým chladným pohledem," řekla tiše, sklonila hlavu a velice citlivě se přisála svými velkými, krásně modelovanými ústy k

Viktoriiným rtům. "Drahoušku, velmi, velmi mě zajímáš," šeptala roztouženě a znovu ji začala líbat; nejdřív na krk, pak i na ústa.

Viktoria cítila její jazyk mezi svými zuby a – ke svému překvapení – neměla potřebu bránit se tomu. Fyzický kontakt s křehkou, sametovou míšenkou byl velmi smyslný, a tak přijímala její něžnosti mlčky a souhlasně. Do šíje se jí zařezávaly dlouhé lakované nehty a ona s přivřenými očima opětovala vlhké doteky jemných úst, bloudících po jejím krku. Středem těla jí projíždělo příjemné chvění a byla si téměř stoprocentně jistá, že tak silně vzrušená ještě nikdy nebyla.

Najednou ji Wyona pustila a stála metr od ní.

"Aa!" vydala zvuk a ukázala rukou směrem k druhému konci salónu, kde se objevila Dora. "Je tu tvoje... vaše... ehm... tvá kolegyně." Její oči vyjadřovaly zřejmý úlek. Na chvíli odběhla, aby se vzápětí vrátila se svojí navštívenkou. To zde už stála i Dora.

"Je půl desátý," upozornila. "Co kdybysme vypadly? Začíná se to tady nějak rozjíždět." Kývnutím hlavy poukázala na několik hostů u dávkovače kokainu, vestavěného do nevysoké figury skřítka.

Na toto reagovala hostitelka pokrčením ramen a bezradným výrazem v tváři. "Já sama tyhle svinstva nikdy neberu," řekla na omluvu. "Ale někteří hosté to chtějí..." S pocitem marnosti rozhodila rukama.

Venku na parkovišti promluvila první Dora:

"Zaplat' bůh, že musíš pryč. Začíná to tam houstnout a za chvíli z toho bude jeden velký šmajchlkabinet. Hrozně nerada bych skončila pod nějakou hromadou."

"Dostala jsem od Perézové její privátní telefon – mám jí zavolat," pochlubila se Viktoria a zamávala navštívenkou. "Je to strašně dlouhé číslo, hele!" Sledovala Doru a vycítila, že ji tato skutečnost nijak nepotěšila.

"To číslo znám, dává ho svým nejbližším přátelům. Muselas na ni udělat dojem," řekla a přidala hned výčitku:

"Tebe taky nechat chvíli o samotě! Celej obličej máš upatlaněj od rtěnky! Zřejmě sis s Wyonou dobře rozuměla."

"Vyjela po mně!"

Dora přikyvovala. "No jo, to je celá ona – neovládá se. Jak vidí hezkou holku, je s ní ámen. Není divu, vžij se do její situace: od třinácti v neustálém kontaktu s modelkami. Bydlíš s nima, flámuješ, při práci kolem tebe lítaj polonahý... Kdo by vydržel furt na ně jenom koukat...? A jak to jednou zkusíš, už v tom lítáš napořád. Dyž k tomu připočteš, co toho Wyona schytala jako hodně mladá od různých úchyláků, při svejch začátcích, neni se co divit, že se na chlapa nemůže ani podívat."

"Tohle bych celkem chápala, jenom nevím, proč ji tak zaujalo, že jsem studovala."

"Asi proto, že má okolo sebe ty maskérky, vizážistky a švadleny, který povětšinou nejsou žádný velký myslitelky, a když potká holku s přehledem, hezkou a nezblblou z drog... puč mi kapesník," převedla rychle hovor na jiné téma. "Očistím ti tvář."

"Ještě na krku."

"To si uděláš doma."

Když se spolu na schodišti rozcházely, Viktoria požádala o chvilku strpení. "Počkej moment, prosím, převléknu se a hned ti vrátím tvé šaty, jo? Nebo ti je mám zanést nahoru?"

"Co bys nosila," mávla rukou Dora a dotkla se ukazovákem kamarádčina předloktí. "Hezky ti padnou a já je nepotřebuju."

"Vrátím ti je!" ohradila se nekompromisně. "Pořád mi něco dáváš! Ty sluneční brýle si nechat můžu, ale takhle drahé věci ne."

"Tak dobře – ale stačí to zejtra, když jinak nedáš," souhlasila Dora, sklonila se k Viktorii a s mlasknutím jí vtiskla polibek na tvář. "Dobrou noc."

Viktoria usedala k počítači plná dojmů a zároveň i velice zmatená. Jako by začínala objevovat nějakou skrytou dimenzi svého vlastního já; vzrušení při kontaktu s krásnou Wyonou, důvěrné, skoro intimní pocity při loučení s Dorou... Uvědomila si, že se vlastně podvědomě rozhoduje, které z těchto dívek by dala přednost. Velmi zvláštní, v obdobných pojmech o stejném pohlaví dosud

nepřemýšlela. Ženy ji přece nikdy nezajímaly. Nebo ano? Nepředstírá něco sama sobě? Možná ne. Třeba je za vším ta prokletá nemoc. Ovšem, nemoc by jen ztěžila za tak krátký čas přeformovala sexuální orientaci, uvažovala. Musela by být taková už dřív. A jestli zničující stresy způsobné fobiemi zlikvidovaly zábrany, jež v sobě po celý předešlý život nosila? To by bylo jistě možné. Naštěstí se nedá vyloučit, že jde o přechodný stav, a pokud po čase odezní neuróza a fobie, zmizí snad i tato nejistota ohledně vztahu k ženám. Napadlo ji, že neměla Wyoně Perézové tak snadno podléhat, napříště bude muset prokázat víc sebeovládání.

Překvapení zřejmě nebylo ještě dost, pomyslela si zděšeně, když ji počítač informoval, že Smithův den **D** nastane už popozítří – v pátek!

XV.

Ráno se Viktoria při snídání setkala se svým otcem. Ten ujídal míchaná vejce a zapíjel je černou kávou. Četl rovněž noviny a byl evidentně připravený k odchodu. Jeho aktovka stála vedle stolu a sako bylo položené na volné židli, kde obvykle sedávala matka.

"Zase do práce, táto?"

"Ahoj! Tak jak jste se včera bavili?"

"Docela fajn, Perézová má nádhernou vilu, spoustu obrazů a... je velmi společenská. Věřil bys, že u ní byli i lidé ze Secret Service?"

"Věřil – proč ne?"

"Zkrátka – byl to moc hezký večer v příjemném prostředí, kde se sešli zajímaví lidé. Až na mě, samosebou."

"Až na tebe? Myslím, že jsi příliš sebekritická, dcero," řekl Friedrich Nowak upřímně a odložil výtisk *Frankfurter Allgemeine*.

Viktoria se posadila ke stolu, nalila si kávu a otec jí podal cukřenku a konvičku se smetanou. Pak se lehce dotkl jejího krku v místě nad klíční kostí. "Jsi tady ušpiněná, Viktoro."

"Vážně? A od čeho?"

"Zřejmě od rtěnky."

Bože můj! To bude ze včerejška, od Wyony! Proč se jenom nešla osprchovat večer, nebo alespoň před snídáním!

Neříkala nic v domnění, že je lepší mlčet než se nepřesvědčivě a trapně vymlouvat, a rychle odběhla do koupelny otřít *to*. Když se vrátila ke stolu, otec poznamenal:

"Vy jste tam včera nějak divočili."

Opět nevěděla, co říct, a tak se rozpačitým hlasem zeptala: "Kdys říkal, že se vrátí máma?"

"Večer – nejpozději zítra ráno."

"Aha."

Friedrich Nowak zvedl oči od novin. "Zaplat' pánbů, že už nejsi tak bleďá, dnes vypadáš moc dobře."

"Děkuju, táto. Opravdu se cítím celkem obstojně."

"Nepochybuj o tom, jsi jak vyměněná. Já... nechci vyzvídat a na nic se tě neptám, ale – to víš máma – jí je divné, že pořád běháš pryč, že se parádíš... Já naopak z toho mám radost, ať už se s tebou děje cokoli. Pro mě je důležitá jediná věc: abys už nebyla nemocná. A pokud tvé zázračné uzdravení způsobila ta... Belgičanka, jsem jí za to vděčný."

Položila otcí hlavu na rameno. "Jsi moc fajn, táto. Aspoň že si rozumím s tebou, když už s mámou ne."

Friedrich Nowak pohladil dceru po vlasech.

"Buď na mámu hodná, má o tebe velkou starost. Od té tvé nemoci je v nepořádku, všechno ji

vyděsí." Ukázal na místo, kde měla předtím flíček od rtěnky. "A na tohle si dávej, Viktoro, pozor. Mámu bys těžko přesvědčovala, že sis to udělala sama."

Mlčky kývla, přitulila se k němu a na několik málo chvil se vrátila do dětských let.

Dvě minuty před půl osmou Friedrich Nowak vstal a spěšně si oblékl sako.

"Koukni se z okna, jestli už pro mě přijeli."

"Jo, hned." Odhrnula záclonu a založila ji za okenní kličku. "Auto už čeká, táto."

"Tak já běžím. Měj se, dcero!"

"Taky se měj, táto, a díky!"

Zůstala sedět sama u stolu a přemýšlela, zda se otce neměla zeptat na jeho dřívější cesty do Berlína, na Zillyho a na jeho špionáž pro NDR. Před pár minutami byla v silném pokušení udělat to. Naštěstí si závčas uvědomila nesmyslnost tohoto nápadu; celou situaci kolem ní a Smithe by to jen zkomplikovalo

Asistent Craig opustil hlavní budovu agentury a rychlým krokem zamířil k zadnímu traktu areálu, kde se nalézala přistávací plocha a depo vrtulníků.

I přes jasnou oblohu, zahlcenou ostrým slunečním svitem, bylo nepříjemné chladno, vál svěží větrík a Craigovi bylo v lehkém saku zima.

Pohledem na hodinky se ujistil, zda nejde zbytečně brzy, a posléze odbyl kývnutím hlavy pozdrav dvou okoloidoucích nižších úředníků, na jejichž jména si nemohl zaboha vzpomenout.

Na okraji startovací plochy se zastavil, zastínil si oči rukou a pokoušel se na bezmračné obloze vystopovat vrtulník ředitele Bensona, který měl každou minutu přistát. Vítr Craigovi vzdouval sako a jednobarevná, střízlivě vypadající kravata se co chvíli ocitala na jeho rameni.

Po dvou minutách se helikoptéra konečně objevila, a když z ní Stuart Benson vystoupil, jeho asistent mu vyšel ihned v ústrety. Následovala zcela formální výměna pozdravů, po které šéf následovaný ochrankou vojenské policie opustil letovou plochu ve směru hlavní administrativní budovy.

"No tak, jak si stojíme?"

"Zdá se to být dobré." Asistent chvátal po boku svého nadřízeného a v rytmických intervalech si přihlazoval zbytky svých vlasů kryjících lesklou pleš.

"Dobré? Říkáte to nějak divně. – Operace *Alcantar* skončila?"

"Ano, pane."

"Náš člověk je v bezpečí?"

"Podařilo se nám dostat ho z Bahrajnu jako diplomatické zavazadlo. Teď je v Turecku a místní úřady nám ho vydají co nejdřív."

"Výborně. – Nějaké další zprávy? Vrátil se už Colman?"

"Místoředitel je stále ještě v Tokiu."

"Hm. – A jak to vypadá v Bonnu?"

Craig neodpověděl a pak se s nejistým výrazem obličeje zastavil. Benson ukázal příslušníkům MP, aby pokračovali v chůzi, a zůstal sám se svým asistentem.

"Ptal jsem se vás, jak to vypadá v Bonnu."

"Víte, pane – zdá se, že jde všechno podle původního plánu."

"Co to znamená?"

"To znamená, že naše hlavní aktérka Roj... chci říci Nowaková se intenzívně připravuje na splnění úkolu."

Benson o kus podstoupil a zasunul ruce do kapes pláště. "Nowaková??!"

"Ano, pane," hlesl Craig a dodal: "Tak tedy... vypadá to, že se částečně zotavila a –"

"Jak se kruci mohla zotavit, když byla infikovaná?!" zařval Benson. "Víte, co je *Arcus II.B?*! Víte, že jeho účinek je ireverzibilní?!" Ředitel opisoval při chůzi okolo svého asistenta kruh. "Znáte význam slova *ireverzibilní*?!"

"Znám, pane, nevratný... ale je to bohužel tak. Nowaková ovšem souběžně s nálezou trpěla nachlazením, což možná povzbudilo její imunitu. Byla na tom po zdravotní stránce dost špatně, jenomže... má zřejmě tuhý kořínek a pevnou vůli, sebrala se."

"Sebrala se – pevnou vůli!" Ředitel Benson se odvrátil a dal si ruce v bok. "Vy dovedete člověka otrávit, Craigu."

Asistent chvíli čekal a potom se opatrně zeptal: "Máte v této záležitosti nějaké příkazy, pane?"

"Jistěže ano!" odvětil Benson velmi hrubým hlasem. "Pokud půjde do akce Nowaková, zbavíte se jí hned potom, jak bylo původně dohodnuto. Najal jste na to nějaké vhodné lidi, doufám?"

"Udělal jsem všechno, jak jste chtěl, pane. Nejsou a nikdy nebyli s agenturou v kontaktu a rovněž se nejedná o nájemnou skupinu. Žádní profici v pravém slova smyslu, jenom potřebují peníze a jsou za ně ochotni cokoliv –"

"Dobře, dobře." Benson vyklepl z krabičky cigaretu a dal si ji do úst. "Spoléhám na vás."

Po návratu z nákupu čekalo Viktorii překvapení v podobě Dory, stojící na schodišti. Opírala se o zábradlí a v ruce svírala nenačatou láhev skotské. Tvářila se mírně rozpačitě.

"Čau. Heleď – mám takovej problém: zaběhla jsem si do auta pro pití, co jsem tam zabudla, a přibouchla sem si dvěře." Zamračila se, bezradně přešlápla z nohy na nohu a nacpala si žlutočervený svetr za opasek sepraných džinsů. "Mý klíčky od bytu zůstaly uvnitř a strejc Oscar není doma."

"Jo – tak pojď zatím k nám."

"Díky – musela bych čekat na strejdu v poršáku a to se mi fakticky nechce."

"Docela ráda tě vidím. Jako obvykle bych se tady sama nudila, takže... tvou společnost jedině uvítám." Aspoň zapomenu na prokletou Smithovu akci i na nešťastný den **D**, řekla si v duchu.

"Všechno špatný je pro něco dobrý. Podívej, co mám!" zazněl Dořin spokojený hlas. Pozvedla do výšky láhev skotské a svalila se do měkké sedací soupravy. "Přineseš sklenky?"

"Jasně – hned tady budou." Vrátila se za chvíli se sklenkami v jedné a s mísou chlebičků v druhé ruce. "Včera je přinesl táta ze španělské ambasády, jsou už trochu odstáté," omlouvala se.

"Nám všezrvcům to nevadí," řekla Dora a skočila hladově po jídle, mezitímco hostitelka rozlévala skotskou.

Dora s plnou pusou chlebičků významně poznamenala:

"Pití přímo pro nás stvořený."

"Pro nás?"

"Samozřejmě. Je to přece Black & White, černá a bílá. Ty jseš *white*... ne, ty jseš *black* a já jsem *white*," ukázala na své a na Viktoriiny vlasy. "Černá a bílá – protiklady, co se vzájemně přitahují." Hostitelka poněkud znejistěla: "Tak na zdraví a... na naše... jak říkáš... protiklady."

"Máte tu děsnej hic," řekla Dora po chvíli, odložila svůj huňatý svetr a zůstala raději jen v obyčejném, ale slušivém černém tričku. Neušel jí Viktoriin přemýšlivý pohled.

"Co se tak díváš?"

"Napadlo mě, že jsi podobná jedné americké herečce – na jméno si nevzpomenu – a taky se trochu podobáš té... no... co hrála policistku v tom akčním seriálu. Dva detektivové, chlap a ženská."

"Já že vypadám jako herečka? To spíš ty. Dost mi připomínáš tu vaši populární zpěvačku, co má takový vysoký čelo a koutky úst trošku dolů – Zuzanku Kerner. Mám ji moc ráda. Loni – v pětáosmdesátým – jsem byla na jejím koncertě v Kodani."

"Myslíš Nenu?"

"Jo, Nenu. Ale ty jsi ještě hezčí," řekla Dora lichotnický.

"Díky," odvětila hostitelka rozpačitě a posteskla si: "Ještě tak umět zpívat."

"Když je holka hezká jako ty, nepotřebuje nic moc umět."

Viktorie uhnula pohledem a místo odpovědi si odkašlala.

"Vážně se nemůžu zbavit pocitu, že jsme se už někdy setkaly," promluvila opět po chvilce Dora.

"Jenže – kdy a kde?" potřásla zamyšleně hlavou. "Víš co? Pust' radši nějakou muziku."

"A jakou? Mám tu různý desky. Co bys chtěla slyšet?"

"Nur geträumt – od Neny."

"To tady asi nebude. Já Nenu moc neposlouchám, ze zpěvaček se mi spíš líbí Kim Wilde a taky Debbie Harry z Blondie. Jinak poslouchám starší hardrockové kapely Párply, Sabaty, Juriáše, Zepelíny, Granfank... a děsně ráda mám i Jericho."

"Myslelas *Grand Funk Railroad*?"

"No."

"Todle je oblíbená kapela mého staršího bráchy."

Říkala, že je jedináček, nebo ne?, napadlo Viktorii. "Ty máš bratra??"

Dora si s hrůzou uvědomila, že opět vypadla ze své role. Tentokrát se spletla pořádně; jako Jacobsenová žádného sourozence nemá a s Viktorií o tom nedávno mluvila.

"Nevlastního," vymyslela si. "Já ti to neříkala? On je z prvního manželství mého táty. Žije v Texasu, nikdy s náma nebydlel." Pokusila se celý incident s bratrem zamluvit. "A co třeba UFO, máš něco od nich?"

"Myslím, že jo, moment... ano, výběr z koncertů – UFO Live. – Kolik je tvému bratrovi let?"

"Šestatřicet. – Není na téhle desce náhodou Melinda? Teda, jmenuje se to nějak jako Come Away Melinda, nebo tak podobně."

"Jo, je tady. Hned ji pustím." Položila desku na táč gramofonu a pokojem se rozlehly temné baskytarové zvuky této pomalé skladby.

"Báječně se to poslouchá, má to atmosféru," řekla Dora, přivřela zasněně oči a natáhla se na sedací soupravu. "Někerej druh muziky ve mě vyvolává úplně zvláštní, skoro erotický pocity."

Viktorie se pousmála a opřela se o okraj sedačky. "Být tu Wyona Perézová, už by chtěla tancovat."

Dora se protáhla a její štíhlé tělo se napjalo jako luk. "Tancovat by chtěl kdekdo, obzvlášť s tebou." Stáhla si triko do pasu, pozvedla hlavu a uchopila do prstů dva kovové přívěsky visící na řetízku na jejím krku. "Wyona tě tahala do sauny, že jo?"

"Ano, zvala mě tam. Já ale nešla."

"Hm," řekla Dora skrz sevřené rty.

Viktorie si povšimla obdélníkových přívěsků, s nimiž si její přítelkyně pohrávala, a sáhla po nich.

"Můžu se podívat?" Když na lesklém kovu spatřila jakási čísla a písmena, otázala se: "*McN... McNeal...* co je to? Odkud je máš?"

"Ty psí známky?" opáčila Dora a v mžiku zastrčila oba plíšky zpět za triko. "Z para kurzu. Hráli jsme si na vojáčky, víš?"

"Aha."

"Bláznivý romantici," řekla. "Skákali jsme s padákem, litali na rogalech, šlapali si po břiše, učili se pokládat trhaviny, bojový karate... no a takový samý hezký věcičky."

"To tě vážně bavilo?"

"Docela jo. I když byl ten výcvik pro ženskou dost náročnej."

"Proč jste si šlapali po břiše, prosím tě?"

"Kvůli posilování. Základem každý sebeobraný jsou pevný břišní svaly. Náš D.I. se nechal přejet přes břicho naloženým nákladákem."

"Pane jo!"

Dora uchopila ruku své přítelkyně a zapíchla si jeden její prst do oblasti solaru. "Sáhni si."

"Fakticky tvrdé," konstatovala Viktorie po tomto letmém doteku. "Já teda cvičím a pravidelně posiluji od základky, ale takhle pevné svaly na břiše ani zdaleka nemám. Nemůžu ti vůbec konkurovat."

"To máš smůlu, protože my trénovali i noční přepadení a jedno takový teď udělám." Dopila sklenku, svezla se z gauče, vzala svou oběť za kotník a šimrala ji na chodidle tak dlouho, dokud

nespadla na zem.

Viktoria se svíjela na koberci jako had. "Nechej toho, nechej toho!" vrískala na celé kolo. "Budu se zákeřně bránit a pokoušu tě, jestli toho nenecháš!"

"Nepokoušeš!"

"Pokoušu!" dusila se smíchem a skulila se Doře k nohám. Stáhla jí froté ponožku a zahryzla se jejího do palce.

Světlovláska táhle zavyla: "Jau, auú, auúúúúú! Ty máš zuby jako bulteriér!" Přestala s lechtáním a Viktoria využila jejího oslabení k protiútok; překulila se na ni, uchopila její ruce za zápěstí a přitlačila jí je nahoru za hlavu.

"Tak," řekla pak vítězně, "teď jsem tě přeprala."

Dora, ležící na lopatkách, zavřela oči a celá ochabla. "Jsem poražená – jsem tvůj zajatec – můžeš si se mnou dělat všechno, co chceš. Úplně všechno..."

Viktoria jí pustila a lehla si vedle ní na koberec. "Páni, já jsem udýchaná. Už toho necháme."

"Tak jo. – Můžu si půjčit tvůj džínovej polštářek?"

"Jestli nějaký takový vidíš, klidně si ho půjč."

"Dík." Položila kamarádce hlavu na klín, zadívala se do stropu a ve tváři se jí rozhostila naprostá spokojenost. "Já si vždycky umím vybrat to správný místo." Zvrátila hlavu nazad a sáhla vzhůru, aby si obtočila Viktoriiny vlasy kolem prstů. "Takhle krásně tmavej odstín jsem si vždycky přála mít," říkala.

Viktoria zkoumání vlasů opětovala; šimraly na hřbetě ruky a byly tak neuvěřitelně světlé...

"Všimla jsem si tvého tetování v podpaží, Doro. *De Opresso*...co znamená ten nápis?"

"To nic není, jen jsme tak blbli při para výcviku," odvětila neurčitě. Aby celou věc zamluvila, odhalila své levé rameno a na něm malého čínského dráčka.

"Podívej, tady mám vytetovanou hezčí věc."

"Je pěkněj." Viktoria hleděla se zalíbením na červenomodrý obrázek a lehce se ho dotýkala ukazováčkem.

"Škoda, že ho nemůžu mít v dlani jako bojovníci tongů," posteskla si Dora.

"Proč bys nemohla?"

"Nejsem tak dobrá."

"Vždyť máš přece pátý Dan!"

Showívavě se pousmála. "To ale nestačí." Vstala, sebrala ze země svou druhou ponožku a navlékla si ji. "Heleď – měla bych se jít mrknout nahoru, jestli se Oscar už nevrátil."

"No jo, jenom běž. Poslyš, proč tu vlastně s tebou není tvůj otec, když mu váš podnik patří?"

"Táta coby vrchní šéf firmy sedí skoro pořád v Bostonu. Evropský záležitosti vyřizuje strejc Oscar... a teď taky trochu já."

"A tvůj nevlastní bratr?"

Mávla rukou. "Brácha ve firmě vůbec nepracuje. Jezdí po světě a natáčí přírodopisný filmy."

Dora odešla, ale během minuty byla zpátky. "Nikdo tam není. Kdoví, jestli dneska vůbec přijede. Jestli ne – co počít, nemám ani peníze na hotel – budu muset spát v poršáku."

"Nepadá v úvahu," oponovala hostitelka. "Když bude třeba, přespíš u nás."

"To by bylo moc fajn, ale říkalas, že v deset hodin ještě něco máš," přemítala rozpačitě Dora.

"Jen trochu počítačové rutiny – tak na hodinku. Jestli chceš, můžeš se zatím kouknout na televizi nebo si pustit video, mám tady skvělé komedie s Peterem Sellersem. Já tu... věc vyřídím, jak nejrychleji to půjde."

Viktoria se vrátila ze svého pokoje po čtyřiceti minutách.

"Hotovka?" zeptala se Dora.

"Jo – díky bohu."

"Půjčila jsem si rodinný album, nevadí?" Zvedla tlustou knihu ze svého klína. "Ještě jsem ho neotevřela, čekala jsem, až mi to paní domu dovolí," řekla úlisně.

"Klidně si ty fotky prohlédni, obávám se ale, že tam nic zajímavého nenajdeš."

Dora obrátila pár stránek a zůstala náhle jako opařená. Zakryla si ústa dlaní a bez pohnutí se dívala

na jednu fotografii v albu. "Todle se musí stát zrovna mně!"

"Copak?"

"Ale nic. Jenom už vím, odkud tě znám." Pobledlá mladá žena hleděla před sebe v údivu a její šikmé oči byly otevřeny dokořán. "Bylas v Londýně, vid'?"

"Ovšem," přisvědčila Viktorie. "Dokonce dva roky – s rodiči. Táta pracoval na našem zastupitelství jako tajemník a máma vyučovala němčinu na univerzitě."

Dora ulpěla zrakem na albu. "Musíš to být ty," řekla s naprostou jistotou. "Potkaly jsme se v nemocnici, na dětském. Mně bylo tehdy devět a tobě o rok míň. Dělal ti problémy má americká angličtina."

"Že bych byla v Londýně ve špitále?" zapochybovala Viktorie.

"Jasně! Mělas ofinu a velký – hnědý – důvěřivý oči. Vypadalas jako víla z pohádky."

"Bohužel – nepamatuji se."

"Vzpomínej! Četly jsme si spolu – o africkéjch domorodcích – bylo tam spousta obrázků – tu anglickou knížku tu někde musíš mít." Pohlédla směrem ke knihovně. "Najdeme ji!"

"Počkej, knihy máme ještě v pracovně, je jich tam skoro šest tisíc – ve třech řadách – to bychom hledaly do rána!"

Doře poklesla ramena a celá se na židli zhroutila. Obdařila Viktorii smutně vyčítavým pohledem:

"V tom špitále tenkrát... to byly nejhezčí tři dny mého života, a ty se nepamatuješ. Jsem ti úplně fuk. Nezůstala jsem v tvý paměti, ale ty v mý ano – napořád. Kdykoliv, dyž je mi blbě, vzpomenu si, jak nám tam bylo spolu fajn, a přeju si, aby se to vrátilo."

"Je moc hezké, cos teď řekla," odvětila Viktorie trochu dojatě. "Ale já fakticky nevím – snad máš pravdu – zeptám se mámy, ta mi to třeba připomene."

"Tak důvěřivě ses tehdy dívala... a komolilas některý anglický slova," řekla Dora a usmála se při té vzpomínce. "Byly jsme samy na pokoji... Naše postele stály proti sobě a večer jsme si na nich házely takovou figurkou – králík to byl – takhle malej – ze žlutýho plyše. Měl růžovou mašli."

Viktorie zvažněla. "Počkej, počkej! Říkáš *žlutý s růžovou mašlí*?" Vstala a začala spěšně prohrabovat skříňku pod barem. "Něco takového tady bylo. Nedávno jsem to viděla." Rychle vyhazovala věci na zem.

Pak ho konečně našla. Byl špinavě nažloutlý a okolo krku měl uvázanou vybledlou růžovou mašličku.

Položila figurku na stůl:

"Je to on?"

"Je," hlesla tiše Dora. Vzala plyšového králíčka do ruky, obracela jej v prstech, a nebylo možné přehlédnout, že jí do očí vstoupily slzy.

Náhle prudce vstala, při čemž převrhla židli, přiskočila k udivené Viktorii a objala ji. Zavěsila se jí na krk celou svou vahou a málem ji stáhla k zemi.

"Já to věděla!" volala se zaslzenýma očima. "Věděla jsem, že se ještě setkáme!" Několikrát ji políbila na tvář. "Je to neuvěřitelný, sestřičko," říkala a znovu a znovu ji k sobě tiskla.

"Opravdu mě těší, že jsem ti způsobila takovou radost," řekla rozpačitá Viktorie, která cítila, jak se hořkosladké emoce pozvolna přenášejí i na ni.

"Pojď, připojeme si na šťastný setkání," popotáhla Dora. "Jsem z toho celá vedle – už jsem deset let nebrečela," řekla a oťřela si do vršku trika své asijsky šikmé oči.

Okolo půlnoci se rozhodly jít spát. Hostitelka zapůjčila přítelkyni dvě deky, uložila ji na gauč do otcovy pracovny a odešla do svého pokoje.

Nespala dlouho, když ji probudilo cvaknutí dveří a kroky. Rozsvítila lampičku a spatřila ustaranou Dorinu tvář:

"Nechtěla jsem tě vzbudit, promiň, ale tvý rodiče se vrátili."

"Ale ne...!" povzdechla si mladá žena nešťastně. "Celý život nejsou doma a teď přijdou takhle nevhod!"

"Máte na baráku hromosvod?" ptala se věcně Dora a sápalá k oknu.

"K čemu hromosvod?"

"Slezla bych po něm, dyby nebyl daleko od okna. Nebo po laně. Nemáš nějaký lano? Třebas od auta?"

"Není třeba. Zůstaneš tady. Nevidím jediný důvod, abys odtud utíkala jako nějaký zloděj."

"No, jak myslíš. Jestli ti to teda nevadí... já budu radší."

"A proč by mi to mělo vadit? Ráno s našimi promluví. Máma bude mít určitě řeči, jako vždycky, ale... o nic přeci nejde, jsi můj host a já tě tady nechala přespat."

"Tak jo, snad to tvý rodiče přežijou ve zdraví. Já osobně ti budu moc vděčná." Posadila se do křesla a přehodila přes sebe deku.

"Na křesle ne," řekla Viktoria.

"Cože?"

"Ne na křesle – vejdem se obě." Nadzvedla pokrývku a pokynula hlavou.

Dora sevřela rty: "Když teda chceš..."

"Ano, chci. A pojď už."

"Díky," řekla Dora a odložila své džínsy. "Díky za azyl." Vlezla si pod pokrývku a schoulila se na kraji postele. Obličej zavrtala do polštáře velmi blízko Viktorie a pramenem svých světlých vlasů se dotýkala její nahé paže.

Vnímala vůni vlasů, jež ji šimraly na rameni, a slyšela, jak Dora pravidelně oddychuje. Sama však usnout nemohla. Měla v duši zmatek, zvláště po oné dojemné nemocniční historce. Vzpomínala také, jak se spolu večer škádlily – jako malé holky. Bylo to velmi příjemné a uvolňující, zapomněla při tom na všechny starosti i na Smithe. Cítila se bezstarostná a v bezpečí jako už dlouho ne.

Ulpěla zrakem na spící Doře; její vlasy i v přítomné noci prosvěcovaly svou barvou a Viktoria pocítila silnou touhu vzít je do prstů, dotknout se jich, pohladit je. Blízkost této fascinující mladé ženy ji něčím znepokojovala a zdálo se být pravděpodobné, že může nastat doba, kdy se jejich vzájemný vztah ještě víc prohloubí. Líbat se s Wyonou Perézovou bylo neuvěřitelně smyslné, jaké by to asi bylo s Dorou?

Budíček na peřině ukazoval půl osmé, když procitla. Ospale se rozhlédla a s překvapením zjistila, že Dora sedí naproti posteli a sleduje očima její nepříkryté nohy.

"Kalhotky s puntíčkama a v nich nožky jak alabastr. Jsi vážně pěkná," konstatovala suše. "Divím se, že tě neotravujou chlapi."

"Ty máš ale starosti po ránu." Viktoria zatáhla cudně nohy pod pokrývku a ušklíbala se: "To víš, že mě otravujou. Jeden mě pronásledoval donedávna – náš masér – Jens Felke."

"Felke – hm. No, ani se mu moc nedivím, abych byla upřímná." Dora si položila bosé nohy v džínsech na pelest a zakroutila kotníky, až to zapraskalo. "Potřebovala bych si zacvičit," řekla a mrkla netrpělivě na hodinky: "Běž mě ohlásit stařešinům, Vik, abych už konečně mohla vypadnout."

"Tak já jdu – drž mi palce."

V jídelně panoval obvyklý ranní pořádek. Otec – tradičně – studoval denní tisk a matka obsluhovala opékač topinek.

Viktoria vešla a zůstala stát s rukama za zády. Zhluboka se nadechla: "Ahoj. Chtěla jsem vám říct, že..." Sklopila oči a podívala se na prostřený stůl. "...je tady Dora. Byla tu přes noc, protože... si přibouchla dveře od bytu a neměla klíče."

"Vážně?" řekl Friedrich Nowak bez valného vzrušení, aniž by zvedl oči od politických úvodníků.

Alice Nowaková se zatvářila zděšeně. "A kde je??"

"No u mě."

"Ona spala ve tvém pokoji?"

"Jo," odsekla Viktoria a přibouchla dveře. Za chvíli se do jídelny vrátila, ale nebyla už sama.

Dora se na Nowakovi mile usmála a vysypala ze sebe: "Dobrý den. Chtěla bych se vám omluvit, že jsem zneužila pohostinnosti vaší dcery a vloudila se k vám do soukromí."

"Omlouvat se nemusíte," řekl Friedrich Nowak vlídně.

"Málem jsem strávila noc v autě. Naštěstí, Viktoria mě zachránila."

"Ale samozřejmě, přátelé si musí pomáhat," vykládal Friedrich Nowak rozšafně. "Nemáte chuť na snídani?"

"Jste velice laskav, ale nebudu vás dále obtěžovat svou přítomností. Strýc Oscar mne už jistě postrádá," zadeklamovala a podala oběma rodičům ruku. "Ještě jednou vám děkuji."

"Zůstaň," řekla Viktorii, která ji chtěla doprovodit, "trefím sama – měj se a nech si chutnat." Před odchodem ji trochu provokativně políbila.

"Je příjemná a má i hezké vystupování," prohlásil Friedrich Nowak.

"Mně se ta holka nelíbí," mračila se jeho žena. "Je moc zběhlá a protřelá."

"Ale mami," oponovala dcera, "to není vůbec pravda, Dora je úplně jiná."

"Dora – Dora! Už třetí den neslyšíme nic jiného!" zněl matčin nevrlý hlas. "Já osobně bych se s ní nebavila, má takové divné oči. Bůhví, co je zač."

Friedrich Nowak následně poznamenal: "Mně trochu připomíná dívky z ochranky, jaké přijíždějí s americkými delegacemi. Bezvadné chování, skvělá postava, dobrý ohoz a v podpaží osmatřícítka."

Viktoria neřekla nic, jenom si pomyslela, že to otec – co se týče zbraně – docela dobře tipnul.

Alice Nowaková z jídelny odběhla, a když se za chvíli vrátila, třímala v ruce poloprázdnou láhev skotské.

"Vy jste tady pily?" položila dramaticky otázku.

"Víš, mami – trochu jsme slavily a –"

"Prý trochu!" Matka pozvedla láhev do výšky očí. "Půl flašky je pryč! – Kdeže ta holka vlastně spala? Na křesle?"

"Ne, tam ne. Spala v mé posteli."

"A kde jsi potom spala ty?"

"Taky ve své posteli."

"Co?! To si prostě jenom tak nastěhuješ cizí ženskou do postele??!"

"A co jsem měla dělat?" vykřikla Viktoria a udeřila šálkem o talíř. "To jsem ji měla nechat spát na zemi?!!" Obdařila matku zlostným pohledem.

"Lepší na zemi než u sebe! Co kdyby ona byla... co když není... do vlastní postele!! Celou noc!! Uvědomuješ si vůbec, co by se ti mohlo stát?!" Matka byla rozrušená na nejvyšší míru.

"Prosím tě, nechceš se uklidnit?" ozval se konečně i Friedrich Nowak.

"Uklidnit??! Já?! Nic víc k tomu řekneš? Tobě se to zdá v pořádku?"

"Přešla mě chuť na snídani," řekla Viktoria otráveně a odkráčela do svého pokoje.

"Co proti té Doře máš, Alice?"

"Nic. Jenom si myslím, že to není člověk, se kterým by se měla stýkat naše dcera."

"Ale proč? Mně se docela líbí."

"Nepřekvapuje mě, Friedrichu, že *tobě* se líbí."

"Mimochodem, jaks to myslela, co tak strašného ze strany té Dory se mohlo naší Viktorce během noci přihodit?"

"Ještě se ptej."

XVI.

Chabé paprsky únorového slunce osvětlovaly nablýskanou limuzínu pomalu míjející Jižní hřbitov na ulici Kiefernweg. Uniformovaný řidič za volantem byl nakloněný kupředu a pozorně hleděl na vozovku před sebou, jakoby očekával nějakou nepříjemnou událost v silničním provozu.

Topmodelka Wyona Perézová seděla napříč zadních sedadel, opírala se zády o dveře a sledovala palce svých nohou, jejichž nehty měla vyzdobeny jásavě zeleným lakem. Odvážný rozparek na fialové sukni odhaloval její dokonale tvarovaná stehna.

"Kolik je hodin, Timothy?" zeptala se netrpělivě.

"Říkal jsem vám to před pěti minutami, madam," odvětil šofér nevrle. "Znovu vás ujišťuju, že budeme na místě včas."

"A víte vůbec, kde to golfové hřiště je? Dora nerada čeká."

"Samozřejmě, že vím. Nebude čekat."

Wyona Perézová se zrudle zavrtěla. "Dala bych si vizouru."

"Vaše oblíbené pití je v chladícím boxu hned vedle vás, madam."

"Aha." Zašmátrala útlou rukou pod sedadlem a potom se obrátila na břicho. Při tomto manévru srazila nechtěně šoférovi čepici z hlavy. "Promiňte."

"Nic se nestalo." Odložil kšiltovku na sedadlo spolujezdce a s významným odkašláním si přihladil rozčuchané vlasy.

"Pořád abych něco dělala!" mumlala Wyona Perézová rozmrzele. "Nevím, jak se ta zatracená věc otevírá!"

"Stiskněte knoflík, madam."

"Jaký knoflík zas??"

Přibrzdil. "Jestli chcete, tak zastavím a ledničku vám otevřu," procedil mezi zuby, "ale bude to znamenat určité zdržení. Jedeme totiž na čas."

"Stavět nemusíte, už jsem to zvládla." Když vychutnala první kalíšek whisky, hned si nalila další. "Chcete taky?"

Zavrtěl mlčky hlavou.

"Pořád tak zarytý abstinent?"

"Co jiného mi za volantem zbývá, madam."

"Jistě." Věnovala otrávený pohled bezprostřednímu okolí i zátylku svého řidiče. "Podal byste mi laskavě tužku a blok? Budu si chvíli malovat."

Timothy Underwood byl o patnáct let starší než jeho sotva třidvacetiletá zaměstnavatelka a měl pro její nápady i afektované vystupování velmi málo pochopení. Do jisté míry předvídal, co bude Wyona Perézová cestou chtít, bylo to stále totéž, a před jízdou vše důkladně připravil.

"Blok a fixky máte v přihrádce vedle vás."

"Díky."

Posadila se, dala si blok na klín a z boku nahlédla Timothyho do tváře. Ten zareagoval poněkud alergicky: "Děje se něco, madam?"

"Nic, nic, jenom si prohlížím váš profil, chci vás totiž portrétovat. Mohl byste se dívat chvíli vpravo?"

"Madam...! Já řídím," zasyčel, "musím se tudíž dívat dopředu!"

"Jistě, jistě, tak se nezlobte." Znovu se naklonila dopředu a několika zdařilými tahy načrtla šoférův napjatý obličej. Vzápětí ji kreslení přestalo bavit a obrázek přeškrtnala. Odhodila fixku i blok vedle sebe.

"Nemáte něco ke čtení, drahoušku?"

Timothy toto oslovení přímo nenáviděl. "Jenom křížovky," odsekl.

"Křížovky nechci, těm já nerozumím."

"Pak už je tady jen Rubikova kostka."

Ožila. "Ten barevný hlavolam? A naučíte mě ho skládat, ju?"

"Obávám se, že byste na to neměla dostatek trpělivosti, madam."

"Chtěl jste říct, že jsem hloupá, vidíte?"

"Jsme na místě," řekl Timothy místo odpovědi a přibrzdil u kraje silnice. Ukázal na opodál parkující sportřák: "To bude ona."

Ze zlatého porsche vystoupila světlovlasá dívka a vydala se volným krokem k mercedesu Wyony Perézové. Otevřela si zadní dveře a bez pozdravu usedla. "Tak co je?" zeptala se odměřeně.

"Potřebuju s tebou mluvit, Dorothy—drahoušku." Modelka se podívala na svého šoféra a trochu

zlomyslně pronesla: "Samosebou mezi čtyřma očima. – Timothy, šel byste laskavě na kávu?"

"Na kávu?? Tady?" Beznadějně se rozhlédl po nehostinném okolí.

"Ano, ale zůstaňte na dohled, nechod'te nikam daleko!"

"Jak si přejete, madam."

Mlčky vystoupil a poodešel. Zůstal stát s rukama v kapsách ve vzdálenosti asi třiceti metrů. Díval se šikmo od vozu směrem ke golfovému hřišti, ale periferním zrakem neustále sledoval mercedes. Bylo dost chladno a on přemýšlel, jak dlouho ho asi nechají mrznout venku.

"Co se děje, Wyono?" naléhala netrpělivě Dora McNealová. "Nemám moc času, tak to ze sebe rychle vysyp."

"Jedná se o... tu dívku, cos ji ke mně tuhle přivedla."

"O Viktorii? Co s ní má být?"

Wyona Perézová se dlouze protáhla a pak zívla. "Snažila jsem se z ní vytáhnout, jak vy dvě na tom spolu jste, ale ona je taková diskrétní, neřekla mi skoro nic... Myslela jsem... víš, chovala se ke mně velmi vstřícně a... je to přímo skvostná holka... jestli o ní nemáš zájem, chtěla bych tě poprosit, drahoušku, abys mi řekla, kde ji najdu."

"Nepadá v úvahu, Wyono," pronesla rezolutně Dora McNealová. "Jednak tady v Bonnu *pracujeme* a nejsme na dovolený a jednak o ní *mám* osobní zájem."

"Hm, to je škoda." Dívka tmavé pleti se schoulila na kraji sedačky. "Rozešla jsem se s Beth."

Dora se ušklíbala. "Zas? Pokolikátý už?"

"Nepočítala jsem to. Tentokrát je ale se vším definitivní konec. Příšerně jsme se chytly. Ona má od přírody ostrou povahu, a ještě navíc se nedokáže zbavit starých zlovyků, třeba toho, že spí s fotografama. Když jsem ji před dvěma lety vytáhla z ulice a přivedla ji do branže, nikdo o ni nestál. Teď je díky mně slavná, má jméno a už mě nepotřebuje, přerostla mi přes hlavu. Je to pěkně vypočítavá mrcha. Představ si, že si našla jakéhosi prachatého vozňáka, kterého si chce vzít! Osobně proti mužům nic nemám, čas od času si nějakého taky pořídím, hlavně ze společenských důvodů a taky kvůli tisku, oni mají rádi, když je všechno *normální*. Ale znáš to; chlap s tebou buď soutěží, nebo tě chce mít doma ve vitríně jak vázičku z dynastie Ming. Obojí já nesnáším. Navíc – sex s chlapama mě absolutně nudí, to bych radši vyšívala. – Abych se vrátila k Beth: pokoušela jsem se jí sňatek s tím starým páprdou vymluvit, ale ona si nedala říct. Tím mě tak naštvávala, že jsem ji celou poplivala. Taky jsme po sobě mrskaly popelníkem a všim, co nám přišlo pod ruku. Trefila mě videokazetou, podívej!" rozhořčeně ukázala malou podlitinu na svém čele. "Bílá tlustoprška dostala z toho kraválu nervový záchvat a chtěla dát výpověď."

"Kdo je sakra bílá tlustoprška, Wyono?"

"Má asistentka Marina. Říká o mně, že jsem líná negryně, a já o ní zas, že je bílá tlustoprška."

"No fajn, jen dyž si rozumíte."

"Heleď, Dorothy–drahoušku, dej mi na Viktorii aspoň telefon, ju?" zaškemrala Wyona Perézová.

"Ani náhodou! Je mi jasný, že bys ji podle telefonu hledala."

"Přísahám, že ji hledat nebudu! Chci si s ní jen popovídat."

"Nevěřím ti."

"Dorothy! Dej mi to číslo! Prosím! Dlužíš mi to!"

"Nedlužím ti, Wyono, vůbec nic."

"Ale jo, dlužíš! Vyřídila jsem tu věc na Kubě a nic jsem za to nechtěla, byla to službička pro starou kámošku."

"Nic jsi nechtěla? Copak tě agentura neplatí?"

"Platí, drahoušku, a já za to taky pěkně riskuju, když pašuju vaše zásilky a někdy i lidi všudemožně. Pokud je řeč o Kubáncích, tak za to mi nikdo nedal ani floka a bylo to pěkně o ústa."

Dora pokývala hlavou. "Dobře, Wyono, dám ti Viktoriin telefon, ale slíbíš mi, že za ní nebudeš slídit. Jestli jo, děsně mě naštvěš. A agenturu taky. Co by to pro tebe mohlo znamenat, dobře víš." Sebrala povalující se blok a načmárala na něj fixem několik cifer.

"Agenturu rozhodně naštvat nechci, protože ji ctím. Zrovna tak jako tebe, drahá." Odtrhla papír s číslem a nacpala si jej za výstřih. Pak zvedla Dořinu ruku k ústům a jemně ji kousla do dlaně.

"Povídej, kočičko, jak se jinak máš? Proč ses tak dlouho neozvala? Kdy jsme to spolu my dvě samy naposled pořádně roztočily?"

"Musím už jít. – Chtěla říct *kdy jsme spolu naposled spaly*, ne?"

"Vlastně ano." Otevřela okénko vozu a několikrát zamávala a zaluskala na svého šoféra. Ten si toho ihned povšiml, ale předstíral opak. Modelka provlékla útlou nohu mezi předními sedačkami a patou se opřela do klaksonu. Muž v řídičské uniformě udělal neochotně vpravo vbok a zamířil k mercedesu.

Wyona Perézová si opřela hlavu o Dořino rameno. "Hele, blondáčku, co je s tebou? Dřív s'na mně loudila sex každou chvilku."

"Dřív bylo všechno jinak, Wyono," řekla Dora McNealová s pohledem upřeným do prázdna.

Plukovník Smith odložil rozebranou počítačovou myš na stůl a vzal do prstů malou pinzetu. Chvilí si s ní zamyšleně pohrával, pak s ní lehce udeřil o hranu stolu jako s ladičkou. Zazněl krátký a tlumený tón. "Jaká byla noc u Nowakových?"

Dora zavřela dveře. "Dík za optání, pane, celkem to ušlo."

"Všechno v pořádku?"

"Zdá se, plukov... ehm... Johne."

"Část vašeho včerejšího rozhovoru jsem slyšel přes odposlech, ale měl jsem i jinou práci, takže nevím, jak celý večer skončil. Vytáhlas z Nowakové něco?"

"Ani ň. Ptala jsem se jí několikrát na práci s počítačem, na sponzorský dary i na ten lék – *Arcantin*, a neřekla mi vůbec nic, ani o vás. Mlčí jako hrob."

"To rád slyším. V pátek ve tři hodiny odpoledne rozjedeme akci. Znáš své úkoly?"

"Jo, znám. Pojedu za ní až na letiště, a kdyby cestou nastaly problémy, převezmu její úkol a udělám práci za ní."

Smith zvedl nespokojeně hlas: "Moment, moment, co je to s tebou, Doro? Tohle přece není všechno! Nečetlas plán?! Jak to? Měla bys ho znát zpaměti! Kdyby ty problémy skutečně nastaly, nemůžeme Nowakovou nechat naživu! Hned ti vysvětlím proč: Otec Nowakové nám svou neblahou spoluprací se Stasi způsobil nenapravitelné škody a v případě, kdy jeho dcera nebude ochotna plně spolupracovat a částečně tak svého otce rehabilitovat, musí být oba odpovídajícím způsobem potrestáni, a to velmi tvrdě. Viktorie Nowaková zemře hned. Její otec bude následně odsouzen k dlouholetému vězení, jehož konce se nedožije. Z toho všeho vyplývá, že jakmile naše hlavní aktérka selže, zlikviduješ ji, nacpeš do kufru auta a zavoláš mě satelitní radiostanicí. Teprve pak uděláš její práci. O mrtvolu se postarám já."

"A co když Nowaková odletí a selže až na místě?"

"I s tím jsem počítal, nemusíš mít obavy."

Polkla nasucho. "Plukovníku – nebude nutný Viktorii likvidovat, ona necukne, je připravená, splní svůj úkol! Ví, co by čekalo jí i jejího tátu, kdyby vycouvala. K tomu nikdy nenechá dojít, má ráda život a svého otce taky."

"Chtěl bych mít tvou jistotu," řekl Smith bez emocí. "Ale moc se neraduj, jsem přesvědčen, že to Nowaková odnese tak jako tak."

"Proč, pane??" Hleděla na něho a její oči vyjadřovaly naprosté nepochopení.

"Podívej – stačí nahlédnout do operačních instrukcí. To, že ji nechají stavět v motelu, není samo sebou. Zbytečně staví, zbytečně mění auta. Neříká ti to nic?"

"Já nevím, pluk... Johne, a co vy si o tom myslíte?"

Smith spatřil v dívčině pohledu záblesk jakési naděje.

"Podle mého ji zlikvidují na zpáteční cestě do motelu, nebo přímo v něm," odvětil lhostejně.

"Vždyť má dostat po akci zaplacení! Slíbil jste jí to!"

"Slíbil, ale v plánu o placení není ani zmínka, to byla čistě má iniciativa. Měl jsem v úmyslu

pozitivně ji motivovat, a tím se vyhnout jakýmkoliv dalším možným excesům. Také mám rád do jisté míry férovou hru. Soukromě si myslím, že jí cosi dlužíme, a to nejen za virovou nákazu od doktora Kurze."

"To tedy dlužíme, ta nemoc jí dává pěkně zabrat." Pohlédla Smithovi do očí. "Podle instrukcí, co jste dostal, by Viktoria v případě dobře splněného úkolu zemřít neměla. Kdyby ji chtělo ústředí zabít, proč by to jednoduše nezařadili do vašeho plánu?"

Smith rozhodil rukama. "Těžko říct, nevím."

"Vy jste důležitý člověk, John... pane, oni to vědí, určitě by vám o její likvidaci řekli."

"Heleď – za prvé: *oni* jsou schopni dezinformovat naprosto kohokoliv, mě nevyjímaje, za druhé: nevíme nic jistého, všechno jsou to pouhé dohady. Třeba Nowakovou nezabijí, já ale tvrdím, že ano."

Dora si uvědomila, že její šéf má dostatek zkušeností na to, aby dokázal odhadnout situaci.

"Johne – ale to by pak mohli zabít i nás dva, sebrat nám peníze a rozdělit si je!"

"Jistě, všechno je možné. Operace *Wilhelm Tell*, jak dobře víš, neexistuje. Tím pádem neexistujeme ani my. Jediné, co existuje, je tamhleten kufřík, nabitý bankovkami. A od ředitele Benson, který tuto akci zosnoval, se můžeme dočkat absolutně čehokoliv."

"Plukovníku, chci říct, John: Viktoria toho už takhle schytala od Felkeho a Kurze ažaž – myslím tu nemoc. A když teda má trpět za prohřešky svého táty, s kerejma nemá de facto nic společného, měli bysme se k ní chovat aspoň korektně. Jestli odvede dobrou práci, jako že jo, proč ji likvidovat? Ona nic neprozradí, dovede mlčet, jsem si jistá, nebylo by spravedlivý nechat ji zabít."

Smith k ní obrátil shovívavě zrak.

"Spravedlivý?! Co je tohle za slovo? Kde to probůh žiješ? Jako bys neznala situaci! Užs viděla něco v branži, co by bylo spravedlivý? Proč by sakra zrovna tahle operace měla být jiná?"

Hleděl mladé ženě zblízka do očí a sledoval napjatý výraz jejího obličeje. "Doro! Ani mně se tohle nelíbí. Osobně jsem Nowakové slíbil peníze a zaručil jí po skončení akce bezpečnost. Je mi opravdu velmi sympatická, ale nemůžu pro ni vůbec nic udělat. Jestli se rozhodli zabít ji, tak to také udělají, nezávisle na našem mínění."

Udělala na Smithe prosebný obličej. "Plukovníku! Nemoh byste třeba promluvit s Bensonem –"

Do háje, co to ta holka blábolí?! Jí snad vážně přeskočilo, pomyslel si Smith.

"Zbláznila ses?!" přerušil ji. "Ředitel Benson by nikdy nepřipustil, že má s akcí cokoliv společného! Víš, jak je hladký – jako úhoř – a chce mít čisté ruce, aby se mohl vyšplhat ještě výš!"

"Hm," řekla Dora ochable.

Smith byl jejím chováním znepokojený. Jeho podřízená mu připadala úplně změněná. Kruci! Včera večer se určitě něco přihodilo, uvažoval. Byla u Nowakových celou noc. Neměl vypínat ten zatracený odposlech!

S obavami si pak uvědomil, že se Nowaková dost podobá Peggy Howardové, s níž se jeho podřízená nedávno zapletla. V každém případě jde o podobný typ ženy. Co jestli McNealová vypadla z role, co potom?

Nadechl se a nekompromisně řekl: "Musíš se smířit s realitou. Ostatně, třeba to budeš právě ty, kdo Nowakovou zlikviduje."

Při těchto slovech Dora zbledla a zamrazilo ji v zádech. Panebože, jenom to ne!

"Podívej, poručíku, sloužilas v armádě. Víš, co znamená rozkaz. Prošlas Deltou. Kdyby ti tam přikázali cokoliv udělat, těžko bys váhala. Znáš přece pravidla hry; když nezabiješ ty, zabijí tebe. A připrav se už, ve tři hodiny vyrazíš. Ber svůj úkol jako rozkaz."

"Ano, pane." Podívala se do země. "Zítra musím ještě k Nowakovým zajít, zapomněla jsem si tam svetr."

Viktoria přibouchla dveře a hodila klíčky od bytu na stůl vedle dveří. "Jak bylo v Haagu, mami?"
"Ani se neptej, blázinec, měla jsem hrozný fofr, zdřímala jsem si až na zpáteční cestě v letadle."

Kdepak ses toulala?"

"Šla jsem nakupovat a před domem jsem potkala Doru. Byly jsme v kině."

Alice Nowaková stála uprostřed místnosti s brýlemi v ruce a v jejím pohledu nebyla pouze ona obvyklá přísnost.

"Stalo se něco, mámo?"

"No ano, byla po tobě velká shánka. Volali sem nejmíň pětkrát."

"Kdo volal?" Že by Smith??

V očích Alice Nowakové se objevil výraz údivu. "Nejprve z nějaké reklamní agentury a ujist'ovali se, zda tu opravdu bydlíš. Nakonec volala samotná *ona*, a to hned dvakrát po sobě."

"Kdo *ona*?"

Viktoriina matka si v zamyšlení pohrávala s brýlemi: "Jedna z nejfotografovanějších žen světa úporně shání mou dceru, která není doma." Zavrtěla hlavou a stiskla si kořen nosu dvěma prsty. "Na tohle tedy dlouho nezapomenu. Zřejmě jsem silně podcenila tvou schopnost navazovat společenské kontakty."

Viktoria přikývla a sklopila na chvíli hlavu: "Wyona, že?"

"Jistěže. Slečna Perézová tě velmi prosí, aby ses co nejdříve ozvala, je to prý důležité."

"Když je to tak důležité, brnknu jí hned, jen co najdu vizitku s číslem."

"Nemusíš nic hledat, to číslo jsem ti napsala. Wyona Perézová mi ho diktovala pořád dokola." Podala dceři blok.

Viktoria vytočila jedenáctimístní číslo a pohledem vyzvala matku k odchodu. Ta však místnost neopustila, a ještě ke všemu zůstala stát v nepříliš diskrétní vzdálenosti.

"Dejte mi Wyonu. – Ano, sháněla mě. – Kdo, já? Viktoria. – Díky. – – – – Wyono?! – Viktoria. – Co? – – – – Já dobře. – – Née! (Smích.) – – To nejde. – Nemůžu. – – Opravdu ne! – Mám tu práci. – – To bych ráda." Zasmála se a pohlédla ke stropu. Alice Nowaková bystře analyzovala její obličej. "No jistě, Wyono! – – Née, nezapomněla. (Opětovný smích.) – – Ano, každou minutu. – – Slibuju! – – Fakticky slibuju! – Tak přísahám! – – – – Díky. – – Ahoj. – – – – Já tebe taky."

Otočila se na překvapenou matku a řekla:

"Zvala mě do New Yorku, jako by to bylo na druhém konci města."

"Aha, do New Yorku, jistě," výraz Alice Nowakové signalizoval zmatení, naprosté nepochopení situace i němý obdiv.

Friedrich Nowak seděl u stolu ve své pracovně a pročítal si zápis z odpolední schůze. Když do místnosti vpadla jeho žena, skoro se lekl.

"Musím tě vyrušit, jde o tvou dceru."

"Snad o naši dceru, ne? Zas nějaký problém? Nemůžeme to odložit na zítra?"

"Ne. Volala k nám ta... ta černoška – Perézová."

Friedrich Nowak neprojevil o tuto skutečnost žádný zájem. "No a co?"

"Mluvila s Viktorií."

"Co má být? Včera u ní byla a –"

"Tams jí právě neměl pouštět, kdyžs věděl, že tam jde! Mně ona nic konkrétního neřekla. Milostivě mě sdělila, že jde s tou blondýnou někam na párty, o Perézové nepadlo ani slovo."

Friedrich Nowak si začal bezděčně čárat propisovací tužkou po zápisu ze schůze. "Já ti vůbec nerozumím."

Ztišila hlas, naklonila se k němu a důvěrně řekla: "Každý přece ví, že Perézová žije divokým stylem. Utrácí statisíce, pořádá mejdany, střídá partnery, a zůstává svobodná, aby mohla lítat se ženskými."

"Dobře, a jak to souvisí s naší Viktorií?"

"Měls slyšet, jak s Perézovou mluvila!" Alice Nowaková si přitáhla židli blíž ke stolu. "Byla celá

červená – svítily jí oči – a jak se při tom tvářila! Slyšela jsem celý jejich rozhovor. Říkala třeba: Nezapomněla – každou minutu. Nebo: Já tebe taky."

"No a? Perézová řekla: Pozdravuju tě – a naše dcera odpověděla: Já tebe taky."

Zavrtěla prudce hlavou. "Tys mě nepochopil, ona neříkala: Já tebe taky – ale: *Já tebe taky*. Chápeš?!" Inkriminovanou větu pronesla se sladkým úsměvem a s přimhouřenýma očima. "Takhle spolu dvě ženy normálně nemluví! Ona to říkala jako někomu, s kým měla předešlý večer rande!"

Friedrich Nowak se rozesmál. "Viktorka mi nedávno vyprávěla hezký vtíp: Jaký prý je rozdíl mezi naší mámou a Sherlockem Holmesem? – – – – Holmes nosí v kapse lulku."

"Velmi vtipné. Však on tě humor přejde."

"Podívej, Alice, i kdyby to bylo tak, jak říkáš, nemůžeme nic dělat. Naše dcera je dospělá a je to pouze její volba."

"To se s tím jen tak smíříš? Ani s ní nepromluvíš? Nejdřív se ožírám s tou Dorou, pak si ji nakvartýruje k sobě, a nakonec je ještě v kontaktu s tou zhýralou Afroameričankou!"

Friedrich Nowak odhodil netrpělivě propisovací tužku na stůl. "Za prvé, Perézová není Afroameričanka, protože je odněkud z Antil. Za druhé, co chceš dělat?" vybuchl tiše, "chceš to snad Viktorce zakázat? Naplácat jí ruce a říct: fuj, tohle nesmíš?" Otřel si koutek úst hřbetem ruky. "Alice!! Vždyť nám do toho nic není!"

Neodpověděla. Vstala a začala přecházet po místnosti. U dveří se zastavila. "Tvůj nedostatek spočívá v tom, že se se vším rychle smíruješ a nedokážeš se postavit problému čelem."

"Jako ty, že? Když byla naše dcera nemocná, seděla na její posteli a brečelas. Zatímco já běhal a sháněl nejlepšího neurologa v Evropě a okolí. Kterého jsme naštěstí nepotřebovali." Sebral tužku ze stolu a nevrle přidal: "Nechala bys mě laskavě pracovat?"

"Nenechala. Dnes se mě Viktoria ptala, jestli ležela v Londýně v nemocnici, když jsme tam tenkrát byli. Řekla jsem jí, že ano, že ji bolelo na pravé straně břicha –"

"Alice!! Já –!!"

"Neskákej mi do řeči! – Pak listovala albem, a když jsem se jí zeptala, koho hledá, řekla, že fotku tvého bývalého šéfa Zillyho."

Ostražitě se napřimil. "Hanse–Jürgena?! Ale proč??"

Posměšně se zasmála a zůstala stát mezi dveřmi. "Aha! Přece jen tě něco zaujalo. To jsem opravdu ráda. Nevím proč, zeptej se své dcery sám, mně se ona nesvěřuje. Chtěla vědět, jestli Zilly neemigroval do NDR."

Konsternovaný Friedrich Nowak upustil propisovačku a zůstal bez hnutí sedět.

Setkání se Smithem ve čtvrtek odpoledne, 24 hodin před dnem **D**, připadlo Viktorii jako naprosto všední záležitost. Měla pocit, že se s tímhle člověkem zná odjakživa.

"Rozuměla jste celému plánu dobře?" zeptal se místo pozdravu.

"Jo," řekla úsečně, když dopadla na sedadlo spolujezdce. "Zítří v patnáct nula nula."

"Jsem rád, že to berete s klidem."

"Dal jste mi snad na vybranou?" nadhodila kysele a zapnula si bezpečnostní pás.

"Ne, nedal – a ani jsem nemohl."

Pak řekl: "Ještě jedna změna: nepojedete ve svém voze, nýbrž v tomto peugeotu." Zapíchl ukazovák do palubní desky.

Pokrčila rameny. "Jak chcete."

"Přístroj, který tady vidíte," ukázal Smith, "je navigační aparát napojený na vojenský satelit. Barevný displej umožňuje osádce vozu sledovat mapu. Kdekoliv na světě můžete zjistit svou zeměpisnou polohu a zorientovat se. Přístroj je naprogramovaný na vaši trasu a vy ho budete mít zapnutý pro kontrolu."

Zatvářila se znuděně. "Vůz je napojený na vojenský satelit, aha. Chtěl jste asi říct, že kdybych

náhodou zblbl a pokusila se s tímhle autem někam ujet, tak že nemám moc šancí, vidíte?"

"Jistě, dá se to interpretovat i tak. V každém případě budeme celou vaši jízdu ostře sledovat."

"Fajn – to jste mě uklidnil. Ještě něco dalšího?"

"Ano. Tady máte papíry k vozu a vaše doklady. Jsou na jméno Luise Horowitzová a zůstanou v tomto autě. Pamatujte si: do letadla si nesmíte vzít nic, podle čeho by vás případně mohli identifikovat."

"Chápu, papíry nechám ve voze."

"Poslední věc:" Opět zalovil v kapse a vytáhl z ní svazek klíčů. "Doma si je rozdělíte, jsou popsané." Potěžkala je, navlékla si jejich kroužek na prostředník a provokativně poznamenala: "Žádná ampulka s jedem, kdyby mě náhodou chytili?"

Smith si přitáhl uzel na kravatě a zatvářil se pobaveně. "Oceňuji váš smysl pro černý humor."

Viktoria pootevřela dveře vozu a stoupla si jednou nohou na chodník. "Ozvu se vám, až se vrátím. Pokud se ovšem vrátím."

"Držte se plánu a všechno dobře dopadne."

Čert tomu věř, pomyslela si a bez dalšího vystoupila z auta.

"Ano, pane ministře. Spolehněte se. Je to utajovaná skutečnost, chápu, jistěže. Samozřejmě, pane ministře."

Pobledlý Fridrich Nowak opustil ministrovu pracovnu a rychlým během zdolával schodiště směrem dolů. Vpadl do kanceláře své ženy a doslova ji vyvlekl ven na chodbu.

"Co se proboha děje? Teď nemůžu odejít! Myslela jsem, že pro mě přijdeš až odpoledne, když máme jet na víkend k tvé matce –"

"Nech teď mou matku být!" Přihladil si prořídilé, rozčuchané vlasy rukou a s hrůzou v očích potichu řekl:

"Musíme si promluvit, řekni vedoucímu, že jdeš na oběd."

"Na oběd? Zbláznil ses? Teď? Já nemůžu na oběd v deset třicet dopoledne! Vyřídíme to tady."

Uchopil svou ženu za předloktí: "Tak dobře. Poslouchej: Mělas pravdu. Něco se děje. Zillyho mají!!"

"Kdo ho má?" zeptala se potichu Alice Nowaková.

Otřel si zrudlý obličej do rukávu saka.

"Před pár minutami jsem hovořil s ministrem. Ptal jsem se ho na Hanse-Jürgena – víš, kvůli té emigraci, jak říkala Viktorka. Ministr se chvíli kroutil a pak z něho vylezlo, že... je to přísně důvěrná informace, přímo od šéfa BND: Zillyho drží v separaci zámořská rozvědka. Prý jsou teď někde ve Francii. Tahají ho po Evropě z místa na místo – po jednotlivých zemích Severoatlantické aliance. Zilly měl od poloviny šedesátých let spolupracovat s východoněmeckou výzvědnou službou!!"

"Bože můj! Takový fajnový člověk..."

"Počkej!" Položil své ženě ruce na ramena. "Byl to rezident! Rezident tady na ministerstvu! Řídil bůhvíkolik agentů!"

"A z toho jsi tak rozrušený?"

"Ovšem! Ty to nechápeš? Zilly byl můj šéf! A nastoupil jsem na jeho místo, když ho povýšili na náměstka!"

"Přece nemůžeš za –"

"Ježíšikriste, Alice! Drží ho lidi od protišpionáže! Zmáčknu ho a on udá i vlastního bratra!"

"Nesmysl, Friedrichu."

"Žádný nesmysl! Určitě budou prověřovat každého, kdo s ním kdy přišel do styku," šeptal horečně, "a možná s tím už začali! Když byla Viktorka u Perézové, byli tam prý nějakí státní zaměstnanci... ze zámoří!"

"Myslíš, že by to mohlo souviset?"

"Co já vím! Musím si s dcerou promluvit, a to hned. Je vůbec doma?"

"Je. Měl bys jí taky říct, že na víkend pojedeme k tvé matce."

"Samosebou." Friedrich Nowak si osušil čelo kapesníkem a jeho žena ho starostlivě vzala za paži.

"A uklidni se, nebo si uženeš infarkt."

Viktoria vypnula televizi a otočila se i se židlí směrem ke dveřím, kde stál udýchaný otec a jeho obvyklý klid a úsměv byly ty tam.

"Na tebe si udělám čas vždycky, táto. Ostatně v televizi stejně nic nejde. Četla jsem si jenom tak v anglickém teletextu." Opřela se lokty o kolena a se zájmem se zeptala: "Co bys potřeboval? Vypadáš rozčileně. Pohádali jste se s mámou?"

"Nepohádali. Odskočil jsem si z ministerstva, abych si s tebou promluvil o jisté věci. Jde o mého bývalého šéfa, dostal se totiž do nehezké šlamastyky... Shodou okolností ses na něho nedávno ptala matky –"

"Zilly?"

"Ano – ten."

"Co je s ním?"

"Neměl bych ti to říkat... víš... koncem loňského roku ho zatkli. Byl východoněmecký špion."

"No, to je hezké." Už je to tedy venku a otec dostal strach. Aby ne, když byl v Zillyho špionážní síti zapojený.

"Že tě to tak zneklidnilo, táto. Měl jsi s tím snad něco společného?" otázala se dcera poněkud jízlivě.

"Bože, ne!!" zalhal Friedrich Nowak. "Jak tě to jenom mohlo napadnout?" Usedl, ale ihned nervózně vyskočil. "Až s Zillym skončí Amíci, předají ho spolkovým úřadům. Pak bude souzen. Zatím celou věc tají." Uchopil židli za opěradlo a obkročmo na ni usedl. "Skládají mozaiku a budou se teď ve všem šťourat, Viktoro. Mohou podezírat každého, kdo s ním měl jakýkoliv kontakt. To se týká i mě. Je jim dobrá každá informace, včetně pomluv, a mohou slídit i za rodinnými příslušníky. To se zas může týkat tebe. Jak tě vůbec napadlo Zillyho jméno po těch letech? A proč ho hledala v našem albu?"

"Docela náhodou, táto," zalhala. "Viděla jsem v televizi nějaký pořad o NDR a zdálo se mi, že jsem tvého bývalého šéfa zahlédla v davu."

"Aha. Já... nikdy bych se tě takhle nevyslychal, ale... říkalas, že u Wyony Perézové byli nějací Američané. Mluvila s nimi?"

"Nemluvila, táto. Jenom Dora."

"Tak tedy Dora: A ta se tě ptala na mě?"

"Ani slůvkem."

"Dobře. Co Wyona Perézová? Chtěla vědět něco o mně nebo o Zillym? Jo – prý ti volala domů?"

"Volala mi, to je pravda, ale můj kontakt s ní byl pouze soukromou záležitostí, táto."

"Určitě?"

"Ryze soukromou záležitostí," podotkla s důrazem.

"Chápu – myslím, že ses vyjádřila jasně. V tom případě se zdá být všechno v pořádku – prozatím."

Vůbec nic není v pořádku, táto, a ty to dobře víš, pomyslela si Viktoria.

Friedrich Nowak se na odchodu zastavil: "Kdybys nás náhodou hledala, tak po práci odjíždíme k babičce. Vrátime se až v neděli."

"Fajn. Já tady tu nebudu. Mám v Kielu střelecké soustředění," vymyslela si v rychlosti a byla ráda, že otec s matkou nebudou odpoledne doma. Alespoň se na svůj vražedný výlet v klidu připraví.

Ve 14.33 telefonovala Dora a chtěla znát Viktoriiny plány na víkend.

"Bohužel musím pryč. Pozval mě trenér, víš, Lenoir. Letíme na střelecký mítink."

"Mhm," ozvalo se nepříliš jistě na druhém konci telefonní linky. "Ráda bych jela s tebou, ale nejde to. Máme ve městě nějaký obchodní jednání... prej u toho musím bejt, tak –"

"Nevadí, uvidíme se snad zítra," prohodila Viktoria neurčitě. "Abych nezapomněla, volala mi Wyona. Nevíš náhodou, kdo jí dal moje číslo?"

"Já, přiznávám. Otravovala mě tak dlouho, až jsem... promiň."

"To nic. Jo – zapomněla sis tady ten hezký svetrík. Mám ti ho přinést?"

"Ne, já si k vám zaběhnu."

Netrvalo ani minutu a stála za dveřmi.

"Tady je."

"Díky," zareagovala poněkud rozpačitě Dora a nešlo přehlédnout, že dnes vypadá nezvykle unaveně. "Odjíždíš?"

"Pomalu. Ale ještě mám chvilku čas."

"Hm, to je dobře. Můžu dál? Jenom na minutku."

"Ale jo, pojd'."

Dora se chvíli ošívala a pak řekla: "Chtěla jsem ti popřát hezkou cestu."

"To jsi hodná."

Z jejích slov i výrazu obličeje by se mohlo zdát, že její přítelkyně odjíždí někam do neznáma nebo na velmi dlouhou a dalekou cestu.

"Hlavně, aby ses brzo vrátila," říkala s ustaraným obličejem. "Bylo by zlý, dyby ses někde zapomněla, Vik, neměla bych s kým... a už vůbec bych nemohla –"

"Vrátím se, neboj."

"No. To bude fajn – vyrazíme si." Po chabém pokusu o úsměv jí tvář jakoby zamrzla. Napřáhla před sebe ruku, v níž svírala malý převázaný balíček.

"Taky jsem ti... mám tady... takovou maličkost. Dárek pro štěstí. Nene! Teď to prosím neotvírej, až budu pryč."

"Moc ti děkuju," řekla Viktoria, udělala krůček a s citem – jak se to od ní naučila – ji políbila na pravou i na levou tvář. "Ahoj."

"Ahoj. Zlom vaz," hlesla tiše Dora a odešla.

Proč tohle srdceryvné loučení? Vždyť má být pryč jenom den a o pravém účelu cesty její přítelkyně nic neví! Třeba se situace vyjasní po otevření jejího dárku.

Po sejmutí ozdobného papíru se objevila malá krabička – jako na prsten. V ní se nacházel zlatý křížek na řetízku. Pod křížkem ležel složený list papíru, na němž bylo úhledným písmem napsáno:

Dárek pro štěstí od Tvé nejlepší kamarádky.
Snad tě ochrání, až se budeš vracet, sestřičko.

Odložila papír, ale pak si text znovu přečetla. Byl divný, nanejvýš divný.

Snad tě ochrání, až se budeš vracet...

Tohle vypadá dočista jako varování. Ano, docela jistě je to varování. Až se bude vracet domů, hrozí jí nějaké nebezpečí. Dořin ztrhaný výraz, truchlivé loučení, a ke všemu ještě tenhle podezřelý vzkaz! Ona určitě něco ví! Hlavou Viktorie problesklo náhlé poznání:

Panebože!! Vždyť Dora v tom jede se Smithem!!!

Nejasné tušení teď dostalo zcela konkrétní podobu. Jak jenom mohla být tak bláhová a myslet si, že se s ní setkala náhodně! Jistě, o náhodu rozhodně nešlo a domnělá přítelkyně ji celou dobu sledovala. Zřejmě také zjišťovala, zda Viktoria něco nevyzradí o Smithovi a o svém vražedném úkolu. Proto se vyptávala na počítač, na auto, na *Arcantin*, na sponzora!

Alespoň dvě věci jsou teď naprosto jasné: Za prvé, Dořin strýc Oscar Jacobsen je ve skutečnosti Smith. Za druhé, Smith a Dora patří k sobě.

Viktorii projelo silné zklamání spojené se zlostí. Tak Dora přátelství jenom hrála... Podatřená sestřička! Jak snadné bylo uvěřit každému jejímu slovu! Spoluutvářela tuto skvělou komedii pod taktovkou Smithe a byla v ní velmi přesvědčivá.

Rozzlobená mladá žena se zhnuseně ušklíbla. Jak to, že si všechny souvislosti neuvědomila hned?! Jak mohla být tak naivní? Se svou novou *sestřičkou* se přece seznámila jen pár dní po Smithovi a její neustálý zájem byl už od začátku podezřelý. Nemluvě o tom, že bydlela ve stejném domě.

Nutno však přiznat, že splnila svůj úkol na jedničku; za pár dní vykonala téměř zázrak: z naprosto duševně i fyzicky zdeptané Viktorie udělala nového člověka, který přestal myslet na svou nemoc, dbá o sebe, a jehož psychika i tělesná kondice jsou přiměřeně podmínkám v rovnováze.

Co se týče Smithe, ten podřídil veškerou svou činnost zdárnému dokončení akce a nezachoval se i přes vydírání a hrozby tak zákeřně a sprostě jako jeho světlovlásá spolupracovnice. Dá se říci, že Viktoria k tomuto člověku přese všechno necítila zlobu, spíše obdiv spojený s respektem. Naproti tomu Doru v tuto chvíli přímo nenáviděla. Copak ji musela na rozloučenou líbat?? Copak musela říkat, jak je Viktoria hezká?? Takhle hnusně lhát!

Když pocity hněvu poněkud ustoupily, připomněla si vojenské známky na Dořině krku a zvláštní tetování v jejím podpaží. Na známkách nebylo jméno **Dorothy Jacobsenová**, ale **Dorothy McNaurová**. Ne, špatně, jinak: **McNeilová**. Taky ne: **McNealová**! Ano, to je ono!! **Dorothy McNealová**! To bude zřejmě její skutečné jméno.

A co napsal *De Opresso Liber* vytetovaný v jejím podpaží, co ten by mohl znamenat?

Viktoria si zašla do otcovy pracovny a v knihovně vyhledala lexikon cizích slov. To, co si zde přečetla, ji ani moc nepřekvapilo: *De Opresso Liber – Osvobodit utlačované – heslo speciálních oddílů americké armády*.

No ovšem, to do sebe přesně zapadá! Horolezectví, asijské bojové sporty, parašutismus i zbraně – to vše nepochybně patří k výcviku elitních vojenských jednotek.

Byla ráda, že celý komplot odhalila, přestože to pro ni znamenalo nesmírné zklamání. Falešná přítelkyně Jacobsenová alias McNealová si během několika málo dnů získala její bezmeznou důvěru a poznání tvrdé reality, že ji někdo takový obelhával, působilo jako blesk z čistého nebe.

Nedokázala by jedním slovem definovat svůj osobní vztah k Doře; byl tak silný, že ho neměla s čím srovnávat. Dalo se však předpokládat, že po této neobyčejné mladé ženě zůstane v její duši velmi hluboká jizva, která už nikdy nezmizí.

V půl třetí odpoledne se Viktoria začala oblékat do tmavého teroristického oděvu; Smithův komplet tvořily kalhoty z velmi pevného materiálu, svetr rolák a prošívaná bunda do pasu, na nohy vysoké masivní kožené boty, na hlavu srolovaná kukla v podobě kulicha a brýle – všechno v černém provedení. Výjimkou byla jen blond paruka. Úbor zakončovaly rukavice z velmi jemné kůže.

Pistoli umístila do podpaží, do kapes nacpala soubor klíčů, malou baterku, falešné doklady a minimální finanční hotovost. Uchopila pouzdro s odstřelovačskou puškou a postavila se před zrcadlo. Takhle tedy vypadá najatý vrah! Ta černá barva jejích šatů! Mohli by jí klidně vystavovat v panoptiku jako exemplář funebráka.

Zdálo se téměř neuvěřitelné, že by se někdy mohla dostat do podobné situace, v jaké nyní byla: někdo cizí si jenom tak přijde a donutí ji střílet na úplně cizího člověka – standardní scéna z laciné detektivky.

V okamžiku na ni padla silná nervozita a pokoj se prostorově zdeformoval. Zase ta zatracená fobie! Ačkoliv, co na tom, že je jí zle? Beztak ji zabijí, až svůj úkol splní. Proč si tedy dělat starosti se svým zdravím? Její myšlenky opět zabloudily k Doře. Z jakého důvodu se jí vlastně pokusila varovat?

XVII.

Den D – 14 hod. 55 min.

Zařekla se, že už žádný telefon nevezme, ale nakonec sluchátko raději zvedla. Co kdyby to byl Smith a celou pitomou akci odvolal!

Neodvolal. "Je čas," oznámil místo toho.

"Vím, jsem připravená, ale doufala jsem, že řeknete *april*."

"Ne, to neřeknu, jenom vám popřeju hodně zdaru."

"Díky – pane Jacobsene. Promiňte, spletla jsem se – pane Smithi," opravila se uštěpačně a položila sluchátko. Doufala, že Smithe pěkně naštvála tím Jacobsenem. Myslel si, bůhvíjak není chytrý, a ona přesto dokázala jeho konspirace prohlédnout. V duchu se musela smát, když si představila strýčka Oscara Jacobsena – Smithe, jak překvapeně zírá na Doru a jak ji podezírá, že Viktorii prozradila jeho skutečnou identitu.

15 hod. 0 min.

Nastoupila do vozu a odlepila se od chodníku, aby se vydala na cestu, kterou znala tak dobře, že by ji klidně absolvovala i poslepu.

Brzy se dostala na výpadovku ve směru Köln, kde dodržovala přesně podle instrukcí osmdesátikilometrovou rychlost.

Před sedmnáctou hodinou zastavila u motelu Rose.

17 hod. 28 min.

Zapsala se v recepci pod jménem Luise Horowitzová a v bufetu si zakoupila čtvrtku pizzy. Odešla na pokoj, natáhla se na postel. Bez valné chuti jedla. Měla skoro půl hodiny čas.

17 hod. 55 min.

Odemkla si terénní Pajero a usedla za volant. Ocitla se nad silnicí výše než v peugeotu, což ji trochu zneklidnilo. Auto našťestí stálo čelem ven, takže nemusela couvat.

18 hod. 0 min.

Opustila parkoviště motelu, projela vesnicí a zamířila dále k severu. Pokračovala v jízdě bez problémů, neboť plán vytyčoval dobré orientační body a navigační zařízení de facto vylučovalo jakékoliv odchýlení od stanovené trasy.

Proč se vlastně celou cestu učila nazpaměť, když jí nakonec dali tenhle aparát?

V určeném místě odbočila na kamenitou lesní cestu, stoupající strmě do vrchu. Pěšina po několika stovkách metrů končila malou mýtinou, na níž stály zaparkované dva osobní vozy.

Neobratně k nim zacouvala a tak tak se vešla. Přitáhla ruční brzdu a nechala zařazený zpětný chod, aby se auto nerozjelo ze svahu dolů.

18 hod. 25 min.

Ušla pár desítek metrů po pěšině a dostala se k rezavému plotu. Později se objevila stejně zanedbaná branka, osvětlená slabou žárovkou. Cedula s nápisem *Ikaros Club – Privat – Eintritt verboten* však vypadala nová a čerstvě natřená. Nově vypadaly i dráty vedoucí ke zvonku. Měla dojem, že obojí je nainstalováno jen pro toto jedno použití.

Zazvonila a zakrátko se před brankou objevil menší podsaditý muž. Změřila si ho studeným pohledem a pronesla naučenou formuli:

"Jsem Rojanová, neteř pana Smithe."

"V pořádku," řekl on a odemkl branku. "Musíte počkat, letadlo má zpoždění."

Tohle ale v plánu nebylo. Že by nastaly problémy?

"Jaké zpoždění?! Co tím chcete říct?!" Pomalu si rozepjala bundu, pod níž měla zbraň.

Muž to zaregistroval a opatrně řekl: "Všechno je v pořádku – letadlo za chvíli přistane."

Nehnula brvou a ani nezměnila sveřepý výraz svého obličej. Držela ruku pod bundou, připravena pistolí použít, bude-li to zapotřebí. Neznámý poněkud znejistěl. Otočil se a urychleně odešel do malého dřevěného baráčku, stojícího poblíž.

Postavila si pouzdro s puškou k nohám a snažila se vypadat klidně.

18 hod. 29 min.

Po nepřilíš rovné startovací ploše přiroloval malý dvumotorový letoun, vyhlížející podobně jako *Super King Air*.

Vnitřek tohoto stroje by, jak odhadovala, pojal zhruba šest osob. V popředí bylo možné spatřit siluetu pilota, ale jinak se zde žádný další pasažér nenacházel.

Dívala se do tmy okénkem, oči stěží otevřené. Nechtěně usínala, ukolébána monotónním hučením motorů. Po půlhodině letu se natáhla na sedadla, ruku položenou na pistolí. Chvillemi upadala do divného polospánku, občas se budila s leknutím.

22 hod. 28 min.

Málem spadla ze sedačky, když letadlo dosedlo. Rychle se narovnala a uchopila pouzdro s puškou. Uvědomila si, že mezipřistání, pokud nějaké bylo, prospala. Snažila se rozdýchat a dostat se do normálního stavu. Žaludek se jí obracel a ruce ji brněly až k loktům.

S vynaložením značné námahy otevřela dveře letadla a sestoupila do tmy. Podlomily se jí nohy, na zem však neupadla. Když pronikla očima temnotu, spatřila poblíž přistávací plochy tmavou dodávku – mikrobuse. Přiloudala se k němu blíž. Řidič stáhl okénko a kývl na ni. Identifikovala se tentokrát anglicky.

"Okay," řekl neznámý a ukázal jí, aby nastoupila.

Opět chvilku zápasila s dveřmi, než je odsunula. Uvnitř dodávky usedla na podlahku.

Kabina řidiče byla od nákladního prostoru oddělena a tmavá skla mikrobuse neumožňovala dobře vidět ven. Občas zahlédla pouze silné reflektory protijedoucích vozů.

Opuštěná místa po určité době vystřídal velkoměstský noční provoz, čilý dopravní ruch a mnoho rozsvícených výloh.

Zapudila chuť na *Arcantin* a pokoušela se zhluboka a pravidelně dýchat.

23 hod. 1 min.

Mikrobuse stanul a jeho řidič zabouchal okénkem na kapotu.

Vystoupila, rozhlédla se, aby zjistila, kde vlastně je. Stála na vylidněné, částečně osvětlené ulici, přesně tak, jak bylo uvedeno v instrukcích.

Když ji míjela odjíždějící dodávka, zahlédla na její zadní kapotě poznávací značku. Tak tedy Švédsko – a nejspíš jeho hlavní město.

Odebrala se směrem ke křižovatce, kde si na rohu přečetla jméno ulice:

David Suarez Gata

Číslo rohového domu však nesouhlasilo s plánem. Dům, do něhož měla vejít, byl až druhý od křižovatky.

Odemkla si a potmě vstoupila na schodiště.

"Koukni na fax, co právě přišel," řekl roztrpčený plukovník Smith Doře McNealové.

"Není to nějaký omyl, pane?"

"Tohle mě taky napadlo; máme se sebrat, jet do Lince a odtamtud odletět z Evropy!" Smith se zašklebil: "Zažil jsem už v branži leccos, ale doposavad se mi nestalo, aby mě odvolali uprostřed

akce, nota bene takovýmhle způsobem. Celé se to jeví vrcholně podezřele. Zpráva byla odeslána odtud – z Bonnu – a není pod ní nikdo podepsaný. Ještě ke všemu je na faxu pouze razítko *Impexu International*, tedy krycí firmy. Znáš předpisy; každý oficiální příkaz musí být autorizován podpisem nadřízeného, nebo alespoň jeho kódovým jménem."

"Říkal jste, že tadle operace neexistuje, tak třeba proto zprávu nepodepsali. Nemůžete to nějak ověřit?" zeptala se Dora naléhavě. "Teď přece nemůžeme pryč!"

"Jak ověřit? To mám volat řediteli? Copak vím, kdo nám ten fax poslal?"

"Co teda uděláme, plukovníku?"

"Nic. Vykašleme se na to. Neautorizovaný příkaz odmítám brát na vědomí."

"Myslím, že je to správný rozhodnutí."

Smith faxovou zprávu zmačkal a s vážnou tváří poznamenal:

"Teď je o dost pravděpodobnější, že se Nowaková nevrátí. Autoři operace přece vědí, že nám ještě nevrátila odstřelovačskou pušku. Pokud nás odvolali bez téhle speciální zbraně..."

"Mně je to jasný, pane," řekla Dora chmurně. "Obětovali pušku i Viktorii."

Smith se zamračil. "Vypadá to tak – a zbylé peníze jsou naše. Takže na první pohled se zdá být všechno v pořádku. Co když se ale rozhodli k ještě dalším obětem? Řekni mi, proč nás posílají teď večer do Rakouska? Není to pitomost, když bonnské letiště je kousek odtud?"

"Třeba bychom tam ani nedojeli, stihla by nás autonehoda a prachy by shráb někdo jiný," vyslovila hypotézu Dora.

Zamyšleně přikývl a sraštil čelo ještě víc.

23 hod. 5 min.

Byt, v němž se Viktoria nacházela, byl vyjma dvou židlí a psacího stolu zcela prázdný. Těžký vzduch svědčil o tom, že místnosti nebyly dlouho větrány.

Poodkryla žaluzie; ulice pod ní zela prázdnotou.

Pomocí malé baterky smontovala odstřelovačskou pušku a upevnila ji na stojan. Přes arkýřové okno zaměřila dioptrém křížovátku vlevo dole.

23 hod. 8 min.

Z pravé strany ulice přijelo modrobílé auto s označením *POLIS* a zastavilo v druhé řadě vedle zaparkovaných aut.

Zkontrolovala jeho číslo. Ano, souhlasí: 20–15.

Opatrně vysunula okno nahoru a upevnila ho v této pozici. Stojan s puškou postrčila o čtvrt metru dozadu, aby tlumič hluku nemohl být spatřen zvenčí. Hlaveň s noktovizorem teď mířila na zadní část policejního vozu.

23 hod. 10 min.

Dvacet–patnáctka se dala opět do pohybu. Co se děje? Takhle to přece nemá být! Jakákoliv změna vůči původnímu plánu ji vyváděla z míry.

Netrpělivě čekala, co bude dál. V kožených rukavicích se jí potily dlaně a kukla na obličejí byla nepohodlná.

Možná se celá akce neuskuteční, doufala. Třebas ji na poslední chvíli zruší.

23 hod. 13 min.

Nezruší. Policejní vůz se opět vrátil, aniž by zastavil. Zdálo se být pravděpodobné, že jeho řidič objíždí blok, aby získal čas.

23 hod. 19 min.

Modrobílé auto s číslem 20–15 bylo na svém místě; zůstalo stát u křižovatky se zhasnutými světly. Mířila puškohledem na jeho zadní dveře.

23 hod. 20 min.

Odněkud z dálky uslyšela dvojici ran. Znělo to jako výstřely. Zbystřila pozornost a skoro nedýchala.

23 hod. 23 min.

Na křižovatce se objevil běžící člověk. Odklonila dioptr tím směrem a prohlédla si ho. Ano – byl to on. Tmavé kalhoty, tmavá bunda, kulich. V každé ruce něco třimal – v jedné vysílačku a v druhé pistoli.

Světla policejního vozu opět zazářila a jeho zadní dveře se otevřely. Muž v tmavém oděvu se předklonil a vhodil dovnitř dva předměty, které držel v rukou. Pak se levačkou přidržel kapoty a pravou nohou vstoupil do vozu. V tom se zarazil, jako by mu v nastoupení něco zabránilo.

Nepospíchala, dvě vteřiny, co tak stál, jí poskytly dostatek času na zamíření. Zadržela dech, počkala si na úder srdce a krátce se dotkla spoušti.

Zasáhla muže přesně do středu hlavy a zřetelně viděla, jak se z jeho kulicha zaprášilo. Hodilo to s ním dopředu dolů, obličejem narazil na dveře vozu a než stačil upadnout, hbité ruce jej vtáhly dovnitř. Policejní vůz rychle vyrazil a zmizel vlevo za křížením ulic.

Byla úplně zmrtvělá; to, co před chvílí udělala, nepůjde už nikdy vrátit; je vrah a tím už zůstane.

Třesoucíma se rukama rozkládala pušku a vracela ji zpátky do pouzdra. Měla pět minut na to, aby opustila dům.

23 hod. 28 min.

Opatrně pootevřela domovní dveře a vyšla ven. Na ulici nebylo nikoho vidět. Z hrůzou zjistila, že zde není ani dodávkový automobil, jenž ji má dopravit zpátky k letadlu. Podle plánu tady měl už dávno být!

Panebože, co teď? Co jestli se něco stalo a oni ji tu nechají? Nemá sebemenší šanci; bez pasu a bez peněz se přes švédské hranice nedostane. Pokud by navštívila německý konzulát, chtěli by po ní vědět, kde překročila švédské hranice i jak se dostala do Stockholmu. Také by musela uvést své skutečné jméno, na to krycí – Horowitzová – by ji pas nevystavili.

Její hlavou probíhaly ty nejmournější myšlenky a mikrobus stále nepřijížděl. Z nedalekých míst bylo slyšet policejní sirény; velmi zneklidňující zvuky. Ve městě se určitě něco přihodilo.

Co když ji už hledají? Přípomínka Dořina varování pocitu strachu jen zesílila. Ano, teď je ideální doba, aby se jí zbavili. Udělala svou práci, už ji nepotřebují.

23 hod. 32 min.

V dálce napravo se objevila světla. Konečně!! Už jedou! Že si ale dali na čas!

Když se auto přiblížilo, zděšeně si uvědomila, že tohle není její mikrobus. Tenhle vůz byl policejní.

To je tedy definitivní konec, napadlo ji. Je vyřízená, seberou ji rovnou na místě činu i s puškou.

Šla pomalu po chodníku proti přijíždějícímu autu. Snad si ji nevšimnou.

Bylo to bláhové přání, samosebou si jí všimli. Auto přibrzdilo, policista spolujezdec stáhl okénko a ona uslyšela, jak za ní něco volá.

Přidala do kroku. Musí odtud zmizet. Má začít utíkat? Ne, to nemá cenu.

Znovu zaslechla volání. Ignorovala to a pokračovala v rychlé chůzi. Policejní řidič zapnul zpětný chod a couval za ní. Spolujezdec se vyklonil z okénka a ulicí se rozlehla jeho velmi špatná angličtina:

"Haló, počkejte!"

Zvolání bylo hlasité a jen velmi těžko mohla předstírat, že nic neslyší. Cukla sebou a zatvářila se překvapeně. Rozhlédla se, zůstala stát s pohledem upřeným na auto. Po přečtení jeho čísla se otřásla strachem. Byl to opět vůz 20–15!

Nasadila ten nejlíbeznější úsměv, jakého byla schopna. Rozepjala si opatrně bundu a vydala se šouravým krokem k policejnímu vozu.

Zatvářila se mile, ale neřekla nic. Jsou tam dva, pomyslela si, musela by je oba zabít, aby unikla.

Policista opět promluvil lámaně anglicky:

"Jste Rojanová, neteř pana Smithe?"

Zůstala na něho zírat a on otázku ještě jednou zopakoval. Povolily jí nervy a zachvátil ji prudký vztek. Proč se sakra nadržuje plánu? Tohle má přece říct ona!

"Tohle mám říct já!!" vyštěkla na policistu perfektní angličtinou. Nevěděla, zda jí muž rozuměl, mávl totiž rukou na znamení, že je to jedno.

"Pozdravuje vás pan Smith – změna plánu," řekl pak. "Nasedněte."

Znovu ji polil chlad; do tohoto samého vozu nastupoval muž, kterému před pár minutami prostřelila hlavu. Teď někdo udělá to samé jí.

Když se zadní dveře auta otevřely, zaváhala. Potom s přivřenými očima co nejrychleji vskočila dovnitř. K jejímu velkému překvapení po ní nikdo nevystřelil.

"Co se stalo?" zeptala se s pokusem o nechvějící se hlas.

Řidič si namáčkkl do ucha naslouchátko v barvě lidské kůže. "Vaši lidé se dostali do problémů, nestihli včas přijet."

Raději už mlčela a při tom horečně uvažovala; co když je to past? Co když řidiče mikrobuse už zatkli nebo zavraždili? Ji teď mohou kamkoliv odvézt a zlikvidovat také. Neměla sem vůbec nastupovat, dokud stála venku, mohla policisty ještě překvapit. Teď už ne, jistě jsou ozbrojeni a útok s největší pravděpodobností očekávají. Řidič má v uchu nainstalovanou vysílačku, je s někým ve spojení, než by cokoli podnikla, stačil by to ohlásit. Na všechno je pozdě, situace se zdá být takřka bezvýchodná. Měla oba muže zabít hned.

Když se na osádku vozu lépe podívala, uvědomila si, že se pravděpodobně o pravé policisty nejedná. Nově vypadající uniformy jim očividně neseděly, byly jim malé, a na rukávech i zádech byly zřetelné stopy po překládání.

Jakmile se vůz se ocitl na osvětlené hlavní třídě, předjel městský autobus s číslem 34. Zachytila očima červený neonový nápis *Florida*. V protisměru se míhaly sanitky a policejní auta se zapjatými sirénami. Ve středu města byl očividný zmatek, zřejmě tu došlo k nějaké velmi závažné události.

23 hod. 42 min.

Policejní auto zastavilo v úzké vedlejší ulici a jeho řidič ukázal do tmy: "Tudy."

Beze slov vystoupila.

Nechali ji odejít, vražedný útok se nekonal, s tím tedy nepočítala. Že by se Dora zmýlila? Ba ne, přijde to později. Ale kdy a kde? Nejvhodnější místo je asi letadlo, uvažovala. Její mrtvolu pak shodí do moře.

Při chůzi pocítila, že má vlhké pravé zápěstí. Zvedla ruku k očím – byla celá od krve. Zřejmě v policejním voze sáhla na místo, kde se před tím nacházel zastřelený muž. Štítivě ruku oťfela o kalhoty a přistoupila ke kabině mikrobuse:

"Kde jste byl?!" udeřila vztekle do řidičova okénka a na skle zůstala po její ruce krvavá šmouha.

"Proč jste ksakru nedodržel plán?!!"

Okénko sjelo o deset centimetrů níž.

"Je mi líto, ale dostal jsem se před uzávěru. Za mnou byla auta, nemohl jsem tam ani zpátky."

"Nemohl?!! Co je tohle za pitomé slovo?!!" rozkřičela se. "Měl jste být v udaný čas na místě, a ne pro mě posílat ty fyzly!! Kvůli vám mohla celá podělaná akce krachnout!!" Samotnou ji překvapila agresivita jejího projevu. Ano – takhle nějak by jednal i Smith; už myslí a chová se jako on.

Den D plus 1 – 0 hod. 31 min.

Tisknouc pažbu beretty vystoupila z mikrobuse. Travnatou plochou pak dotápala k letadlu. Pokoušela se zachovat klid. Když se vyškrábala do letadla, velmi ji překvapilo, že je zde opět sama. Jak ji sakra chtějí zabít, když tu nikdo jiný není? přemítala. Pilot po ní přece nemůže za letu střílet, riskoval by poškození letadla, a nemůže ani opustit řízení a zápasit s ní! K tomu by bylo třeba dalšího člověka, anebo by její likvidace musela proběhnout při mezipřistání.

Ulehla na jednu ze tří dvojsedaček, opětovně vyjmula pistoli z pouzdra a nechala si ji v ruce.

Unavené oči už nebyla schopna udržet. Během půl minuty upadla do bezesných mrákot.

4 hod. 28 min.

S leknutím přišla k sobě. Její nohy ležely zaklesnuté pod sedadly, zatímco tělo měla ještě z poloviny nahoře. Zbraň jí vypadla z ruky a povalovala se opodál.

Že by mezipřistání?

Hrábla zbrkle po pistoli a podívala se na hodinky. Půl páté, žádné mezipřistání, tohle už bude konečná – *Ikaros Club* v Německu! Dost ji překvapilo, že je stále naživu. Atentát na ni se zase neuskutečnil. Jak je to možné??

Letadlo odrolovalo a ona doklopýtala tmou ke dřevěnému baráčku na kraji přistávací plochy; byl podle očekávání prázdný. Pokračovala dál až k otevřené brance; vyňala z kapsy baterku, aby si posvítila. Něco tu bylo jinak. Ano – chyběl zvonek i dráty. Také cedule s označení leteckého klubu byla pryč.

Chabé světlo kapesní svítilny ji provázelo až k lesnímu parkovišti, na jehož svahu stálo osamoceně mitsubishi. Zaměstnanci údajného *Ikaros Clubu* už zřejmě dávno odjeli a budou teď někde na druhém konce světa. Pokývala nad tím vším hlavou a zapřemýšlela, zda se takto elegantně ztratí i Smith s Dorou.

Jakmile si vzpomněla na přetvářku své bývalé kamarádky, zlost tím způsobená přebila i silný pocit strachu, který ji neustále provázel. Ta prokletá bestie Dora! Myšlenek na ni se snad nikdy nezbaví!

Usedla za volant a otočila klíčkem do první polohy. Budíky na palubce se rozsvítily. Odbrzdlila ruční a vyřadila zpátečku. Byla tak rozrušená, že zapoměla nastartovat. Jela tedy z kopce bez motoru – aspoň ji nikdo neuslyší.

Dálková světla barvila okolní stromy do nereálného stříbritého odstínu.

Asi po půl kilometru, když se vůz dostal takřka na rovinu, zařadila trojku. Motor naskočil.

Pohled na palivoměr ji částečně zmátl. Když jela sem, ukazoval přes polovinu. Teď ale signalizoval plnou. Zarážející skutečnost; pokud není měřák vadný, musel vůz někdo dotankovat. Proč by to ale dělal – na těch pár kilometrů?

5 hod. 3 min.

Kdy už se jí tedy pokusí zabít?, zvažovala při průjezdu městečkem Alstätte. Nač ještě čekají??

Vjezd na parkoviště motelu Rose, kam dorazila bez jakýchkoliv potíží, byl zablokovaný porouchaným nákladním autem zásobovačů. *Beckerei Neuwirth* stálo na jeho boku červeným písmem.

Vystoupila s tím, že chvíli počká a několik minut netrpělivě přecházela po vozovce. Vzápětí se na místě objevil i zřízenec, který měl parkovací plochu na starosti. Nabídl se, že mitsubishi zaparkuje ihned, jakmile se vjezd uvolní.

Poděkovala a dala zřízenci klíče spolu s desetimarkou.

V hale motelu pak oslovila recepčního:

"Chtěla bych vyrovnat účet na jméno Horowitzová."

Recepční zalistoval v knize hostů. "Madam," řekl, "váš manžel již účet zaplatil."

Změřila si recepčního pátravým pohledem. "Můj manžel?"

"Ano, prosím."

"Moc vám děkuji."

Před motelem se očima pokusila najít Smithův černý peugeot, v němž měla odjet. Nebyl tu. Prošla dvakrát celé parkoviště. Peugeot byl pryč, někdo ho odvezl.

Co teď? Mitsubishi tu má nechat, podle plánu má odjet tímž vozem, kterým sem přijela. Jenže – ten odklidil zřejmě ten samý manžel, co v recepci vyrovnal její účet. Možná sám Smith.

Copak se stalo, že tak rychle zametají stopy? A z jakého důvodu zaplatili její hotelovou útratu? Jako by si mysleli, že ona to už neudělá. Proč??

Náhle pochopila. Kdyby do motelu nedojela, nemohla by vyrovnávat účet a nepotřebovala by ani auto. Ano, tak to musí být. Vždyť ona sem vůbec neměla přijet! Někde cestou ji měli zlikvidovat, ale nezlikvidovali. Něco jim nevyšlo.

Po těchto úvahách se vrátila do recepce.

"Objednal byste mi laskavě taxi?"

"Samozřejmě, paní Horowitzová."

"Bohužel, manžel odvezl omylem i mé auto," vysvětlila afektovaně.

"To je mi líto, madam."

Než vůz taxislužby přijel, stepovala nervózně před motelem a pozorovala muže opravující pekařskou dodávku.

5 hod. 26 min.

Oznámila řidiči cíl jízdy – centrum Bonnu. Taxikář chvíli počkal a pustil před sebe pekařský nákladňák, který už konečně uvolnil vjezd na hlídané parkoviště.

Minuli stojící mitsubishi, do něhož právě nasedal hotelový zřízenec. Asi po padesáti ujetých metrech se za taxikem ozvala ohlušující exploze. Tlaková vlna udeřila do vozu s takovou silou, že poskočil kupředu.

Taxikář dupl na brzdu.

Otočila se a spatřila, jak na zem dopadají kusy plechu a úlomky skla. Zbledla při pohledu na to, co zbylo z jejího mitsubishi. Stál tam jen podvozek, z kterého šlehaly plameny do výšky snad deseti metrů. Všude opodál se povalovaly hořící zbytky.

"Ten chlap to nemoh přežít," konstatoval řidič taxi. Vystoupil a rychle utíkal směrem k vraku.

Zřízenec, s nímž výbuch prorazil střechu mitsubishi, ležel pár metrů od zdemolovaného podvozku. Měl utrženou pravou ruku a jeho hlava visela v nepřírozeném úhlu na cárech kůže.

Když se taxikář vrátil, byl v obličeji šedivý. "Tomu už nikdo nepomůže," oznámil přiškrceným hlasem a ukázal palcem kamsi za záda. "Musím zavolat policii."

Přemýšlela, co by asi taxikář řekl, kdyby věděl, že nálož v mitsubishi byla určena právě jí.

7 hod. 14 min.

U budovy gymnázia Clary Schumannové přikázala řidiči zastavit. Jakmile bylo taxi z dohledu, odložila tmavé brýle a z hlavy si sňala světlou paruku, kterou nacpala do kapsy. Pak se pomalu vydala k domovu.

Zůstala naživu pouhou náhodou. Zrádkyně Dora se nemýlila – Viktoria měla zemřít. Jenže nezemřela, měla štěstí. Že by Dořin křížek? Blbost! Žádný křížek! Prostě, něco bylo jinak, nebo něco udělala jinak. Ale co??

V duchu si Smithův plán znovu prošla a zastavila se až u posledního bodu:

...nastoupíte do vozu, nastartujete a vrátíte se stejnou cestou do motelu.

Nastoupíte a nastartujete! Vždyť je to jasné! Jistě, ona přece nestartovala, jela z kopce a spustila motor zařazením rychlosti! Hotelový zřízenec takové štěstí neměl, ten nastartovat musel.

Nastoupíte, nastartujete a... konec. Chytré vymyšleno – pěkná past.

Její nenávist vůči Doře a teď i vůči Smithovi vzrůstala každým momentem.

7 hod. 20 min.

Teprve když za sebou zavřela dveře bytu, padla na ni tíha všech předešlých událostí a roztřásla se po celém těle. Aniž by se převlékla, stočila se do klubka mezi stěnu a sedací soupravu, aby se zbytkem skotské pokusila vyléčit pošramocené nervy. Pořádně si přihnula, pěkně to v krku pánilo. Držela si láhev před očima a sledovala její vinětu. Black & White – černá a bílá – protiklady, co se prý přitahují! Ta zatracená mrcha Dora!

XVIII.

Když vytočila Smithovo číslo, ozval se telefonní záznamník. Viktoria ztratila sebekontrolu a rozeřvala se:

"Drž hubu, ty kreténe! Chci mluvit se Smithem, a hned!!"

Za okamžik ve sluchátku cvaklo: "Slyším."

"Rojanová, vaše neteř," řekla sladce. "Splnila jsem úkol, teď bych ráda viděla peníze a tátovy dokumenty!" Na konci věty se přímo zalykala zlostí.

"Kde jste, proboha??"

"Kde jsem?!" zacukrovala. "To byste neuhád – doma jsem!! Něco vám nevyšlo, že, pane Smith, Rojan, nebo Jacobsen. Čekám vás i s penězi, a přijďte brzo, nebo začnu dělat problémy! Podvedl jste mě a já vás za to klidně udám, teď už je mi všechno fuk! I kdyby měl jít můj otec sedět a já s ním!!"

"Dejte mi pár minut."

"Máte je mít," řekla kysele a bouchla telefonem.

Zapnula televizi, dala si nohy na stolek, srkala alkohol a pociťovala slabou přiopilost. Bezmyšlenkovitě mačkala tlačítka dálkového ovladače, až zabrousila na televizní zpravodajství. Na obrazovce zazářila velká písmena:

Vražda ve Stockholmu – Joel Thorpe mrtev. Kdo byl neznámý atentátník?

Ovladač vypadl z její ruky. "To není možné...!" řekla si polohlasem. Pak se zaposlouchala do slov televizní hlasatelky.

Včera okolo 23.15 byl v hlavním městě Stockholmu při návratu z divadla zastřelen švédský ministr obrany Joel Thorpe. I přes intenzivní pátrání se bezpečnostním složkám nepodařilo pachatele atentátu zadržet.

Ježíšikriste, to je zlý sen, musí se rychle opít, aby na všechno zapomněla!! Přiložila si láhev k ústům a v zoufalosti do sebe lila alkohol. Šokujícím zprávám však neměl být konec:

Dnes, prvního března 1986 v brzkých ranních hodinách došlo na parkovišti motelu Rose poblíž Alstätte k explozi osobního automobilu mitsubishi. Při této události, jejíž příčiny stanoví až policejní expertiza, zahynul zaměstnanec motelu, který...

Raději televizi vypnula. Zavřela oči a cítila se úplně zdrcená. Ona tedy zabila Joela Thorpeho! Strašné! Namísto toho, aby se o ní psalo na sportovních stránkách, získala první místo ve zprávách jako atentátník!

Následně zauvažovala, proč by Thorpe chodil městem a nastupoval do nota bene nepravého policejního vozu? To byl evidentní nesmysl. Ve zprávách psali, že se vracel z divadelního představení, když byl zabit. Šéf obranného sektoru je významná politická funkce, takový člověk by dozajista neběhal s vysílačkou a pistolí nočními ulicemi hlavního města. Ne – muž, kterého zabila nemohl být Thorpe, musel to být někdo jiný.

Připomněla si dva výstřely, jež ve Stockholmu zaslechla. To mohl být atentát na ministra obrany – čas by souhlasil – 23.20.

Odložila láhev skotské, natáhla se na gauč a zavřela oči.

Šéf agentury Benson v doprovodu svého zástupce vystupovali po schodišti v hlavní budově ústředí. V mezipatře se oba zastavili. "Hergot, ty cigára mi dávaj zabrat!" oddychoval Stuart Benson. "Proč jsme nejeli výtahem?!"

"To tě zmůže i pár schodů, člověče? Měl bys přestat kouřit."

"Jo – ale jak?" Benson se opřel o zábradlí a povšiml si Colmanovy pestré kravaty. "Hezká," poznamenal. "Suvenýr ze služební cesty?"

"Kdepak, dárek od ženy."

"Aha. – Mám pro tebe radostnou zprávu, čeká tě fůra práce."

"Tohle slyšet člověka vždycky potěší."

"Heleď – ty proflákáš čtrnáct dnů v tokijských bordelech a já to tu mám všechno udržet v lati?"

Colman se rozesmál. "Ty bordely, jak říkáš, bych ti přál vidět! Byl jsem rád, když jsem se jednou denně v klidu najedl."

"Tohle vykládej holubům, kolego."

Benson zvedl hlavu a ukázal nahoru na schodiště, kde přecházel asistent Craig. "Jestli chceš vidět chodící problémy, koukni se támhle."

"Nazdar," řekl bezbarvě Colman.

"Zdravíčko," odpověděl podobným způsobem asistent a ihned se otáčel k řediteli:

"Pane..."

"Já vím, já vím," odvětil Benson.

"Potíže?" zeptal se formálně Colman.

"Víceméně," zamumlal Craig.

"Blízký východ? Rusové? Evropa?"

"To třetí."

Benson ukázal rukou do chodby. "Pojďte ke mně, nebudeme to řešit na schodech."

"Musím vám říct –"

"Ještě moment." Ředitel odemkl trezorovou skříň a vytáhl z ní čtyři tlusté šanony dokumentů. Celým materiálem pak doslova zasypal v křesle sedícího Colmana. "Tohle všechno čeká na tebe a jako první bys měl udělat předběžný návrh rozpočtu na příští rok."

"Že nechám děkovat," zabručel místoředitel a narovnal materiály na zem vedle křesla.

Benson kývl na svého asistenta. "Můžete referovat."

Craig vyskočil a postavil se do pozoru. "Tedy, pane... atentát na ministra Thorpeho proběhl přesně tak, jak agentura předpokládala."

"O tomhle mě už informovali, chtěl bych znát další fakta. Obzvláště mě zajímá operace *Wilhelm Tell*."

"Ano... Tak tedy... Smith vše řádně zajistil a... Nowaková udělala, co udělat měla, pane. Thorpeho vrah je mrtvý."

"A ona? Je to už vyřízeno?"

"Nowaková? No... mám informaci, že její vůz explodoval."

Benson vstal a vytáhl krabičku s cigaretami. "Její vůz mě nezajímá. A nezajímá mě ani to, zda ji tlačí boty nebo bolí v krku. Chci vědět, jestli je to vy-ří-ze-no, chápete?" Odhodil krabičku cigaret na stůl.

Craig se chvilku kousal do spodního rtu a pak se posadil. Otřel si hřbetem ruky čelo. "Nowaková je bohužel pořád naživu, pane, zdá se, že při explozi byla mimo vůz."

"Tohle mi sakra nevykládejte, chlape! Přece není nezničitelná! Vybabrá se z fatální náказы a teď je zas mimo vůz! Nezdá se vám to moc náhod najednou?! Jak chceme krucinál porazit komunisty, když se nevypořádáme s jednou pitomou ženskou?!"

"Převezla, vás, co?" zachechtal se Colman. "Zapomněli jste na starý pravidlo: amatéři bývají nevyzpytatelní."

Benson si zapálil a nabídl také Colmanovi. Ten zavrtěl hlavou. "Právě jsem přestal."

"To tě šlechtí. – Craigu, jak se mohlo stát, že ta Nowaková byla mimo auto?"
Asistent pokrčil rameny. "Nevím, pane. Dala klíčky hotelovému poslíčkovi a ten –"
"Ježíšikriste, vy jste nechal zabít civilistu?! A k tomu ještě u hotelu?!"
"Byla to nehoda, pane! Výbuch měl nastat na odlehlém místě! Nevím, jak se tohle mohlo stát."
Z Bensonovy tváře se vytratila barva. "Vy idiote!! Nejradši bych vás...! Co jste to najal za kretény?!"
Asistent provinile mlčel a místoředitel Colman se jenom usmíval. "Vědět, že je tu takový zmatek, zůstal bych ještě pár dní v cizině."
"Ty buď radši zticha! Flákáš se po orientu a výsledek vidíš sám!" Benson típl nedokouřenou cigaretu a pohlédl se vztekem v očích na svého asistenta.
Craig vstal a přešel ke stolu. "Při vši smůle, pane, jsme měli i trochu štěstí. Nowaková se z místa výbuchu vypařila, aniž by kdokoliv zjistil její skutečnou totožnost."
"To je jenom vaše štěstí, Craigu. Jinak jste dostal padáka a nemusím vám vysvětlovat, co to obnáší."
"Ano. Totiž ne – nemusíte."
"Instruoval jste Smithe, aby odletěl z Německa?"
"Ano."
"A?"
"Tedy... vypadá to... podle posledních zpráv ještě neodletěl."
Benson se zatvářil spokojeně. "To se nám hodí." Nadechl se a kanceláři zazněl jeho nesmlouvavý hlas: "Pošlete Smithovi rozkaz, ať to s Nowakovou skončí on. A ať odtamtud okamžitě zmizí."

Plukovník Smith vytrhl list papíru z tiskárny faxového přístroje. Příkaz zněl stručně:

**Představení Wilhelm Tell zrušeno.
Vyřadit hlavního aktéra.
Návrat z turné ihned.
Za ředitelství divadla J.Kufudakis**

Když dočetl, podal papír Doře McNealové. "Tentokrát je to autorizovaný rozkaz, a ne žádný anonym. Kufudakis je totiž kódové jméno Bensonova asistenta Craiga."
"Proč se k té neexistující operaci najednou přihlásili, plukovníku?"
"To nevím, ale zpráva je jasná: musíme se Nowakové zbavit a vypadnout odtud." Smith otevřel zásuvku psacího stolu a vyndal z ní devítimilimetrovou pistoli s našroubovaným tlumičem.
"Uděláš to ty, Doro. Já pak třeba zapomenu, že jsi načmárala tohle," sáhl do kapsy a položil na stůl lístek, který spolu s řetízkem dala předešlý den jeho podřízená Viktorii.
"Tenhle papírek jsem našel náhodou v koši, když jsem byl v bytě Nowakových odstranit štěnice," řekl a zakabonil se. "Udělalas pěknou blbost, *sestřičko!*"
Sklopila před jeho tvrdým a nepřátelským pohledem zrak.
"Proč sakra myslíš, že jsem tě tahal z basy, sůvo? Abys tu začla další románek?!"
"Žádný románek není, pane, já... jenom jsem myslela, že... že je s náma na jedné lodi... a tak –"
"Na jedné lodi?? Ona?? Nesmysl!!" Předal mladé ženě zbraň a nelítostně přikázal:
"Hod' sebou, a ať tam moc nenaděláš! Potom se ozvi, zabalíme ji do koberce a odneseme do auta."
Zůstala proti němu mlčky stát, neschopna slov. Chvilí čekala, jestli své rozhodnutí nezmění, pak zasunula pistoli dozadu za sukni.
Šla pomalu dolů ze schodů a chtělo se jí utéci někam hodně daleko. Zastavila se uprostřed cesty a měla pocit, že jde zabít sama sebe.

Když se ozvalo zazvonění, nemohla se Viktoria vůbec probrat. Doléhal na ni pocit těžké kocoviny a nevěděla, kde se nachází, ani jak dlouho spala. Ručičky nástěnných hodin ukazovaly čtvrt na deset. Vzala ze stolu berettu a s lahví skotské v druhé ruce odvrátila se do předsíně. Pohled okénkem ji ujistil, o koho jde. Za dveřmi stála Dora a vypadala, jako by právě přechodila těžkou nemoc. Čůza! Co asi chce? No co asi... vždyť je to jasné...

Dveře se prudce otevřely. "Ty??!"

"Jo. Musím s tebou mluvit. Jsi sama?"

"Jsem. A myslím, že si my dvě už nemáme co říct. Kde jsou prachy?"

"Nenesu prachy, potřebuju ti... můžu dál?"

"Posílá tě *on*, že jo, Smith?" řekla Viktoria s odporem, napila se a ustoupila o pár kroků vzad.

Dora vešla, zavřela za sebou a zrakem utkvěla na láhvi skotské.

"Odkud víš, že patříš ke Smithovi? Čím jsem se prosekla? Tím dárkem?"

"Nevlastní brácha, vojenské známky a tattoo, Dorothy McNealová."

"No fajn. Udělala jsem chybu, což? Smith mě varoval, že jsi chytrá. Domyslela ses..."

Nač tyhle řeči? "Domyslela. Už mi všechno došlo, jaks to na mě hrála," přednesla Viktoria hrubým hlasem. "A já ti všechno žrala!" Cinkla láhví o pistoli a nasadila výraz plný opovržení. "Za tuhle roli bys měla dostat Oskara, *sestřičko!*" Zavrtěla hlavou a ušklíbala se. "Tolik jsem ti věřila...!"

Dora zprvu mlčela, pak se zadívala Viktorii do očí a vykřikla: "Ty chytrá, vůbec nic jsi nepochopila! Neměla jsem na výběr, hlídala jsem tě, vyzvíдалa – musela jsem ti lhát, ale jen zpočátku, pak se všechno změnilo, něco se se mnou stalo, mohla sis všimnout!"

"Tss! Kecy, kecy, sestřičko! Nejsem tak blbá, abych ti teď cokoliv uvěřila!" Přiložila láhev k ústům a hned nato pokračovala:

"Bezva věc – udělám práci a bum! Vylitnu do luftu i s autem! Fakt supr!"

"Přece jsem ti napsala na ten lístek, aby sis na zpáteční cestě dávala poz –"

"Napsala – nenapsala, krávo! To mi bylo prd platný! Pročs mi neřekla narovinu, že mám v autě nálož, hhh? Vyvázla jsem čirou náhodou! Náhodou – rozumíš?! Tvá zásluha je úplně... pffff... Nulová!"

Dora si povšimla křížku visícího Viktorii na krku.

"Tobě přines štěstí, jenže mně ne. Smith tu byl, sebrat štěnice, a v koši na papír našel tamten můj vzkaz. Je na mě děsně naštvanej, že jsem tě varovala."

"No a?! No a?! Dobře ti tak! Máš, cos chtěla!!!"

"Asi bys měla vědět všechno," ozvala se Dora po chvíli napjatého mlčení. "Pracovali pro nás i Felke a Kurz z tvýho oddílu."

Tohle byl skutečný úder pod pás. "Co???"

"Bohužel. Tvá nemoc... to spáchal Kurz – při krevních testech. Felke tě měl naverbovat a byl v časovém presu, potřebovali tě dostat co nejdřív na lopatky."

Pohlédla do stropu a zatřásla hlavou.

"Ne... Ne... To není možný...! To se mi snad ZDÁ!!!"

"Smith o ničem nevěděl, tohle v plánu neměl, přísahám. Krom toho, ještě tu nebyl, makal totiž ve Státech a já taky. Felke a Kurz všechno spískali Smithovi za zády. Kurz ti naočkoval preparát *Arcus* a... pak se mu to vymklo z rukou. Prej dělal dřív pokusy na věznicích a –" Když uviděla výraz Viktoriina obličej, zmlkla.

"Co jste to zač, vy...!? Vy...!! Zrůdy!!!"

"Opravdu jsme se Smithem o ničem nevěděli! Já tou dobou seděla ve vyšetřovací vazbě ve Washingtonu. Zabíla jsem totiž senátora. Teda v sebeobraně."

"V sebeobraně??" vyprskla Viktoria a rozesmála se na celé kolo. "Velmi zábavný termín."

"Heleď, fakticky s tebou cejtím, ta nemoc od Kurze je opravdu svinská, ale já s ní nemám nic společného! Když jsem přijela do Německa, taks už marodila, musíš mi věřit! A o bombičce v tvém autě, jakbysmet, taky jsem neměla ani zdání. Ani Smith. Jenom jsme tušili, že by tě mohli... na akci

dělalo víc skupin, každá měla jiný úkoly, nedalo se dopředu určit, co všechno se může stát..."

Zarazila ji.

"Sereš mě, Doro, fakt mě už sereš!! Tak toho nech. To už stačilo, už nic neříkej, teď budu mluvit já." Její hlas byl tichý a velmi nepřátelský. "Za první, nevěřím ti ani ň. Za druhý, chtěli jste se mě zbavit, hm... Tak to teda hovnajs!! Já říkám hovnajs, Doro!! Vrať se ke Smithovi a řekni mu, ať zaplatí, nebo vás prásknu poldům!" Odhodila prázdnou láhev a pozvedla proti bývalé přítelkyni zbraň. Ta udělala dva kroky směrem k ní.

"Neser, Doro, zabila jsem jednou, zabiju podruhé. Tak se ke mně nepřibližuj."

Dora sklonila hlavu a přikývla. Pak náhle vyrazila vpřed a vykoplala druhé ženě pistoli z ruky, přičemž lodička z její pravé nohy odlétla do rohu místnosti. Vztekle setřásla i tu levou.

"Co si vůbec myslíš, ty ubohá slípko, že se od tebe nechám oddělat ve vašem posraným fátrlandu?! Myslíš, že si budeš diktovat podmínky?! Svěřili ti úkol, kerej patřil mně! A já musela celou dobu čumět, jak ty, neschopná náfuca s hezkým zadkem, dělá mojí práci! Od začátku s tebou byly problémy! Se mnou by nebyly, všechno by šlo hladce! Proč to sakra nechali dělat tebe?!!"

"Měla ses jich zeptat, těch grázlů, když jsi s nima v partě! Jsi přece jedna z nich, nebo ne?!!" namítla Viktoria posměšně. "Jo, a na můj zadek laskavě kašli. Ten se tě už netýká."

"Myslíš, že ti závidím figuru? Ani náhodou!"

"Netvrdím, že máš zapotřebí cokoli mi závidět, tvrdím jen, že nemůžeš odtrhnout oči, lesbo. A já ti zas říkám: tůůdle, na to zapomeň!"

Dora se hoře pousmála. Chvilí hleděla druhé ženě do očí.

"Při svém půvabu si zřejmě neuvědomuješ závažnost situace. Víš ty vůbec, proč jsem tady?"

Cynicky se ušklíbla. "Nech mě hádat: došla ti kuchyňská sůl. Nebo si chceš půjčit kalhotky?"

"Ani ne, většinou nosím jen punčocháče. Chceš se mrknout?"

"Ne, díky, to potěšení si ušetřím. – Tak tě holt poslal Smith, že, abys mě zabila."

"Jo. Poslal. A když to neudělám já, udělá to on."

Přejela Doru opovržlivým pohledem.

"Bude pro mě potěšení nechat se zabít od své nejlepší kámošky," zkonstatovala cynicky a nebojácně se napřímila. "Pospěš si!! Určitě to neděláš poprvý, ty elitní jednotko!"

"Co ty o mně víš?! Co ty víš o mých problémech?!" vyštěkla Dora. "A o přátelství?! Žiješ sama a seš studená jak psí nos!!"

"Ty – můžeš akorát mlčet, zrádkyně!"

"Nejsem zrádkyně, varovala jsem –"

"Kecy, kecy, a zas kecy! Jsi zrádkyně! Prolhaná! – Podrazácká! Nejdřív's podtrhla mě, potom i Smithe. Je mi tě líto a taky všech ostatních *sestřiček*, které ještě potkáš!"

"Drž hubu, ty huso!"

"Nikomu nenadávej!" zaměřila pohled na Dořiny šikmé oči. "Číňanko!!"

"Neříkej mi *Číňanko*, hnusná stará panno!!"

"Jsi zmije, Doro! Zmije falešná, jak tvý zelený voči!!" Viktoria si posměšně stáhla oční koutky dozadu a vyplázla při tom jazyk. "Blééééé, ping-ting, rejžožroutko!!"

Vzápětí dostala úder do tváře, ale okamžitě Doře facku vrátila.

"Tohle tě bude mrzet, káčo blbá!"

"Už mě to mrzí, že jsem tě vůbec kdy potkala, lhářko! A proč nestřílíš? Snad nemáš strach?"

"Z tebe...!" Dora natáhla s cvaknutím kohoutek. Pár vteřin odhodlaně stála, načež ruku se zbraní spustila podél těla a zoufale si povzdechla:

"Nečum tak! Dobře víš, že nevystřelím."

"Nech už tý komedie!!" zuřila se Viktoria. "Vy hajzlové, gauneři, udělali jste ze mě vraha!" Přestala se úplně ovládat a začala Doru bezhlavě bít oběma rukama. Pak ji uchopila za vlasy a strhla na zem. Napadená pustila zbraň a na svou obranu nepoužila znalosti bojových umění. Namísto toho útočnici škrábala do rukou a pokusila se ji i kousnout.

Obě se válely po podlaze a rvaly si vlasy.

Po chvíli se Dora konečně vzchopila a přimáčkla rozlícenou soupeřku tělem k zemi. Tiskla ji k podlaze a koleno pravé nohy vklínila mezi její stehna. Obě znehybněly.

Viktoria zrychleně dýchala, její oči byly velmi temné a sršel z nich hněv. "Pust', krávo!" S překvapením pak sledovala, jak se Dořin bojovný výraz doslova rozplývá. Najednou ji už nervalo za vlasy k zemi, ale měla dlaně rozevřené a tmavé Viktoriiny kadeře na nich volně ležely.

Překvapeně vzhledla a ucítila, jak se jí koleno tlačí do klína.

"Co děláš?! Nech toho!" Pokus sevřít stehna zůstal bez úspěchu.

Ucítila v klíně pohyb a zřetelně zaslechla, jak Dořina punčocha šelestí o džínovinu jejích kalhot.

"Pust' mě!! – Slyšíš?!"

Po páteři projelo Viktorii zamrazení a krev se jí nahrnula do tváří. Když světlovlasá soupeřka, ležící na ní, přiblížila své rty těsně k jejím, prudce se odvrátila.

"Neopovažuj se mě líbat, hnusná..." vydala proti své vůli slabý vzdech a bezděčně se kousla do spodního rtu, "...lesbo." Poslední slovo už jenom vydechla bez jakékoli známky hněvu.

Dora ji pustila. "Frigidko!" řekla a ukázala na svou nohu. "Rozervalo jsem si o tebe punčocháče."

"Dobře ti tak. Nemáš mi to koleno strkat do... kam nepatří. A vůbec, co tohle mělo znamenat?"

Dora mávla beznadějně rukou. "Ty nevíš? Bodejť' bys věděla, když seš studená jak rampouch." Pokrčila rameny a provokativně řekla: "Třeba jsem chtěla rozehřát ten kus ledu, co tam máš."

V tuto chvíli Viktoria velice silně vnímala fyzickou přitažlivost Dory a uvědomovala si, že její pocity k ní přesahují rámec běžného, byť velice důvěrného přátelství. "A co když tam nemám kus ledu?"

"Tsss...! Nevěřím ti – musela bys mě přesvědčit. Aspoň jako Wyonu."

Opřela se o sekretář a ušklíbla se. "S Wyonou nic nebylo."

"Ne? A to ti mám věřit? Jen pověz, kam až se dostala? Kdes měla otisky její rtěnky? Tady?" ukázala na svá prsa, "nebo ještě níž?"

"Akorát na krku, níž už ne. Normálně bych se od ní líbat nenechala, ale... nechtěla jsem pištět jako husa."

Dora se zatvářila pochybovačně. "Že já tě vůbec k Wyoně brala! Jí's dala šanci... a na mě ses vybodla, nedovolilas mi ani ň, jako bych byla prašivá. Holt nejsem slavná modelka, tak mám smůlu, co?"

"Nedala jsem ti šanci?! To není vůbec pravda! Spaly jsme spolu, na to si nevzpomínáš?" Pohlédla na Doru se zřetelnou výčitkou. "A cos udělala? Lehla sis dva metry ode mě a spala jak dřevo! Mělas svou šanci, a nevyužilas jí."

"Nemohla jsem tušit, žeš stála o..."

"Neříkám, že jsem o něco konkrétního stála, ovšem... tehdy jsem byla naměkko, snad i trochu vzrušená, asi bych se nebránila, kdyby... kdyby ses o něco pokusila. Dnes je ale všechno jinak, naštěstí jsem si závčas uvědomila, že... nejsem lesba, jsem jenom nemocná. Všechno je důsledek těch fobií, časem to určitě přejde."

"Když myslíš... Opravdu jsem ti tehdy připadala přitažlivá?"

"No jo. S Wyonou to byl jen takový společenský flirt, v tvém případě bylo všechno mnohem hlubší. Cítila jsem se s tebou fajn, bylo mi jasný, že k sobě patříme, a líbila ses mi i jinak. Abych byla upřímná, dost mě zajímalo... tvé tělo, aspoň myslím."

Obě stály mlčky proti sobě a napětí mezi nimi dosahovalo velké intenzity. Zadrnčení telefonu, co se nyní ozvalo, narušilo tíživou atmosféru v pravý čas.

"Dejte mi k aparátu Melissu," ozvalo se ze sluchátka solidní, leč topornou němčinou.

"Koho??"

"Melissu Goodenowovou."

"Počkejte moment." Otočila se ihned na Doru.

"Chtějí nějakou Melissu Goodenowovou, není to omyl? Znáš někoho takového?"

Zmateně přikývla. "Znám, omyl to není. Občas jsem při práci tohle méno používala, ale ví o tom jenom pár lidí. Kdo vlastně volá?"

"Nějaká žena."

"Mhm..." Přiložila sluchátko k uchu. "Goodenowová Melissa slyší. Ohlaste se třikrát plným jménem."

Výzva zůstala bez ohlasu.

"Zajímalo by vás kolik peněz dostal váš pan šéf na tuhle práci?" zašvitořil líbezný ženský hlas perfektní evropskou angličtinou. "Jestlipak se vám svěřil? Že ne?? Tak vám to povím já: rovných pět milionů. Divíte se, co? A tři a půl mu ještě zbylo. Také byste měla vědět, že si váš plukovník právě objednal letenku do Států. Jednu jedinou letenku. Co to asi znamená??"

Monolog skončil a neznámá zavěsila.

"Právě se mi pokusili naznačit, že Smith hodlá zmizet se zbytkem peněz. Sám, rozumíš? Sám!"

"Vážně?"

"Jo. Prý dostal na tuhle akci pět milionů a tři a půl eště má."

"Myslíš, že by to skutečně udělal?"

"Já už nevím vůbec nic." Dora McNealová dopadla ztěžka na židli, aniž by mohla tušit, že tatáž neznámá žena teď informuje Smithe, že se ony dvě dohodly, jak utečou i s penězi a podniknou dlouhou cestu kolem světa.

Plukovník Smith chvíli neurčitě postával. Pak rychle vytočil číslo Nowakových.

"To jste vy," zkonstatoval truchlivě, když se Viktoria ozvala.

"Ano, já."

"Výborně, dámy se domluvily, to je teda skvělé." Nervózně si povolil uzal na kravatě. Bylo naivní domnívat se, že to Dora zvládne. "Poslouchejte mě dobře: jdu teď k vám dolů a přinesu peníze."

"Moment," řekla a zakryla mikrofon dlaní. "Jde sem Smith."

Po těchto slovech zahlédla v Dořiných očích něco nezvyklého. Něco, co připomínalo záblesk strachu. "Ať přijde bez saka a beze zbraně," napovídala jí Dora nejistě.

"Pojďte dolů, ale neberte si sako a zbraň."

"Ani náhodou, drahuško. Ledaže dáte vaše špuntovky vybité někam na dobře viditelné místo."

"Souhlasím," řekla a zavěsila.

"Nevím, co si od tohodle slibuješ," ozvala se hned nato Dora, "ale plukovník ti peníze stejně nedá. Zabije tě a mě taky." Udělala dva kroky ke dveřím. "Měly bysme urychleně vypadnout."

"Tak on je plukovník?"

"Je, a ne ledajakej."

"A proč by ses ho měla bát? Já snad ano, ale ty...? Jseš přece expert na karate, vyřídila bys ho, ne?"

"Smithe?!" zeptala se Dora s posvátnou hrůzou v hlase. "Jsi blázen?! Víš vůbec, o čem mluvíš? Neměla bych proti němu sebemenší šanci! Krom toho – plukovník je můj nadřízenej, já na něho nemůžu v žádným případě zaútočit! Musím se od něj nechat třebas rozčtvrtit, když to bude zapotřebí! Nehledě na to, že pro mě moc udělal."

Odmíchlala se a potom na předchozí řeč navázala:

"Smith mi dal jasnej příkaz. Já ten příkaz nesplnila. V branži neexistuje neuposlechnout nadřízenýho, jak tohle jednou uděláš... Podívej, když teď vypadneme, máme jistou minimální šanci. Znova ti opakuju, nepočítej s penězma, žádný nedostaneš, jedinež kulku do hlavy!"

"Zůstanu tady," trvala na svém Viktoria. "Splnila jsem úkol a Smith mi musí zaplatit, tak zněla dohoda."

"Nebud' blázen, Vik, kašli na dohodu! Pod' pryč, dokud je čas!"

Zavrtěla hlavou. "Ne, nikam nepůjdu."

"Heleď – jestli chceš zůstat, zůstaň si, já vodsud padám."

"Vážně chceš odejít?" řekla Viktoria pohrdlivě. "A co já, *sestřičko*? To mě v tom necháš samotnou, po tom všem?"

Dora se zastavila a s povzdechem řekla: "Máš pravdu, nebylo by fér, kdybych teď zdrhla. Zůstanu s tebou, stejně by mě nakonec dostali. Nedokázala bych se bůhvíjak dlouho skrejšvat..."

"Chtěl, abychom vyběly zbraně," přerušila ji citlivě Viktoria.

"Já nevím, jak myslíš, ale... za týdle situace se to rovná sebevraždě."

Smith postával nevzrušeně za dveřmi, oblečen do bílé košile, bez kravaty. V ruce svíral držátko kufříku.

"Ať se otočí," zašeptala Dora.

"Otočte se," přikázala Viktoria.

Zvedl ruce, udělal pomalý taneční obrat a dveře se následně otevřely.

"Jsem čistej," řekl s úsměvem mezi dveřmi.

Prošli předsíní do obývacího a on se s klidem ve tváři zeptal: "Vaše pistolky?"

"Tamhle – na stole."

"Fajn. A tadyhle jsou peníze."

Položil kufřík na zem a otevřel ho. "Žádný strach, jsou tam opravdu jenom marky a dokumenty vašeho tatíka." Beze spěchu vyndal z kufru všechny písemnosti, fotografie a videokazety. Pod nimi byly úhledně poskládané svazky bankovek. Posunul kufr po zemi směrem k Viktorii, narovnal se a vstal. To už na obě mladé ženy mířil malým revolverem s dvoupalcovou hlavní.

Dora strnula. Jak jen mohla zapomenout, Smith přece nosíval záložní zbraň v pouzdře na lýtku!

Rozhlédl se divoce po místnosti a zařval:

"McNealová!! Do prdele!! Jak to, že jste nesplnila rozkaz?!!"

Dora zvedla ruce a nechala je bezmocně dopadnout na stehna.

"Pane... já... já... nemohla jsem."

"Jděte do hajzlu s těma řečma – nemohla!!" obořil se na ni Smith a z rozčilení jí začal vykat. "A vůbec, co je tohle za slovo – nemohla?!! Já takové neznám!!"

Zaregistroval zoufalý výraz obličejů své podřízené a nepatrně snížil hlas. "Běžte zatím vedle a sežeňte nějaký koberec! Vyřídím to sám, když jste vy nemohla!"

Otočil se a znechuceně poznamenal k Viktorii: "Znemožnila jste nejen Felkeho, ale i McNealovou, všechna čest, gratuluju!"

"Johne!" ozvala se tiše Dora a postavila se před svou přítelkyni. "Neubližujte jí! Prosím!"

"Neblázněte, McNealová!! Už takhle jsme v průseru! Uhněte, sakra, nebo –!"

Neuhnula. Přitáhla Viktorii k sobě a oběma rukama si přitiskla její hlavu na hrud'.

"Budeš muset zabít nejdřív mě," řekla.

Stalo se přesně to, čeho se plukovník Smith bál; McNealová cítí k Nowakové víc, než by měla. Bývalý poručík od speciálů a brečí, jestli tohle není k posrání! Kráva jedna blbá, takhle zkomplikovat situaci!

Stál tam, mířil Doře na záda a viděl, jak se jí po tváři kutálejí slzy. Překvapilo ho to – takovouhle ji neznal.

Už léta se mu nestalo, aby nevěděl, co udělat. Naposledy zažil podobně srdceryvnou scénu za války, když bojoval ve Vietnamu jako člen jednotky Airborne. Tehdy se nerozmýšlel ani zlomek sekundy a zmáčkl spoušť. Teď však váhal, i když jeho podřízená prokázala nespolehlivost. Věděl, že neexistuje žádná skutečnost, která by mohla podobné jednání omluvit.

Zlikvidoval při práci řadu lidí, a pokud nebylo vyhnutí, zabil, aniž se dlouho rozmýšlel. Ovšem v případě McNealové, s níž několik let spolupracoval, byla situace složitější.

Zhluboka se nadechl a zaznamenal odpor spoušti na svém ukazováku.

Ztratit Doru – svého oblíbence! Teď, když se mu po dlouhém roce čekání naskytla příležitost obnovit svůj rozpuštěný tým a McNealovou do něho znovu zařadit. Kým by ji nahradil? Vyznal se dobře v lidech a věděl, že sehnat podobnou, tak skvěle vycvičenou ženu je téměř nemožné. Už pro její odlišný přístup k základním hodnotám. Doře McNealové při práci nikdy nešlo jen o zisk, peníze brala coby pouhý prostředek, nikoliv cíl. Díky své zvláštní, asijské nátuře byla věrná, oddaná, a bylo možné se na ni stoprocentně spolehnout. Až do těchto posledních dní, kdy její city převládly nad smyslem pro povinnost.

Smith měl pocit, jakoby se právě chystal zabít vlastní dceru a pokoušel se nemyslet na to, co by asi řekl ředitel Benson, kdyby tohle všechno viděl.

Vzápětí si uvědomil, že přetáhl čas. Teď už McNealovou nezastřelí zcela jistě. A co s tou druhou hysterkou? Pokud jí něco udělá, přijde nepochybně i o Doru, která ho bude nadosmrti nenávidět. Zkurvená práce, pomyslel si a udělal nervózně tři kroky tam a zpět.

"Tak tedy dobře. Dobře," prohodil lhostejně. "Přeškolíme se na armádu spásy. Ty budeš hodná tetička a já strýček. Ovšem, oba nás to bude stát krk. Můžeš ji pustit." Strčil revolver do kapsy a zamířil ke dveřím: "Jste z toho venku, Viktorie. Alespoň co se mne týče."

"Podívej, Colmane – tohle mě nahoře nikdy neschválí." Stuart Benson vzal několikastránkový tiskopis a hodil jej na stůl před svého zástupce. "Dobře víš, jak okrájeli rozpočet – škrtí nás víc a víc. To, co tu navrhuješ, abychom vyčlenili tak vysokou částku na podporu jihoamerických režimů, považuju za holý nesmysl. Vláda je de facto uřízla od zdroje. A to se týká především financí. Za pár let od nás nedostanou ani floka – to je už v podstatě rozhodnuto."

"Vládní úředníci se fakticky zbláznili."

Benson pokrčil rameny. "Světový trend – musíme si zvykat na nové podmínky, kolego. Všechno se mění; Rusové budou použít své kolonie, tak my taky."

Colman s odporem uchopil svazek listin a sroloval jej do ruličky. "Tenhle finanční plán mi tolik práce a teď si s ním můžu tak akorát –"

"To bych ti vřele doporučoval," přitakal Benson. "Nedá se bohužel nic dělat. Pokud bych podobnou věc předložil Radě, s velkou chutí by nás přibili na kříž." Sáhl po krabičce cigaret, ale zadrnčení telefonu ho vyrušilo. Současně se ozvalo zaklepání na dveře a do místnost nahlédla mladá žena v brýlích.

"Moment," řekl Benson do telefonu a zeptal se směrem ke dveřím: "Co vy chcete?"

"Potřebuju několik podpisů, pane."

"Pojďte dál a zavřete." Zvedl opět telefon. "Slyším. – Ano, počítáme i s možností teroristických útoků."

Dívka v brýlích rozložila na stůl úřední listiny. "Tady stačí parafa, pane řediteli."

Benson podepsal asi desítku dokumentů, přičemž si přidržoval sluchátko pravým ramenem. "Reálná hrozba? – Ano, ta existuje. – – Samozřejmě máme závažný důvod myslet si to. – – Ne, to není."

Sekretářka uložila podepsané listiny do desek a opustila kancelář.

Benson se nepřijemně zasmál. "Vážení, tohle je už na vás, s tím si musíte poradit sami. – – Samozřejmě, podrobnou analýzu situace vám po odtajnění zašleme."

Malá telefonní centrála na ředitelově stole signalizovala nový příchozí hovor.

"Vydržte chvíli." Stiskl tlačítko, aby přijal druhý telefonát. "Ano? – – Jak se máte, admirále? – Jistěže. Ano, platí. Dnes večer. Moje žena i já se na vás moc těšíme. Bude to skvělá zahradní párty." Přepnul zpátky na první hovor.

"Můžete pokračovat. – Cože?! Sdělovacím prostředkům?! Poslyšte, to není zrovna nejlepší nápad. – – Neřekl jsem, že je agentura vysloveně proti. – – – Bílý dům?! To já nevím, ale osobně bych to nedělal. – – – Není zač."

Jen co Stuart Benson zavěsil, zadrnčel telefon potřetí. "Krucinál, to je zas den!" řekl a vzápětí zařval do sluchátka. "Craigu, ke mně!"

Místoředitel Colman byl již na odchodu, ale pak se rozmyslel a znovu usedl. "Počkám, co tvůj asistent přinese."

"Nikdy toho není dost najednou," mínil Benson kysele a zapálil si.

Když asistent vstoupil, byl uvítán nevraživým pohledem svého nadřízeného. "Tváříte se jak na pohřbu. Stalo se něco? Přeběhli všichni agenti na ruskou stranu?"

Craigův obličej se stáhl do útrpné grimasy. "To ne, ale... mám zprávy z Bonnu, pane, a nejsou moc povzbudivé. Došlo tam k určitému nedorozumění ... k jakési roztržce mezi Smithem a –"

Ředitel Benson odklepl popel z cigarety a vstal. "Přestaňte koktat a mluvte souvisle. Vyřídil plukovník Smith Nowakovou?"

Craig hlasitě vydechl. "Tak tedy... ne, pane, nevyřídil."

"Co říkáte?! Jak je to možné?! O jaké roztržce jste to před tím mluvil? Smith se rozhodl nerespektovat mé příkazy?!"

"Vypadá to tak, pane. Dokonce se pokusil zkontaktovat agenturu rezervním zpravodajským kanálem

– sháněl jmenovitě vás – a když jsem mu řekl, že tu nejste, mluvil o nějakém absurdním návrhu, co se týče Nowakové, snad že by pro nás měla dál pracovat –"

"Dost!!" Benson rozdrtil cigaretu v popelníku. "Tohle už stačí, víc mě nezajímá. Jste ještě ve spojení s těmi vašimi najatými lidmi, Craigu?"

"Ještě ano."

"Dobře. Zaříd'te tedy, ať v Bonnu vyčistí celý prostor. A pokud při práci narazí na jakýkoliv finanční obnos, mohou si ho celý ponechat jako speciální prémii."

"Zařídím, pane, ale..." V Craigových očích se objevil výraz panického strachu. "Týká se váš příkaz i... plukovníka Smithe?"

"Řek jsem *ať vyčistí celý prostor!!*" zařval Benson. "Pochopil jste mě?!"

"Pochopil, pane, ovšem... není to poněkud unáhlené?"

"O to se vy nestarejte!"

"Jak si přejete. – A Otto Kurz?"

"Kurze nechte být, zatím ho ještě potřebujeme. Až se ho budeme chtít zbavit, udělají to za nás jiní. Nebudeme se špinit s kdejakým bývalým fašistou."

Dora McNealová provinile zašilhala na zamračeného Smithe, který se právě vrátil do bytu Nowakových. "Jste na mě pěkně naštvanej, plukovníku, co? Promiňte, že jsem to takle zvorala, ale nemohla jsem si pomoct."

Mávl vztekle rukou:

"Drž radši hubu, poručíku! Tvůj úlet nás přijde sakra draho. Nesplnili jsme příkaz, porušili pravidla... Co myslíš, že se teď stane?! Jestli čekáš delegaci, která nás přijde poplácat po ramenou, tak se jí brzo dočkáš."

"Musíme rychle odletět z Evropy," navrhla Dora bezděčně.

"Blbosti! Nedostaneme se živí ani na letiště! Supi jsou už tady. Krouží a čekají na naši chybu. A tu jsme právě teď udělali tím, že jsme se postavili na stranu někoho, koho centrála odsoudila k smrti." Smith položil ruku na kufr s bankovkami a pokračoval:

"Půjdou po nás – a budou chtít i naše peníze." Pohlédl kamsi do prázdna a tiše prohodil: "Benson mi jasně řekl: *Žádné další problémy, jinak to odskáčete.*"

"Co teda s náma bude, Johnne?" zeptala se odevzdaně Dora.

"Ví bůh. Pokusíme se vyjednávat, jestli ovšem bude s kým. Vy počkáte i s penězi tady – obě. Myslím, že to bude bezpečné, aspoň prozatím. Já se pokusím dohodnout příměří. Pak vám dám vědět."

V rychlosti přehlédl zrakem místnost. "Nikoho nepouštějte dovnitř! Jsou někde tady a monitorují situaci. Před chvílí jsem měl velmi podezřelý telefonát."

"Nám volali taky," upozornila Dora.

"No vidíte, tady to máte!" utrousil Smith a otočil se k Viktorii. "Ještě něco: Chci, abyste věděla, že výbuch vašeho auta není moje práce. Vaše likvidace v mém plánu nebyla. Krom toho, kdybych explozi připravoval já, nepřežila byste."

"Je tu vedro," řekla těžce Dora a odložila svůj huňatý, vzorovaný svetr.

XIX.

"Viš, Alice – ten Thorpe mi nejde z hlavy. Když dojde k atentátu v nějaké banánové republice, není se co divit, ale v tak vyspělé demokracii, jakou je Švédsko..."

"Radši to nech plavat, Friedrichu, mám celé té nechutné události plné zuby. Za pár let se budeme bát vyjít na ulici, aby nás nějaký šílenec neodstřelil," s touto pesimistickou prognózou přidržela Alice Nowaková svému manželovi dveře od výtahu.

"Viktorka se ještě nevrátila ze soustředění," řekl Friedrich Nowak a vytáhl klíče z kapsy.

Jeho žena ukázala prstem na zem. "Vrátila – jsou tu její boty."

"Máš pravdu, vždyť není zamčeno."

Vešli do předsíně a pak do obývacího pokoje, kde se jim naskytl pohled, jemuž nerozuměli; jejich dcera spolu se svojí přítelkyní seděly mlčky, takřka bez hnutí proti sobě. Před nimi se na koberci povalovaly dvě pistole a kufřík naplněný bankovkami.

"Co tady provádíte?" zeptala se Alice Nowaková udiveně.

Friedrich Nowak ukázal na ležící zbraň. "Proč se tu válí tohleto? Na co si to tady, proboha, hraje?"

"Došlo k určitým problémům, táto," řekla Viktoria.

"To vidím." Nechápatě si prohlížel množství bankovek v kufříku. "Komu patří ty peníze?"

Dora zvedla svou zbraň a položila si ji na kolena. "Přibližně jedna pětina vaší dceři, pane Nowaku. Vydělala si je."

"Vydělala? Tolik peněz? To je směšné."

"Není to směšné. Dostala zapláceno za jistou práci."

"Od koho?"

"Řekněme – od jedné zámořské firmy."

"Vy asi nejste Belgičanka, že?"

"Ne, to nejsem."

"A pracujete tedy... ehm... pro zámoří?"

"Dá se to tak říci."

"Věděla jsem, že něco není v pořádku. Naše dcera byla taková samotářská... a najednou vy..." vmísila se do hovoru Alice Nowaková

"Kdo vlastně jste?" otázal se její muž přísně.

"Na mně přece vůbec nesejde."

"Promiňte, vážená slečno, ale tahle fráze nic nevysvětluje. Pokud mi nehodláte odpovídat jasně a konkrétně, budu se nucen jakožto vedoucí pracovník ministerstva obrátit na příslušné orgány. Policejním úředníkům snad tuto hru na schovávanou vysvětlíte."

"Chcete na mě zavolat policii? To by nebylo moc rozumné," řekla Dora.

"Nezajímají mě vaše názory a –"

"Jdu pro něco k chlástu," přerušila ho Viktoria a za chvíli se vrátila s otevřenou láhví vodky, kterou odložila, aniž by se napila. "Ona má pravdu, táto," poznamenala, "jestli zavoláš policii, zavřou především tebe."

"Co to blábolíš, jsi ožralá?"

"Jsem!! Kvůli vám! Nejvíce kvůli tobě!" rozkřikla se na něho, ale dívala se při tom na matku. "A ty, ty ses pořád starala jenom o mě a všechno ostatní, co bylo kolem tebe, tos neviděla!"

"Co jsem neviděla?"

"Co?! Tak se koukej! A ty taky, táto! Tady! A tady!" S triumfem v očích naházela na konferenční stůlek otcovy zpravodajské dokumenty.

Pobledl, a přestože už začínal chápat, zeptal se: "Co je to?"

"Spis s krycím jménem *Donald*," odvětila Dora studeně. "V materiálech jsou zdokumentována vaše konspirační setkání s Hansem–Jürgenem Zillym a jeho sestrou. Máte před sebou kompletní záznamy s nahrávkami a přepisy vašich rozhovorů."

Sesunul se do křesla a s vyřeštěnými očima zamumlal. "*Donald* – no ano. Jistě. Pochopitelně."

Povolil si kravatu, stáhl ji z krku a odhodil na zem. Jeho žena tuto oděvní součást zvedla a postavila se před svého muže s rezoltní žádostí o vysvětlení:

"Co je tohle za divadlo? Řekneš mi už konečně, oč tady vlastně běží?"

Neodpověděl. Na místo něho promluvila Dora:

"Koncem sedmdesátých let váš muž, řízený rezidentem Zillym, prodával východoněmecké Stasi přísně tajné informace vojenského charakteru."

"Friedrichu?! Ty se nehájíš? Aspoň řekni, že ta holka lže!"

"Ona nelže," pronesl stíněným hlasem. "Poprvé jsem opravdu netušil, co do Východního Berlína vezu, podruhé už ano. A dělal jsem to dobrovolně, Zilly mě nenutil, dostával jsem od něho spoustu peněz. Nebýt toho, nikdy bychom nemohli držet pětipokojový byt. A ty, Viktoro, ty bys musela chodit do práce – jako většina ostatních lidí. Nemohla bys být doma a věnovat se sportu. Dělal jsem to hlavně pro tebe." Provinilýma očima pohlédl na svou ženu.

"Teď už... chápu, proč jsi byl tak rozčilený, když... ti ministr o Zillym řekl." Alice Nowaková hledala obtížně slova: "Já tomu pořád nemohu uvěřit. Jaks jen mohl... Sice jsme si pár let dobře žili, ale co bude teď? Tebe zavřou... já přijdu o práci... a dál? Na tos nepomyslel? Ta hanba a ostuda!"

"Uklidněte se, paní," otočila se na ni Dora. "Nebude to tak zlé."

"Jste v mém bytě, tak mi laskavě nevykládejte, co mám dělat!"

"Promiňte, chci vám jen vysvětlit, že vašemu manželovi v podstatě nic nehrozí, přestože Hans–Jürgen Zilly všechno přiznal. Naše organizace získala veškeré dokumenty týkající se vašeho muže jistou výměnou od komunistů, a pokud Zilly nezahyne při nějaké *nehodě* a skutečně se dostane před soud, nepadne tam jméno vašeho muže ani jedenkrát. Friedrich Nowak byl totiž díky ochotě vaší dcery spolupracovat z Zillyho případu vyjmut." Ukázala na stůl. "Pokud zničíte tyto dokumenty, může být všechno při starém." Věnovala krátký pohled Viktorii. "Měli byste poděkovat vaší dceři, že se obětovala, nebýt jí..."

"Vydírali jste ji?"

"No ovšem."

Friedrich Nowak zabodl prst do fotografií, ležících na stolku.

"Co po tobě chtěli, Viktoro, za tohle?"

"Řeknu ti pravdu, táto, ale nebude moc příjemná. V pátek odpoledne jsem neodletěla do Kielu, nýbrž do Stockholmu." Pohlédla svému otci do zarudlých očí. "Slyšels, co se tam stalo, ne? Já byla při tom."

Trvalo chvíli než pochopil. Otevřel překvapením ústa. "Stockholm? Thorpe?! To přece...! Tys byla...?!"

Ukázala palcem přes rameno a pomalu řekla: "Bohužel ano. Ve svém pokoji mám pušku, táto, zabila jsem člověka."

Mlčky na ni zíral, neschopen cokoliv říci, a když chtěl promluvit, Dora jej přerušila:

"Aby nedošlo k omylu, vaše dcera nezastřelila švédského ministra, zlikvidovala pouze jeho vraha."

Alice Nowaková seděla celou dobu mlčky a pokoušela se s vypětím všech sil udržet nervy na uzdě a nepropadnout hysterické panice ze strachu o budoucnost. Její manžel pohlédl lítostivě na Doru a zeptal se:

"Řekněte – proč musel Thorpe zemřít? Proč jste ho vlastně zabili?"

Dora McNealová neodpověděla a uhnula pohledem. Za chvíli prohlásila:

"My jsme Thorpeho nezabili. O skutečné úloze naší agentury v této záležitosti nic nevím a ani vědět nechci. Domnívám se ale, že šlo z větší části pouze o monitoring. Vlastní atentát provedl specialista – odpadlík z jisté extremistické skupiny. Tento muž byl v minulosti na zakázku teroristů vycvičen odborníky z Východu, žil řadu let ve Finsku a vykonával různé speciální práce po celém světě. Ve Stockholmu s ním spolupracovali i členové pravicově zaměřených skupin. Těsně po atentátu byl zastřelen vaší dcerou."

"Co jestli přijdou na to, že ona –?"

"Nesmýsl! Nikdo – vyjma pár informovaných lidí – neví, co se včera ve Stockholmu vlastně událo. Thorpeho vrah je mrtvý a pravděpodobnost, že by kdokoliv cokoliv zjistil, nebo snad dokázal, je skoro nulová. Spoustě lidí nastalá situace vyhovuje a ti všichni budou mít zájem, aby se vyšetřování

dostalo na slepou kolej."

Friedrich Nowak mlčky naslouchal a vrtěl nechápavě hlavou. "Hrozné, hrozné..." říkal.

"Bohužel, situace se ještě víc zkomplikovala," pokračovala Dora vážně. "Zničehonic jsme dostali nesmyslný příkaz, abychom vaši dceru odstranili. Což jsme, jak vidíte, neudělali. Je možné, že se nás teď díky tomu pokusí odstranit všechny."

Viktoria vzala noviny ze svrchníku svého otce a ukázala na velký titulek.

"Vidíš, táto? Už s tím i začali. Tohle auto, co vybuchlo u motelu Rose, bylo moje," řekla skoro pyšně.

Neodpověděl a v jeho očích se objevil výraz rezignace. Zavřel oči a položil si čelo na stůl.

"Co budeme dělat," konstatovala otázku Alice Nowaková.

"Musíme čekat, mámo."

"Čekat? Na co chcete čekat?"

"Má sem přijít člověk, který celou akci řídil. Pak se uvidí."

"Co je to za člověka?"

"Jmenuje se Smith."

"Aha – a co ona?" zeptala se Alice Nowaková a pohnula hlavou směrem k Doře. "Ona teď zůstane tady?"

Viktoria pohlédla matce do očí a provokativně řekla: "No jasně. Tahle lesba zůstane tady." Uchopila Doru okolo ramen a nečekaně ji zatahala za pramen světlých vlasů, až to zabořilo.

"Jauvajs, frigidko!!" vykřikla a ihned jí škubnutí za vlasy oplatila.

Viktoria do ní vzápětí drcla ramenem a houkla: "Nech toho, žluťáku!"

"Krávo!"

"Teplucho!!!"

"Blběno! Frňáku studenej!!!"

Rodiče tuto agresivní hru absolutně nechápali, vycítili však, že se jedná o důvěrné jednání dvou lidí, kteří jsou si velmi blízcí.

Viktoria zaregistrovala hněv v šikmých očích své přítelkyně a okamžitě pocítila touhu udobřit si ji. Objala její pravou paži, přitiskla si ji k tělu, položila svou bradu důvěrně na její rameno a opět pohlédla na matku, aby zaznamenala její pobouřený výraz; teď dělala něco, s čím ona nesouhlasila a čemu nemohla zabránit.

"Nečekáš doufám, že když se o mě jednou otřeš prsama, že ti toho žluťáka prominu?" řekla Dora odtažitě.

Friedrich a Alice Nowakovi seděli nemohoucně za konferenčním stolem a vypadali staře a zlomeně. Viktorii jich vzápětí přišlo poněkud líto.

"Měli byste jít spát, jistě jste po tom všem unaveni," řekla citlivě.

"Ano – dobrý nápad," přisvědčil Friedrich Nowak. "Byl to opravdu mizerný den." Zvedl se ze židle.

V ten okamžik se v předsíni ozval zvuk odemykaných dveří a do obýváku vstoupil Smith.

"Friedrichu, vždyť on má klíče od našeho bytu!" ozvala se poněkud naivně Alice Nowaková.

"Jistěže má," utrousila Dora. "Bylo to bohužel nezbytné."

Nezvaný host pohlédl úkosem na Friedricha Nowaka. "Smith – dobrý večer. – Včera jsem z vašeho bytu odstranil několik mikrofonů. Můj byl pouze jeden. Všechny sice nebyly aktivní, ale člověk nikdy neví. V minulosti vás odposlouchávali a podle zastaralého typu štěnic se zdá, že to byl někdo z Východu."

Po tomto vysvětlení už manželům Nowakovým nevěnoval pozornost. "Vy dvě pojedte se mnou do předsíně, musíme si promluvit." řekl Doře s Viktorií.

Friedrich a Alice Nowakovi sledovali přes prosklené dveře svou dceru a jen ztěžji ji poznávali. Così Smithovi zaujatě vykládala, gestikulovala při tom rukama a on jí pozorně naslouchal. Pak zase mluvil Smith a obě mladé ženy příkyvovaly. Ti tři spolu diskutovali jako nějací staří známí.

"Obvolal jsem pár svých informátorů a to, co jsem zjistil, není moc příjemné; oba nás škrtili z výplatních listin," vykládal vzrušeně plukovník.

"Znamená to, že s naším návratem nepočítají," vyslovila domněnku Dora McNealová.

"Správně – ale já si i tak myslím, že nás ředitel Benson pohřbil poněkud předčasně. Stále ještě věřím, že z této šlamastiky vybruslíme."

Odmlčel se a potom znovu promluvil:

"Mám další zajímavé informace, do Bonnu přiletěli čtyři údajní antropologové a okamžitě se propadli do země. Nikde se nebytovali, žádný vědecký kongres se nekoná, na akademické půdě jejich jména jaktěživ nikdo neslyšel. Jde o tři muže a jednu ženu."

"Bensonovo komando," pronesla Dora trdomyslně.

"Jistě. A hádej, odkud přiletěli! – – – Ze Stockholmu!"

"Dalo se čekat. Dostali tady další zakázku."

"Můžeme zůstat všichni tady, než se situace vyjasní," navrhovala Viktoria.

"Ano, vy dvě tu zůstanete. Já poletím za Bensonem, musím s ním osobně mluvit co nejdřív, i kdybych si měl na cestu vypůjčit stíhačku. Je čas vytáhnout všechna esa z rukávu. Pokusím se pana ředitele Bersona trochu dojmout."

"Vy víte o něčem, co by toho cynika dojalo?" zeptala se pochybovačně Dora.

"Vsad' se, že ano. A do té doby zůstanou všechny peníze tady. Vy nikoho nepouštějte do bytu, ať je to kdokoliv. Čekejte u telefonu, já se vám ohlásím. Teď mi, Viktorie, přineste vaši stockholmskou pušku."

Zahradní slavnost v Bensonově vile na pomezí čtvrti Palisades a Wesley Heights začala nabírat obrátky, a i když počasí nebylo ideální, vše nasvědčovalo tomu, že zde hosté stráví příjemný večer. Rozestavené stoly okolo malého, barevnými reflektory prosvětleného jezírka byly plné sendvičů, rybích specialit, salátových mís a skleněných dóz s bowlí. Společnost korzovala po úzkých cestách a tu a tam někteří z hostů odcházeli k teplu do přízemního salónu vily, kde plápolal oheň ve velkém krbu.

Irma Bensonová se sklenkou v ruce přešla rychlým krokem lávku vedoucí přes uměle vytvořenou skalku a vystoupala desítku schodů k altánu, v němž diskutoval její manžel s několika vysokými důstojníky námořnictva.

"Prominete na okamžik?" Odvedla svého muže kousek stranou. "Vím, že nemáš rád, když beru tvůj služební telefon, mávala jsem na tebe, ale nevším sis toho."

"V pořádku, Irmo – kdo mě shání?"

"Tvůj asistent. Je na ústředí. Má prý neodkladnou věc, co nejde vyřídit po telefonu. Ptá se, jestli má přijet sem."

Benson zaskřípal zuby. "Zatracený chlap! – Ať sem v žádném případě nejedí, nebudeme si kazit večer."

"Dobře, Stuarde. Řeknu mu, že se zastavíš v úřadu."

Udýchaný Benson, oblečený ve smokingu, vpadl do pracovny svého asistenta, kde u konferenčního stolku seděl i místoředitel Colman.

"Vaše sdělení je doufám dostatečně důležité, Craigu."

"Jsou to dvě zprávy, pane, a kdyby nebyly životně důležité, nikdy bych vás neobtěžoval."

"Dobře, dvě zprávy. Jedna špatná, druhá dobrá, doufám."

Craig si přitiskl kotníky prstů na ústa, ale neřekl nic.

"Od začátku jsem tvrdil, že *Wilhelm Tell* bude problematický," ozval se dosud mlčící Colman.

"Jo tak, ono jde o tohle..."

"Ano, pane," pokračoval asistent. "Potíž je v tom, že moji lidé nebyli s to dokončit požadovaný úkol. Ty dvě ženské – Nowaková s McNealovou – se zabarikádovaly v bytě, kde podle všeho nejsou samy a –"

Benson nervózně vyskočil. "A co?!"

"Pane – mí lidé za nimi nemohou násilím, je to činžovní dům, ne rodinný, bydlí tam řada nájemníků, nemůžeme si dovolit způsobit rozruch."

"To je přece evidentní. Ať tedy počkají, až vylezou ven, nemůžou tvrdnout v bytě celý rok. – To byla ta špatná zpráva, Craigu?! Kvůli téhle blbosti jste mě volal?!"

"Tedy, pane... promiňte, ale... tohle je ta *lepší* zpráva. Existuje ještě jedna – horší."

Colman zavrtěl hlavou a na okamžik si beznadějným gestem zakryl oči.

Ředitel Benson jakoby cosi vytušil. "Mluvil jste o těch ženských, a co Smith? Dostali vaši lidé aspoň jeho?"

Asistent se zatvářil nešťastně. "To je právě to... nedostali. Vůbec ho totiž nenašli. Byl sice v domě Nowakových – mluvili s ním telefonicky – a... pak se jim najednou ztratil."

Benson mávl vztekle rukou a s rezignovaným výrazem usedl.

"Z bezpečnostních důvodů jsem se svými lidmi v Bonnu definitivně ukončil spojení," začal znovu Craig. "Navíc je vysoce pravděpodobné, že se plukovník Smith domyslel, oč nám jde."

"Jistěže se domyslel, když jste to tak naivně zorganizoval! Bylo by to jasné i malému děcku! Vaši lidé se měli Smithe zbavit hned, a ne mu telefonovat!"

"Nevolali mu zbytečně, pane, měli jistý záměr, šlo o léčku!"

"Smith všechno určitě pochopil, a proto sem taky letí, aby si to s vámi vyřídil," pronesl s uštěpačným smíchem Colman. "Mohl by reagovat opravdu nečekaně. Nezapomeňte, že je to vlivný člověk, který by tuhle práci nemusel vůbec dělat. Má spoustu přátel na vysokých postech. Třeba v bezpečnostním a taky na obraně si tyká s kdekým, speciálně myslím náčelníky rozvědky. Nemluvě o tom, že kdyby se začal vrtat v minulosti –"

Benson znovu vyskočil. Odepnul si motýlka a udeřil s ním o stůl. "Co budeš vykládat?! Kdo kam letí??"

Místoředitel rozhodil rukama a kývl hlavou směrem ke Craigovi.

"On to povídal."

"Mluvte, člověče!! Kdo sem letí?!"

"Pane... mám informace ze Španělska, plukovník Smith si pronajal letoun a –"

"Proč jste to neřek hned?!!" Benson uchopil svého asistenta za klopy. "Vy zatracený chlače!! Vy jste mě přived do situace!!" Pustil Craiga a začal pochodovat po kanceláři. Vzápětí se věčně zeptal:

"Kdy má přistát?"

"Za tři hodiny na Andrews Base."

"Aha. – Ted' dobře poslouchajte, položím vám důležitou otázku: Doletí sem Smith?"

"Obávám se, že ano."

"Tak jinak: Jste schopni cokoliv podniknout, aby sem nedoletěl? Aby jeho letadlo mělo dejme tomu poruchu?"

"Takhle narychlo, pane??!! Nemůžu udělat vůbec nic! Za současného stavu už není prakticky možné –"

"Už není prakticky možné..." zopakoval Benson zcela klidně. "Dobře, Craigu, v tom případě, když jste to tak důkladně zpackal a najal místo spolehlivých lidí idioty, vám dám poslední šanci, jak si zachránit kůži: Vyřídíte celou věc sám; vezmete si vůz, zbraň, zajedete na letiště pro Smithe, odvezete ho na odlehlé místo a zlikvidujete."

Ředitelův asistent otevřel ústa, vstal a dopadl zpátky na židli. Jeden jeho koutek se stáhl do pokrouceného úšklebku. "Pane...! To snad...! To přece nemůžete myslet vážně! Nejsem vrah, jen obyčejný úředník, tohle já nedokážu...! Snad kdybyste raději –"

"Držte hubu, vy kreténe!! Především jste vedoucí pracovník agentury, který je přísahou vázán k plnění rozkazů svých nadřízených!! Seberte se a udělejte, co jsem vám poručil!!"

Asistent zesinal a zakryl si oběma rukama tvář. Potom se celý nachýlený zvedl ze židle a vyjevenýma očima sledoval ředitele, který se přímo dusil smíchem. Otočil se nechápavě vpravo,

aby zjistil, že se také zástupce Colman náramně dobře baví.

"Teď jsem vás dostal, Craigu!" rozchechtal se Benson na celé kolo. "Klepete se strachy, což? Vy jste ale hrdina! Vidíš ho, Colmane?"

"Jo, to se ti vážně povedlo, spolkl to i s navijákem."

Asistent se zhroutil na židli a hlasitě si oddechl. "Tohle nebyl dobrý žert, pane. Vyděsil jste mě k smrti. Nejsem zrovna typ na špinavou práci."

"To tedy opravdu nejste." Benson se stále ještě poněkud nuceně smál a Craiga v tu chvíli napadlo, jestli tím jeho šéf nemaskuje vlastní obavy z příletu plukovníka Smithe.

"Opravdu jste myslel, že bych vám dal tak nesmyslný rozkaz? Že bych vás poslal zabít jednoho z našich nejlepších mužů?"

Cynická otázka zůstala bez odpovědi.

"Plukovník Smith je veterán našich služeb," zahřímal rezolutní hlas ředitele Bersona. "Je to člověk, o něhož se mohla agentura vždycky opřít. Jeho dlouholeté zkušenosti, smysl pro detail a schopnosti, s nimiž by dokázal vykonávat jakoukoliv zodpovědnou funkci dejme tomu v Pentagonu, ho přímo předurčují pro těsnou spolupráci s nejvyšším velením naší služby i s ostatními rezortními složkami. Zkrátka – tohoto člověka my nemůžeme postrádat."

Ředitel se po slavnostním projevu obrátil na svého dezorientovaného asistenta. "Craigu – Smith dovedl v Evropě ke zdárnému konci složitou operaci *Wilhelm Tell* a vy ho spolu se mnou pojedete přivítat na letišti. Budete řídit můj vůz."

"A–ano, pane, jistě." Náhlá a radikální změna stanoviska byla Craigovi absolutně nepochopitelná. Jeho nadřizený byl ochoten před necelou minutou nechat plukovníka Smithe utopit v moři, aby vzápětí projevil neobyčejnou názorovou flexibilitu, když ho označil za nejlepšího člověka, jakého kdy agentura měla.

Craig se konečně přizpůsobil nové situaci.

"Nechám připravit váš vůz, pane, a... měli bychom vymyslet nějakou věrohodnou legendu, pro případ, že by... plukovník Smith se bude třeba ptát, proč nebyl o některých... ehm... detailech co se týče Nowakové informován, proč se okolo něho motali ti... mnou najatí fušeri ... a z jakých důvodů byl vyřazen z agenturní evidence."

Benson zvedl obočí. "Už jste se sebral? To rád vidím. – Vymyslete něco přesvědčivého. Něco, co nepůjde zpětně ověřit. Třeba... že jsme měli špatné informace."

"To je ono!" zvolal zástupce Colman. "Někdo vás prostě dezinformoval. To se občas stává."

"Správně," přitakal Benson.

"Měl bych ještě jeden návrh," promluvil úlisně Craig. "V extrémním případě, kdyby nebylo vyhnutí, bychom mohli navrhnout obnovení Smithova zrušeného týmu."

"To bychom v nejhorším opravdu mohli. Dobrý nápad. Můžeme Smithovu skupinu založit na oficiální bázi. I s tou zatracenou McNealovou, pokud ovšem zůstane živá."

"Hodím všechno na papír, pane, a přinesu vám to ke schválení."

"V pořádku, Craigu, můžete jít a vůz ať je zavčas k dispozici."

Benson odložil smoking a přehodil ho přes opěradlo křesla. Bez jakéhokoliv vzrušení pak promluvil na svého zástupce: "Ještě jsi mi nevyprávěl o tokijských bordelech, kolego."

Dora McNealová ležela na břiše na koberci a listovala si v lednovém čísle magazínu National Geographic. Viktoria seděla v tureckém sedu hned vedle ní.

"Poslyš, odkud se znáš se Smithem? A jak ses vůbec dostala k téhle práci? Tentokrát mi řekneš doufám pravdu."

"Jasně že jo, jenže je to dlouhá historie a není nijak moc zábavná," povzdechla si Dora McNealová.

"Musela bych ale mluvit anglicky. Už mám němčiny po krk – unavuje mě – a nemám tak velkou slovní zásobu. Jestli to teda přežiješ..."

"Doufám, že jo," zasmála se Viktoria.

"Okay – Můj táta je voják, brácha taky. Táta vždycky tvrdil, že ženský do armády nepatřej, nejvejš možná jako kancelářský myši. Mě samosebou tydle řeči štvaly a uvažovala jsem, jak mu dokázat, že se plete, že má předpotopní názory. V osmnácti jsem utekla ze střední školy, abych vstoupila do armády. Chtěla jsem začít od píky, jako normální vojecl, a až pak se třeba vypracovat někam vejš. Po přijímači jsem skončila v zásobovacím skladu a bylo mi jasný, že pro obyčejnou holku není velká perspektiva, leda pro ty typy, který se vyškrábou do vojenský akademie. Já ale studovat nechtěla, toudle dobou mě zajímal jen a jen sport. Časem jsem vyhrála pár armádních závodů v karate a odměnou mi byla první frčka. Stouplu mi sebevědomí, a možná jsem taky trochu zblbla. Přihlásila jsem se ke zkouškám do Deltý. Lákalo mě bejt v elitním komandu, v A-týmu, chtěla jsem překvapit tátu. Lampasáci se mi pochopitelně vysmáli; ženský prej v Deltě nepotřebujou. Todle mě pěkně namíchlo a začala jsem dělat kraviny, psát stížnosti, otravovat vrchní velení, stěžovat si u feministek na diskriminaci. Dneska se za to stydím, byla to děsná ostuda. Navštívila jsem i Kapitol, napsala do Bílýho domu... Důsledek všech těch tahananíc byl, že mě zase povýšili, a dokonce mě posadili na lepší místo. Nestačilo mi to. No a oni, abych jim už dala pokoj, mě nakonec ke zkouškám do Deltý pustili. Víš, já byla tehdy nadupaná a skončila jsem třetí ze všech uchazečů. Jenomže to nebylo k ničemu. Dali mi diplom, další frčku a zůstala jsem sedět v kanclu. K vlastnímu výcviku se prej nehodím. Opět přišli mý stížnosti a tahananice s armádní byrokracií. Po nějakým čase se velitel milostivě rozhodl, že výcvik do speciální jednotky absolvovat můžu, ale že zůstanu oficiálně zařazená tam, kde jsem teď. Čili – žádost o trvalej transfer se zamítá. Souhlasila jsem. Průprava do Deltý ve Fort Braggu byla dlouhá a krutá. Krutější, než jsem si uměla představit. Piš si, že mi to dali vyžrat! Já ale všechno zvládla, za čas jsem úspěšně dokončila výcvik a dá se říct, že zbytečně, protože má účast na bojovějch akcích stejně nepadala v úvahu. Čekalo mě další učení, abych se mohla stát spojařským poddůstojníkem pro zvláštní operace. Pak mě místo do terénu poslali do školy ve Fort Benningu, odkud jsem se vrátila s vysokou spojařskou kvalifikací. Po dalších měsících ve výcvikovejch střediskách jsem skončila zase tam, kde jsem nechtěla: totiž ve Fort Braggu – na Spojeným velení zvláštních operací, tentokrát v informačním oddělení S-2. V mý pracovně to vypadalo jako v hlavním stanu generálního štábu. Fůra elektronicejch krámů: vysílačky, faxy, telefony, počítače, kódovací aparatury... Já zajišťovala spojení Deltý s velením, když byl oddíl nasazený v terénu, vyhledávala jsem v počítači plány budov a různějch zařízení a odesílala je přes družici na patřičný místa. Sháněla jsem lidi, když byl poplach – bylo nutný aktivovat jejich satelitní beepry, neexistovalo někoho nesehnat. Každěj musel bejt neustále dosažitelnej. Udržovala jsem kontakt se spoustou vojenskejch organizací, včetně samotnýho Pentagonu, se všema možnejma bezpečnostníma složkama. Můžu ti říct, že to nebylo vůbec jednoduchý. Pamatovala jsem si asi tisíc hesel, milión telefonních čísel a různějch technicejch operací... Někdy bylo nepředstavitelný všechno bezchybně zvládnout a mně tadle práce moc nevoněla. Pořád jsem chtěla účastnit se skutečnejch výsadek. V tu dobu jsem se seznámila s plukovníkem Smithem, kterej se podílel na velení SO. Nemohla jsem tušit, že má pod palcem i jiný speciální oddíly než Deltu, ani to, že sedí na dvou židlích. V armádě a u zpravodajců. Smith totiž dlouhý léta – mimojiný – vybíral schopný lidi ze zvláštních jednotek a dohazoval je zpravodajský službě. Zašla jsem za ním a požádala ho, aby mě přeřadil ke speciálům působícím mimo území Států. Zamítl to, ale zřejmě si mě pak důkladně proklep a jednoho dne mi nabídl, abych s ním občas udělala nějakou prácičku pro vládu. No – a tak všechno začlo. Hned po první úspěšný akci, kerá neměla s armádou nic společnýho, Smith někde zatahal za provázky a mě zničehonic povýšili na poručíka. Zanedlouho se mi naskytl jedinečná příležitost pracovat pro vládu na celej úvazek. Odešla jsem z fleku z Deltý a dostala se do party, který velel sám Smith. Měla jsem kliku, že to šlo tak rychle, normálně nový lidi hrozně dlouho prověřujou, třebas i několik let. Smithova skupina spadala přímo pod Bersona, kterej sice ještě na židli vrchního ředitele neseďel, ale už tenkrát byl pro tendle post jasnej kandidát. Ve skupině s náma byl eště Felke-Valentino a Frank Khelif. Vzpomínáš? Ten velkej černoch od Wyony Perézové. Nemáš vůbec ponětí, co se v hlavním stanu děje za skrejvačky. My tři – s výjimkou Smithe – sme oficiálně seděli v kancelářích jako operátoři analytici, co sledujou satelitní technikou námořní plavidla, letadla a různý speciální objekty.

Všechno se totiž z vojenskejch družic neustále prosvěcuje a zdigitalizovaný obrázky se zakódují a odesílají na ústředí k analýze. Ve skutečnosti tohle dělali úplně jiní lidi – pod našima ménama – a my se Smithem sme zatím lítali po bůhvíjakejch černejch operacích, o detailech bych radši nemluvila. Víš – dělat pro ředitele Benseona bylo náročný, nebezpečný, a nebyla to zrovna humanitární činnost. Nám se dost dařilo, a vydělávali sme tím pádem fůry peněz. Já ovšem stačila všechno rozházet při organizování horolezeckejch výprav do Himalájí, což nebylo právě laciný. Při práci šlo všechno jako na drátku a já byla celkem spokojená. Jenomže Benson pak povýšil – stal se ředitelem celý služby – a začaly se hejbat škatule. Jednoho dne nás informoval, že budeme v rámci preventivního boje proti partikulárním skupinám uvnitř agentury přeřazený na jinou práci. Zkrátka a dobře – rozdělili nás. Smith se údajně vrátil na velitelství Special Operations Forces, Felke–Valentino někam zmizel a Frank Khelif odešel k Secret Service. Mě si ředitel Benson – nevím proč – posadil přímo k sobě jako bůhvíkolikátou asistentku. Od samýho začátku jsem si s ním nerozuměla a on mě, kvalifikovanou sílu, za krátkej čas degradoval mezi obyčejný tuctový agenty. Dostávala jsem mizernou práci – sledovačky a tak. Proseděla jsem celý dny po hotelových sklepech a nahrávala odposlechy. Takovýdle úkoly moh samosebou dělat kdokoliv. Benson zřejmě čekal jenom na to, jak by se mě zbavil. Brzo se mu naskytl dobrá příležitost. Poslal mě do úřadu senátora Jacka Howarda s úkolem sledovat jeho i senátorova tajemníka Trapaniho. Bohužel, já se zaměřila hlavně na Howardovu mladou ženu a pochopitelně to skončilo malérem; nafilmovali nás při tom a senátor, kterej byl psychopat a alkoholik, mě chtěl zastřelit. Ubránila jsem se, a tak mě brzy čekal soud za údajnou vraždu. Z basy jsem se dostala až za pomoci Smithe. Pak mi připravili novou totožnost a poslali mě do Seattlu, abych tam umřela při fingovaný autonehodě. Místo toho jsem odletěla pracovat k vám do Bonnu. Teď se menuju Jacobsenová, před tím jsem byla McNealová a občas Goodenowová. Málem bych zapoměla, že se můj táta menoval Bonetti."

"Ital?"

"No jo, já jsem taková pouliční směska. Máma pochází ze starýho dánskýho šlechtickýho rodu a po tátovi mám kapku italský krve. V jeho rodokmenu byl nejen Ital, ale i Číňan a Cherokee."

"Vážně? Cherokee je indiánský kmen, ne?"

"Jasně, a ten můj předeek byl Mohawk."

"Asi proto máš tak ráda výšky," zasmála se Viktoria. "Slyšela jsem, že se Mohawkové ve Státech specializují na výškové práce, jako jsou opravy mostů a podobně."

"Jo, to je pravda," řekla Dora a změnila téma hovoru: "Ale ani ty nemáš příliš typický méno – myslím – typicky německý."

"To nemám. Naši mi dali křestní jméno po prababičce mého otce. Byla to Češka, jmenovala se Viktorie Boucek a vdala se za Vídeňáka Josefa Nowaka. Ani z matčiny strany nejsem *lepší* Němka; matka se totiž narodila v Birminghamu."

"Aha, to jo," řekla Dora opět německy. "Mimochodem, co má angličtina? Jaks mi rozuměla?"

Naoplátku odpověděla Viktoria anglicky: "Dobře – hezký žargon, líbilo se mi to."

XX.

Sobotou začal nejmlčenlivější víkend, jaký Viktoria Nowaková pamatovala. Matka coby němý přízrak chodila po bytě v županu a s ovázanou hlavou. Otec vyhrabal ve sklepe starý kanystř, aby posléze odešel zničit svůj zpravodajský spis. Když se po dvou hodinách vrátil, byl zašpiněný a prosycen benzinovými výpary.

"Uvařila jsem oběd," oznámila před polednem Alice Nowaková své dceři. Matčina řeč postrádala jindy tak obvyklé autoritativní podbarvení. "Mohla by ses jít najíst. Tedy, jestli máš hlad."

"Jo, díky, hlad docela mám. Chtěly jsme si s Dorou otevřít nějakou konzervu."

"To nemusíte," řekla matka s viditelným přemáháním. "Ona může jíst s námi."

Všichni čtyři seděli v jídelně u stolu a s kamennými tvářemi si nalévali polévku.

"Vemte si víc!" říkala Alice Nowaková Doře. "Jste hubená jak lunt." Zlobila se na ni a chtěla jí alespoň něco vytknout, když už nic jiného nemohla udělat.

Celý oběd doprovázelo ticho a mlčení. V podobném stylu proběhl i zbytek soboty, jejíž celé odpoledne strávila Alice Nowaková v ložnici při léčení migrény, zatímco znervóznělý Friedrich Nowak chodil po bytě s tranzistorovým rádiem na uchu a poslouchal, zda ve zprávách nezaslechne nějakou zmínku o Zillym, o sobě, či snad o pátrání po své dceři. Večer okolo sedmé hodiny usnul v křesle u ústředního topení, kde prospal celou noc.

Vysvobozením z kolektivního stresu byl až truchlivě působící odchod manželů Nowakových do zaměstnání v pondělí ráno.

Viktoria nalila sobě i Doře sklenici mléka a uvelebila se naproti televizi, kde zrovna probíhala ranní *Tagesschau*, plná spekulací o smrti švédského ministra obrany. "Co hlásí? Zjistili něco?" zeptala se.

"Vůbec nic nevědí."

"To je dobře. – Vyprávěj ještě něco, ráda tě poslouchám."

"Už jsem ti o sobě všechno řekla, vyprávěj teďka ty."

"Jenže co? Já nic tak zajímavého nezažila."

"Říkalas, že máš špatný zkušenosti s chlapama, tak se pochlub!"

"Myslela jsem hlavně Felkeho, ale ten pracoval pro vás, bylo v jeho roli otravovat mě. Jo – ještě jeden nepříjemný zážitek mám. V šestnácti, o svých narozeninách, jsem se nechala pozvat na mejdan a tři spolužáci mi nasypali do vína prášky na spaní. Ráno přišlo překvapení; nic jsem si nepamatovala a panenství bylo fuč. Normálně bych na to ani nepřišla, jenže to dost bolelo, zřejmě si mě pěkně podali," dodala znechuceně a Dora jen vrtěla hlavou.

"Připadá mi ulitlý v šestnácti uspávat holku, kterou můžou naprosto normálně sbalit. Kdyby těm klukům bylo dvanáct, tak snad eště. – Jak to tehdy dopadlo?"

"Následovalo hnusné vyšetřování, protože jsem šla s matkou na policii. Ti tři kluci dostali podmínku a zaplatili mi odškodné. Od té doby si dávám na chlapy pozor. Prožila jsem sice pár nemastných neslaných vztahů, ale ty všechny po krátkém čase nějak tak... odumřely. Zřejmě moje vinou."

"Znásilnění je fakticky mizerná zkušenost," poznamenala Dora. "Mně se stalo něco pobobného při výcviku. Víš – na vojně platí nepsané pravidlo, že se oficiři snažej noví adepty totálně fyzicky i psychicky zdeptat. Prostě ponížit a zlomit. Vydržej jenom ty silní. Zacházej s bažantama hůř než se zvířatama. Když jsem začla s výcvikem v Deltě, rozhodli se, že mi to pěkně osladěj, ty mé stížnosti. Už třetí noc za mnou přišel jeden z našich D.I., teda instruktorů. Měl přes metr devadesát a sto patnáct kilo živý váhy. Chtěl sex. Já ale nechtěla a beze strachu jsem se bránila – tehdy jsem měla třetí Dan. To mi ovšem bylo houby platný. Tendle D.I. byl totiž vietnamskej veterán, zelenej baret z jednotky *Krvavejch šavlí* – zabiják každým coulem. Představ si, že se jednou nechal přejet naloženým jeepem! Při mejch pokusech odrazit jeho útok se jenom smál. Jednou ranou do brady mě uzemnil a pak mě ten kanál jednoduše přefíknul." Při této vzpomínce se otřásla.

"A cos udělala pak?"

"Pak?" opáčila Dora. "Pak to ve stejným stylu pokračovalo celej tejden, s tím rozdílem, že jsem neplejtvala silou na obranu. Bylo to totiž marný. Ale učila jsem se, nebylo těžký poznat pravidla vlčí smečky panující ve výcvikovém táboře. Silnější vyhrává, to bylo jediný a nejdůležitější táborový motto."

"A udalas toho chlapa?"

"Kdepak – všechno by popřel."

"Divím se, že sis tohle nechala líbit."

"Nenechala. Po tejdnu mě přestalo bavit nechat se tím dobyt看em válcovat. A protože jsem mrcha mstivá, poprosila jsem o radu jednoho rozumného D.I. Ten mi poradil starej a osvědčenej figl. Totiž, abych si na noc schovala do úst půlku žiletky. Udělala jsem to, a až ten grázl zase přišel a začal, vzala jsem žiletku mezi zuby a řízla ho pěkně do krku. Mělas vidět, jak řval! Běhal a skákal metr vysoko – krev z něj stříkala – a já ho kopala mezi nohy a mlátila do ksichtu. Nemohl se bránit a měl držku na maděru."

"Sladká pomsta, co?"

"Jo. A od tý doby jsem měla pokoj – bál se mě. Dokonce i ve špitále nahlásil, že se zranil sám, že upadl při holení. Já tímhle získala respekt v celý jednotce."

"Nemělas zřejmě lehký život."

"Jak se to vezme," řekla Dora sverpě. "Naši se rozvedli, když mi bylo šest. Máma se vrátila do Evropy a já zůstala sama s tátou a s bráchou. Víš – nikdy mě nelákalo bejt chlap, ale od malička jsem tak musela fungovat, i když jsem byla docela hezká holka. Můj táta si totiž umanul, že má dva syny nebo co. Chodili jsme společně na lov, na ryby, učila jsem se střílet a řídit... Náš dům stál v Marylandu – až v okrese Frederick – 50 mil od D.C. Nebydlely tam žádný mý kamarádky a místo hraní s panenkama jsem pucovala tátovu brokovnici. Děsně mě otravoval tendle chlapskej svět, bylo mi dobře jako holce a nechtěla jsem se měnit k něčimu obrazu," vykládala rozzlobeně Dora.

"Myslím, že tě chápu."

"Jo, protože seš ženská. Chlap todle nikdy nepochopí. Ani táta nepochopil, že mi vlastně ublížil."

V půl desáté dopoledne se konečně ozval plukovník Smith.

"Poslouchej mě dobře," řekl do telefonu, "jsem ve Francii. Seberte se, vezměte peníze a přijed'te co nejdřív sem. Chytím si vás na příjezdové dálnici k Orly. Teď si sežeň tužku a papír, nadiktuju ti, kudy pojedete."

Chtěla už zavěsit, když Smith znovu promluvil:

"Teple se oblečte, je tu špatné počasí."

Dora zavěsila. "Máme jet přes Trier a Sierck–les–Bains do Paříže."

"No maucta, takovou dálku! Proč zrovna tam?"

"Ňákej důvod asi má," pokrčila rameny. "Nevylučovala bych ani to, že blafuje a že ve Francii vůbec není."

"A kde by tedy mohl být?"

Pokrčila rameny. "Ať už je kdekoliv, nás musí zajímat akorát to, že mluvil o blbým počasí."

"Hm, co s tím?"

"Tadle zmínka je smluvenej signál. Znamená to, že jsme v průseru – Smith zřejmě na ústředí nepochodil."

"Dobré zprávy vždycky potěší. Nejradši bych zůstala doma, ale to zřejmě není to nejlepší řešení."

"To teda ne. Nemůžeš tu prosedět zbytek života."

"Bude ta cesta bezpečná?"

"Sotva – nechci situaci lakovat na růžovo, ale... nedělej si zbytečný starosti, stejně nám to nepomůže. – Pučíš mi něco sportovního na sebe? Nechce se mi do toho bytu nahoře," přiznávala Dora, "moh by tam někdo číhat."

"Mohl by," zdůraznila Viktoria uštěpačně. "Zrovna tak, jako jste tam číhali vy na mě."

"Máš pravdu. Až teďka mi dochází, jak ses asi cejtila. Jako lovená zvěř, co? Eště seš naštvaná?"

"Ani nevím. Pojď si radši vybrat ke mně do pokoje nějaké oblečení."

"Díky. A nezapomeň cestovní pas, já mám svůj v poršáku."

"Ty, a co uděláme na hranicích se zbraněmi?"

"Bez obav – mám v dutinách vozu speciální úkryt pro takovoudle příležitost."

"Fajn – a kdy chceš vyrazit?"

"Smith řek, abysme odfrčely hned, tak to tak uděláme."

"Dobře, já už jsem svolná se vším."

"Heled' – potřebujeme nějakou municí, nemáš něco?"

"Nějaké para devítky tu jsou." Přinesla krabičku, kterou měla od Smithe. "Čtyřicet kusů a dalších deset mám v berettě."

"To je zoufale málo. Dej mi jich teda polovičku a ostatní si nechej v kapse, zbejvá doufat, že je nebudem potřebovat."

"Moje auto je dost nápadný," poznamenala Dora na adresu porsche, "vzala bych radši tvůj fiat, kdyby nebyl tak pomalej... Jakáž pomoc, dem na to; já si sednu za volant, ty dávej pozor, co se děje za náma."

Použily trasu určenou Smithem a najely na dálnici 565, po níž opustily hlavní město ve směru Meckenheim. Po osmdesáti minutách klidné jízdy dorazily k městečku Schweich. Odtud vedla silnice na Trier povodím řeky Mosely a dál souběžně s lucemburskou hranicí do Sierck–les–Bains.

"Tvá džínová bunda mi celkem sedí," poznamenala spokojeně Dora.

"Sedí a sluší," řekla Viktoria s úsměvem a po chvílce se ozvala znovu, tentokrát poněkud nesměle.

"Můžu se tě na něco zeptat?"

"Klidně."

"Kdy jsi s tím začala?"

"Teďka nevím, co máš na mysli."

"Říkalas, že ses zajímala o něčí ženu."

"Tak o todle ti jde – o Peggy Howardovou."

"Ne zrovna o ni, myslím vůbec."

"Kdy jsem se začala zajímat o ženy?"

"Ano, to jsem chtěla vědět."

"Zanedlouho po svatbě."

Tato informace její spolujezdkyni nejen překvapila, ale i trochu zklamala.

"Co?! Ty jsi vdaná?"

"Ale ne, už ne. Byla jsem – skoro půl roku – jeden z mejch životních omylů," sebekriticky přiznávala Dora. "Jako holka jsem byla truhlík. O sexu jsem neměla páru, táta mě vychovával jako řádovou sestru. Ale i tak mi to bylo fuk, mou jedinou radostí byl sport. Na randění s klukama jsem kašlala. Mnohem později, po dvou letech u armády, když už mi bylo dvacet, jsem se na jedný vojenský sešlosti seznámila s Paulem McNealem. Pocházel z bohatý podnikatelský rodiny – povoláním byl matematik. Zřejmě dost dobrej, vytvářel software pro Pentagon, na ovládání satelitů, raket a tak. Bohužel byl chytrej až moc, taky celkem ošklivej. Se ženskejma měl minimální zkušenosti. Hrozně jsem se mu líbila a nabíd mi z fleku manželství."

"To docela chápu."

"Nabídku k sňatku jsem přijala. Za dva tejdny byla svatba a my se skoro vůbec neznali; nic jsem k němu necejtila, což mi nikterak nevařilo. Já dokonce myslela, že to takle má bejt. Vyjma znásilňovacích hrátek v Deltě jsem s chlapama nikdy nic neměla. – Brzo se ukázalo, kdo řídí celou McNealovic rodinu a její podnik – totiž – Paulova matka. Ona byla šéfem klanu, ona o všem rozhodovala. Já jsem se jí kupodivu poměrně zamlouvala. Asi byla ráda, že se její obrýlenej synáček vůbec oženil."

"Jaké to vůbec je být vdaná?"

Pokřčila rameny. "Naše manželství nebylo asi úplně typický, spíš zvláštní. Vídali jsme se málo, jedině proto nám to asi klapalo. On proseděl celý dny zahrabanej v počítačích a já byla zase pořád v luftě. Mohla jsem si dělat, co jsem chtěla. S Paulem jsme se potkávali povětšinou jenom o večerech, na nekonečnejch rodinnějch párty pro podnikatele. Tchýně totiž stále vymejšlela, jak líp prorazit na trh, jak vydělat víc doláčů. Do svýho sídla zvali spoustu lidí a muselo je to stát majlant. Každou chvíli byl barák plnej hostů."

"Měli velký dům?"

"Velkolepou rezidenci, do který jsem se odstěhovala ještě před svatbou. Táta byl rád, že se mě konečně zbavil."

"Spala jsi s tím Paulem?"

"Občas. Po týdle strance on nebyl vůbec náročnej. Vulgárně řečeno – jednou tejdně jsem mu podržela. Dokonce si myslím, že se mnou chodil do postele jen z nějaký takový povinnosti."

"A stálo to aspoň za něco?"

"Ani ne," řekla Dora. "Dívala jsem se při *tom* na strop nebo na nábytek. No a pak, abych z toho taky něco měla, jsem šla do koupelny a... víš, co myslím?"

Viktorie sešpulila rty. "Jo, vím."

"Naše soužití byla sice otrava, ale leckerý ženský by to třeba i vyhovovalo; hezkej barák, auta, dost peněz... Kdybych neměla takový divoký spády, kdybych byla normální buchta, co má ráda chlapy a obyčejnskej život, asi bych s Paulem zůstala. Takhle jsem se začla samosebou nudit. S manželovými přáteli jsem se moc nestýkala, takže ty večný koktejly pro mě znamenaly jenom pochodování mezi cizejma lidma a nucený usmívání. Za tři měsíce jsem toho měla tak akorát. K další změně a k urychlení konci mýho manželství přispěla tak trochu náhoda. Na jeden nudnej sobotní večírek přišel pár zajímavavejch lidí – José a Carmen. Teda, to byly jejich umělecký ména, oni přijeli z Francie a ve Státech měli tříletý angažmá jako profesionální latinsko–americký tanečníci. Ten večer jsem se poprvé dobře bavila, dlouho jsem si s oběma povídala, imponovaly mi jejich svérázný názory. José se nakonec vypařil a já osaměla s Lindou – tak znělo její skutečný jméno. Byla milá, zajímavá a vypadala jako typická Francouzka, taková pikantní černovláska. Rozuměli jsme si. Odešly jsme spolu na chodbu, protože obchodníci dělali takovej kravál, že nebylo slyšet vlastního slova. Popíjely jsme víno a hovor šel o všem možným. Mluvílo se a mluvilo, abych najednou zjistila, že už nemluvíme, že se líbáme. Nádherný překvapení. Bylo to úplně jiný než s Paulem – cítila jsem se jako v ráji a vychutnávala každou vteřinu, čas přestal běžet. Stály jsme tam, líbaly se a někerý hosti z večírku odcházeli, aby se na nás koukli."

"Nebyl z toho skandál?"

"Jasně že jo. Někdo to zčerstva donesl mý tchýni a ta si mě hned druhej den zavolala. Vyčetla mi, že jsem ji před svatbou neinformovala o svejch perverzních sklonech. Já jsem zas řekla, že nepovažuju za perverzní líbat se s někým, s kým je to milý. Zvlášť, když Paul je takovej mileneckej amatér. Tchýně souhlasila, že její syn není zrovna filmovej krasavec, ale současně zdůraznila nevyhnutelnost našeho rozvodu. Mý sklony by údajně mohly zkompromitovat celou její firmu. Já teda nechápala, v čem je problém, ale s rozvodem jsem nakonec souhlasila. Tchýně, která měla smysl pro kšeft a nechtěla okolo rodiny žádněj humbuk, mi dokonce nabídla slušný odstupný, když všechno pude hladce a když nebudu ventilovat Paulovu slabou potenci. Oni na oplátku pomlčeli o mým vztahu k ženám. Rozvod byl vyřízenej během měsíce, tchýně totiž všechno zaplatila. No a já se pak s Lindou pravidelně scházela a prožila s ní moc pěkněj vztah."

Dora se pohledem ujistila, zda svou spolujezdkyni nenudí. Pak pokračovala.

"Když jsem todle všecko pověděla mýmu tátovi, vůbec nic nepochopil. Řekl, že takovouhle dceru nechce. Můžu se prej vrátit domů, až budu zase normální. Hrozně jsme se tehdy pohádali, vyčetla jsem mu úplně všechno, jeho rozchod s mámou na prvním místě. Řekla jsem mu, že dybysme, dyž jsem byla malá, nebydleli v bubáčkově, ale ve městě, kde bych mohla kamarádit s holkama, a netrčela furt mezi chlapama, byla bych dneska třeba úplně normální. Táta mě samozřejmě vyhodil a já si sehnala byt v D.C. S Lindou jsem se přátelila skoro dva roky, než dostala angažmá v Evropě a odjela. Teprve potom přišla na řadu Peggy Howardová, s tou to ale bylo jiný. S ní šlo jenom o *to*, zkrátka o sex, víš? Peggy byla ochotná zalézt do postele a strávit v ní všečen volnej čas." Dora McNealová si při té vzpomínce povzdechla.

"Alespoň sis užila," řekla Viktorie pobaveně.

"Užila, to přiznávám."

Viktoria sledovala monotónně ubíhající silnici a občas se zapřela mezi sedačku a palubní desku. Chvillemi bylo slyšet její hlasitý dech.

"Zas ta nemoc? Blbě se ti dejchá?"

"Trochu mě brní prsty," odpověděla přiškrceným hlasem. Pootevřela okénko a proud chladného vzduchu ji šlehl do tváře. "Je tu hezká příroda," zhodnotila okolí, "nikdy jsem v těchto končinách nebyla, škoda, že nemůžeme... Poslyš – říkalas, že Felke a Smith byli tví pracovní partneři," odbočila, "že jste spolu dělali."

"Souhlasí."

"Víš, mně osobně připadá Felke jako blbec."

"Spletla by ses. Blbec on rozhodně není, to by si ho Smith nevybral. On je specialista, i když trochu pošuk. Začínal u S.E.A.L.S., kde byl několik let, ovládá zbraně, že by ses divila. Dokáže zabít čímkoliv, i peckou od třešně. Umí jezdit a lítat se vším, co existuje: s lodí, ponorkou, vrtulníkem, stíhačkou, dopravním letadlem, a taky je výbornej spojař, kam se na něho hrabu já, uměl by sestavit vysílačku ze dvou zvonkovejch drátů. Felke vystudoval námořní akademii, zná perfektně bůhvíkolik jazyků, a než se dostal k Bensonovi, dělal pro námořní informace, a tam žádný blbce neberou."

"To mě dost překvapuje. On je takový... děvkař od prvního pohledu," zaškaredila se Viktoria.

"Jo, děvkař on je, fakticky. Proto jsme mu taky říkali *Valentino*."

"Tak Valentino!" ušklíbla se. "A co Smith?"

"Plukovník? Co já vím," řekla Dora. "On je moc noblesní, aby se o tomhle bavil."

Tato charakteristika se její přítelkyni příliš nezamlouvala. "Vážně? Nevšimla jsem si. Je zvyklý velet, rozhodovat, nesnáší odpor... ale noblesní?"

"Uvědom si, že Smith nikdy nebyl žádněj tuctovej zelenej mozek s bouchačkou za pasem. V našich kruzích on platí za absolutní špičku a bavíme se tu o vysoký politice, ne o kdejakým okresním handrkování. Při tom, co toho má na triku, a kdyby byl typ do kanclu, klotovej rukáv, moh dávno sedět na Bensonově židli. Smith je vzdělaněj intelektuál, má doktorát z psychologie. Jakožto nadprůměrně inteligentní člověk je tudíž ohromně zákeřnej a nebezpečnej. Ale divila by ses: v civilu je to docela férověj chlap. Má velmi pestrou minulost. Jednou dokonce naznačoval, že eště jako hodně mladej pomáhal organizovat takový skupiny jako byla akční Čtyřicítka."

"Nic moc mi to neříká."

"Byli to v podstatě vládní kovbojové, zaměřený – mimojiný – na politiku. Když nějaký spřátelený náčelník přestal poslouchat strejčka Sama, poslali tam tydle chlapce a ti už mu domluvili."

"Smith byl namočeněj ve spoustě afér, jenomže se vždycky dokázal držet chytře v pozadí. Lítal třeba i v *Sundoor*. Dokonce měl bejt v inkriminovaný budově, když se tam zatýkalo. Mezi zatčenejma ale nebyl, takže buď sám zatýkal, nebo tam dělal bůhvíco."

"Někde jsem slyšela, že v té stranické budově chtěli namontovat odposlech."

"Jo, taková byla zřejmě oficiální verze," upřesnila Dora a vrátila se k původnímu tématu.

"O Smithovu vztahu k ženám toho moc nevím. Felke–Valentino tvrdil, že si najímá luxusní šlapky. Frank Khelif zas říkal, že má někde mimo Státy, snad v Asii, normální ženušku a děti, o čemž já silně pochybuju. Přikláním se spíš k tý první variantě."

Dora mrkla do zpětného zrcátka a její pohled pak sjel na sedadlo spolujezdce.

"Mimochodem, Smith ti možná bude nabízet další spolupráci, myslím dobrovolnou, teda jestli se odtud dostaneme ve zdraví. Ústředí tě zřejmě vybralo už před delším časem."

"Kdo je to *ústředí*? Ten ředitel Benson?"

"Jasně."

"Vždyť on mě chce přece zlikvidovat, tak proč by mi nabízel? –"

"Heleď – není vůbec jistý, jestli to komando poslal zrovna on. Moh to bejt taky kdokoliv jinej."

"Ať už je to jak chce, žádná další spolupráce nepadá v úvahu," řekla Viktoria nekompromisně.

"Chápu, čert vem ústředí, Vik, moje řeč." Udělala pauzu a bylo vidět, že horečně uvažuje. "Já..."

musím ti ještě něco osobního říct, ale mám trochu zábrany."

"Jen to klidně řekni. Teď už je všechno jedno."

"Tak jo. – Chci abys věděla, že mě setkání s tebou poznamenalo. Zní to možná trochu nadneseně a melodramaticky, ale ty jsi tak... nevím, jak to říct... chytrá a hezká... Děsím se momentu, kdy... bysme se měly rozejít."

Viktoria pozvedla trochu teatrálně obočí. "Opravdu?"

"Ano, jsem z tebe celá pryč. Úplně's mi pobláznila hlavu."

Zalapala po dechu a měla pocit, že se začne červenat. "Vůbec nevím, co na tohle odpovědět. Nejdřív Wyona, teď zas ty... Ještě před pár dny bych si neuměla představit, že něco podobného uslyším od ženy. Nota bene v tak překerní situaci."

"Vážně to asi nebyla ta nejvhodnější příležitost, říct jsem ti to ovšem musela."

"Vím, Doro, a nevyčítám ti, žes to udělala. Ale... já se teď k tomu nechci vyjadřovat. Radši ti místo toho poděkuju, že ses mě zastala, když mě Smith chtěl zabít. Sama bych to nezvládla, byla jsem úplně mimo."

"Na to zapomeň."

"Zdá se mi, že za námi jede pořád to samé auto." Ve Viktoriině hlasu převládalo znepokojení.

"Všimla jsem si – bohužel – nalepil se na nás v Trieru, a jak se zdá, i před náma si to hasí už hezkou dobu ten samej červenej sport'ák. Řekla bych, že je to ferrari. Nebo možná corvetta. Šlo to zkrátka moc hladce a s tím je teď konec."

"Že by jeli před námi?"

"Znaj naší trasu, tak proč ne."

"Co chceš dělat?"

"Chvilí počkáme, já se pak pokusím to červený auto dostihnout."

Po chvilce mlčení se Dora znovu ujist'ovala.

"Jedou furt za náma?"

"Myslím, že jo."

"S tím sport'ákem vpředu je to divný, ujíždí mi. Počkej, šlápnu na to a předjedu ho."

Řidič červené corvetty zareagoval nečekaně a provedl velmi nebezpečný manévr, aby předjetí zabránil.

"No nic, aspoň víme, na čem sme... při nejbližší příležitosti zkusím odbočit. Uvidíme, co bude pak."

Dořin vůz sjel z hlavní komunikace a těsně před Irschem odbočil vlevo. Úzká okreska mířící zpátky na Konz a Trier začala po pár set metrech stoupat vzhůru.

"Setřásli jsme je?"

"Nevím, těžko," odvětila ustaraně Dora. "Jestli máme ve voze štěnici..."

"Tím chceš říct, že nás slyší?"

"Velmi pravděpodobně. Možná nás dokonce sledujou přes satelit."

"Přes satelit?! No pozdrav bůh!"

Silnice zahýbala ostře vpravo. Dora přeřadila na nižší stupeň a ubrala plyn. Potom strhla řízení a prudce zabrzdila. Asi padesát metrů před nimi stálo kolmo na vozovku stříbrné auto a zabíralo skoro celou její šířku. Objekt ho nebylo možné.

"A jsme v tom!"

"Myslíš, že jsou to *oni*?" zeptala se Viktoria.

"Kdo jinej."

"Ale tamto auto před námi bylo přece červené! Museli by mít tři auta!"

"Zapomnělas, co říkal Smith? Jsou to čtyři falešný antropologové – tři chlapi a ženská – klidně můžou mít čtyři auta."

"To je fakt. Co teď?"

"Máme dvě možnosti: buď pojedem k nim a zabijou nás tady, nebo to otočíme a odrovnaj nás dole. Vyber si."

"Vypadneme z auta a utečeme?"

"Jo. Jediná šance je dostat se do lesa." Otočila vůz do protisměru a po pár desítkách metrů se rozhodla najet na kamenitou pěšinu, ztrácející se mezi jehličnatými stromy. Masivní pneumatiky porsche se bořily do rozměklé hlíny, kterou s bubnováním odhazovaly na podběhy, a vůz zvolna mizel z dohledu.

Když dokodrcaly na nevelkou otevřenou planinu, zjistily, že lesní cesta, po níž přijely, na tomto místě končí prudkým skalnatým srázem.

Dora bouchla pěstí do volantu. "Krucí! Jsme v koncích!" nadávala. Pak bystře zacouvala do hustých keřů. "Musíme schovat auták. Dál deme pěšky, a svižně!"

"Co kufřík s penězi?"

"Vemem ho sebou."

"Třeba by nás nechali, kdyby našli ty peníze..."

"Nevěř na duchy," řekla a zavětrila jako pes. "Podle tvýho parfému, Vik, nás ucejtěj na míle daleko."

Viktoria pokrčila rameny a rozběhla se za přítelkyní. Ta jí v poklusu radila:

"Nech si natažený kohout a pistoli zajisti. Nedávej ji z ruky, a dybys náhodou musela střílet, miř na hlavu – ti chlapi budou mít určitě neprůstřelný vesty."

"Neblázní – vesty? Tak tohle zaručeně špatně dopadne. Nemohly bychom se jim radši schovat? Nebo běžet pořád hlouběji do lesa a ztratit se jim?"

"Jestli maj zaměřovače nebo jestli jsme lokalizovaný, tak se před nima neschováme, leda pod zem, a ani to není jistý."

"Jak by nás mohli lokalizovat, když nejsme v autě???"

"Ze satelitu? Ledasjak! Stačí si prohlídnout infraspéktrum, nebo použít rentgeny – co já vím – můžou zaměřit můj vojenský známky, nebo něco, o čem nemáme ani páru."

"Bože můj, že já radši nezůstala doma!"

"Jo, doma by ti bylo asi líp. Až do doby, než by si na tebe vyšlápli." Dora se na chvíli zastavila, aby očima prozkoumala okolí. "Hodil by se nám tady Smith. To by bylo všechno jiný." Polkla nasucho a ukázala na nedaleký svah. "Podívej! Dostaneme se tady nahoru na ten pískovec a tam se ukrejeme. Utíkat dál nemá cenu, jenom se unavíme. Stejně by nás dostihli, jsou rychlejší. Oni musej projít okolo. Když nás přejdou, znamená to, že nejsme zaměřený, a vrátíme se k autu. Když si nás všimnou, zaútočíme."

"Zaútočíme???" vzdychla nešťastně Viktoria. "No jak myslíš, nechám to na tobě."

V přilehlém okolí se nacházelo několik nevelkých pískovcových útvarů. Ten, který Dora určila jako úkryt, nestál osamoceně, nýbrž byl přilepen na zalesněný svah, z něhož vyčníval.

Obě mladé ženy se prodraly až na vrcholek, kde měly dokonalý výhled po okolí a byly dobře kryty hustým mlázím.

Uplynulo deset minut.

"Ztratili nás."

"Tomu nevěřím, Vik. Ačkoliv, podle toho, jak ti trotlové zbabrali atentát na tebe, není vyloučený vůbec nic."

"Zbabrali?"

"No samosebou! Nálož v tvým autě umístili pod benzínovou nádrž, to je v pořádku, ale roznětku připojili na svorky startéru – místo do okruhu zapalování. To může udělat leda amatér." Dora se odmlčela. "Oni přijdou, buď si jistá," prorokovala pak.

Viktoria pohlédla dolů za lesní pěšinu; asi tři sta metrů vpravo se leskly železniční koleje. Cestu přímo pod nimi lemoval úzký potok, za kterým se rozprostírala otevřená pláň, jejíž travní porost byl zdecimován zimou a sněhem. Plocha se zdvíhala směrem dozadu a vytvářela terénní vlnu, za níž nebylo vidět. V dálce na obzoru byl patrný malý výsek silnice, kde tu a tam přejelo auto. Jehličnatý les se táhl v oblouku asi dva kilometry a splýval na obzoru s terénní vlnou. Podél kraje lesa vyčnívaly osamoceně kmeny smrků.

Z místa vzdáleného zhruba čtvrt kilometru vyšli pomalou chůzí dva muži v zelených maskovacích

bundách s ohrnutými límci. Na ramenou se jim houpaly rozměrné kožené brašny.

Dora strčila loktem do své přítelkyně. "Hele, turisti!"

"Že by to byli oni?"

"Jo – nevypadaj na houbaře – Kilroy a Ulysses," pokusila se zažertovat.

"Nejsou to myslivci?"

"Dá se to tak říct: myslivci, kerý lověj lidi."

Postavy v zeleném se zastavily asi ve sto metrové vzdálenosti a shodily brašny. Jeden z mužů usedl na zem, druhý se vrátil kratší cestou do lesa. Po chvíli se znovu objevil – s náručí plnou dříví.

"Budou dělat táborák," tipovala Viktoria.

Dora vrtěla neklidně hlavou. "To jsem teda blázen, co je tohle za uspávací taktiku?"

Oheň za chvíli vesele plápolal, oba muži napichovali cosi na klacíky a posléze dávali nad plameny. Vypadalo to, že spolu vůbec nemluví.

"Oni snad opékají buřty... Jak to, že jim to chytlo, když je dřevo tak vlhké?"

"Asi použili hořlavinu," šeptla Dora. "Mám hlad, docela bych se nechala pozvat na gábl, ale ne od těchhle," řekla s odporem. "Nepáčí se mi jejich klid. Ten může mít jen jedinej důvod – a to – že o nás věděj."

"Fakticky si to myslíš?"

"Hm. – A vůbec, je to tady divný. Cejtím tu ša–čchi."

"Co cítíš?"

"Ale nic – jen tu proudí špatná energie," vysvětlovala Dora.

"Energie? Ach tak!" Viktoria se lehce pousmála a otočila hlavu směrem k ní. V okamžiku jí přejel mráz po zádech, a když na Dořině čele spatřila červené kolečko laserového zaměřovače, nezaváhala ani zlomek sekundy.

"Pozor!!" vykřikla přidušeně. "Odstřelovač!!!" Současně do ní vší silou strčila ve snaze vychýlit ji ze zorného pole střelce.

Podářilo se. Ovšem – v tu chvíli se samotná Viktoria ocitla v dráze střely a prudce ji zabolelo v oblasti ušního boltce. "Aúú, dostal mě!!" zakňučela. "Kus ucha je pryč, strašně to krvácí. Co mám dělat?" Cítila, jak ji teče krev po krku.

Dora Viktorii zatáhla o metr dál do mlází. "Svině mizerný!" zaklela a pocítila o přítelkyni panický strach. "Dej si na tu ránu nějaký hadr, třebaš kapesník." Opatrně vykoukla z mlází. Oba neznámí v zeleném už neseděli u ohně, ale se zbraněmi v rukou sprintovali směrem k nim. "Ježíšikriste!! Oni běžej sem! Kašli na ucho, Vik, vem si pistoli!! Dělej!!!"

Muži v zeleném se asi v patnáctimetrovém odstupu přibližovali k potoku, jehož šíři zdolali oba jedním skokem.

"Zůstaň tady! Jdu těm parchantům naproti. Nenech se zabít – prosím tě!!" Dora se po třech krocích odrazila a padala dolů z pískovcové skalky jako kámen – přímo na hlavy blížících se ozbrojenců.

Muž vlevo vycítil nebezpečí, možná cosi zaslechl, pohlédl instinktivně vzhůru a skropil prostor nad sebou střelami z malého samopalů. Okolo padající mladé ženy prolétlo množství průbojných kulek, z nichž jedna prostřelila její lýtko. Než útočníkovi dopadla na ramena a než jej srazil svým tělem k zemi, stačila Dora třikrát vystřelit. První kulka se zavrtala do země. Druhá i třetí skončily v mužově neprůstřelné vestě.

V tuto dobu již Viktoria sbíhala ze svahu dolů. Únava z předešlých událostí i zranění způsobily, že skoro necítila strach. S napřaženou zbraní se zastavila u paty pískovce a pohled, který se jí zde naskytl, působil i přes závažnost situace poněkud tragikomicky; očekávala by naučené chvaty a přesně cílené pohyby dvou elitně vycvičených jedinců, namísto toho spatřila docela obyčejnou rvačku, kdy se na zemi v jednom klubku váleli Dora i zeleně oděný muž. Oba se vzájemně drželi za zbraně a snažili si je vyrvat z rukou. Během vteřiny zde stál i druhý člen komanda, a než se zorientoval, srazil ho Viktoria dvěma výstřely do prsou. Upadl, zahekal bolestí, ale díky taktické vestě nebyl zraněn. Rychle se vyhrabal na nohy a bez míření zasypal okraj skály střelami.

Kulky zabzučely Viktorii nad hlavou. Opatrně vyhlédla z úkrytu a protivníkova zbraň s tlumičem se opět rozkašlala. Jedna střela spálila její předloktí a další – odražená od stromu – ji škrábla na boku.

Ona sama trefila útočnicka do středu těla. Nepatrně zavrával a překvapen tuhým odporem obou mladých žen zmizel za kmenem smrku. Ve snaze přijít na pomoc kolegovi zápasícímu s Dorou pak v předklonu probíhal strouhou vedoucí podél lesní cesty. Když ze zbraně jeho kolegy vyšla náhodná dávka, zasáhly ho dvě kulky do obličeje. Byl okamžitě mrtvý.

Několik dalších střel dopadlo s charakteristickým zvukem na úpatí pískovce, rozlétko se na střepiny a spolu s průbojnými jádry se odrazilo po okolí. Jedním z ferroniklových jader byla zasažena těsně pod ramenem Viktoriina hrud'. Zprvu si zranění ani neuvědomila, až po několika sekundách, kdy celou její levou rukou projela vlna tepla spojená s prudkou bolestí.

Dora mezitím přišla o pistoli, kterou jí soupeř nečekaně vykopl. Bojovala dál, pokusila se uvolněnou rukou vytrhnout zásobník z protivníkovy škorpionu. Podařilo se a tato nepostradatelná součást zbraně odlétla do několikametrové vzdálenosti. Muž prudce zašermoval zbraní, při čemž vyšla rána, a hlaveň s tlumičem udeřila jeho soupeřku do čelisti. Odkutálela se stranou a snažila se najít svou devítku, zatímco soupeř v maskáči rval horečně do samopalů nový zásobník. Než stačil nabít dokončit, našmátrala otřesená Dora svou zbraň a střelila ho do stehna. Další výstřel z její zbraně nevyšel, namísto toho se třemi ranami ozvala Viktoriina beretta. Až poslední kulka našla svůj cíl a prostřelila muži okraj krku, aniž by jej bezprostředně ohrozila na životě. Sklonil škorpión k zemi, tlumeně vykřikl a skokem zmizel v hustém porostu.

"K autu!! K autu!! Zpátky!!" řvala Dora.

Viktoria povstala a s rukou přitisknutou na zraněné hrudi kličkovala lesem k místu, kde bylo ukryto porsche. Padla řada výstřelů, které zřejmě nebyly určeny jí. Prolétla křovisky a rozdrápala si ruce i obličej. Vskočila do auta, nastartovalo ho a popojela ven z houští, aby viděla líp na mýtinu.

V tu chvíli sem přiběhla kulhající Dora. Ztratila se mezi stromy a její křik byl slyšet pootevřeným okénkem do vozu:

"Náboje, Vik!! Došly mi náboje!!"

Chtěla vyběhnout za ní a podat jí těch pár, které jí zbyly, ale to už tu byl i zraněný útočník. Rukou si držel krk, napadal na pravou nohu a jeho oděv byl od krve. Když ho Viktoria spatřila, uvědomila si, že ho zná ze Stockholmu – falešný policista se sluchátkem v uchu, řídil vůz 20–15.

Skryla se za přístrojovou desku, zařadila rychlost a sešlápla pedál plynu na podlahu. Porsche vyrazilo na mýtinu.

Muž v maskáči zvedl obě ruce a začal bezhlavě střílet do předního skla ze samopalů a z pistole. Vnitřek vozu zasypala sprška skleněných střepů. Viktoria ucítila pronikavý zápach spáleného kovu a cosi jí seklo do kotníku. Kulky rozervávaly opěradla předních sedaček.

Zběsilý střelec se pokusil na poslední chvíli před porsche uskočit, ale nestihl to. Vůz ho nabral na blatník a odhodil několik metrů stranou do hustých keřů.

I přes intenzivní brzdění jelo porsche smykem dál, až narazilo do stromu. Jeho řidička se udeřila do hlavy o palubní desku a rána na jejím uchu začala krváčet ještě silněji než předtím. Zůstala sedět nehybně za volantem, pak otevřela dvířka, aby vystoupila, ale před očima se jí roztančily barevné kruhy. Ztratila vědomí a vypadla z vozu.

Za pár sekund na palouk přivrávorl útočník sražený porsche. Byl zjevně otřesený. Znovu pozvedl zbraň, ale na zamíření už neměl dostatek sil. Náhle mu na čele vyvstala malá krvavá skvrna a zdálo se, jakoby narazil do neviditelné překážky. Zvrátil hlavu dozadu a upadl.

Dora se zmateně rozhlížela; bylo zřejmé, že muže zastřelil někdo další.

"Tady je Smith!" ozvalo se za pár chvil z druhé strany palouku. "Zastavte palbu!!" zvolal a vzápětí se i objevil. Šel zvolna k porsche, přes rameno útočnou pušku G3. Během chůze si stáhl z hlavy kuklu, kryjící jeho tvář.

"Jste naživu?" zeptal se.

"Koupila to, plukovníku! Ona to koupila!!" ukazovala na ležící Viktorii a kulhavým krokem přibíhala ke Smithovi.

"Co máš s nohou?"

"Nic, čistej průstřel. Honem! Musíme jí pomoci!"

"Máš ještě něco?"

"Jsem trochu pomlácená."

Smith se zastavil a pozorně prohlédl Dořino lýtko. "Tangenciální rána – vstřel i výstřel jsou velmi blízko," řekl. "Teď se rychle podíváme na ni."

Společnými silami Viktorii posadili. Její zakrvácená levá tvář i krk vypadaly ošklivě. "Mělas pravdu, zřejmě ji trefili do hlavy."

"Je to naštěstí jenom ucho, plukovníku. Udělal to parchant odstřelovač, někde tady slídí."

"Už doslídil," řekl Smith posměšně. "Chlapec byl na stromě, než jsem ho sestřelil dolů. Čtvrtý člen jejich týmu – ta žena – mi bohužel utekla. Seděla ve voze při kraji lesa, a kdyby neměla na autě neprůstřelné sklo, byla by už po smrti. Měl jsem na vybranou: buď ji stíhat a nechat vás ve štychu, nebo ji holt nechat běžet."

Při pohledu na zranění pod Viktoriiným ramenem Smith hlasitě hvízdal a sevřel bezděčně rty.

"Podívej se na tohle, asi odražená střela, jinak by kulka musela projít skrz." Sáhl bezvládné mladé ženě na krční tepnu. "Puls je slabší, ale pravidelný. Dýchá normálně a krvácí jen málo. Pojď, odneseme ji do mého vozu a necháme ošetřit. Měla by být v pořádku."

Plukovník Smith řezal zatáčky smykem a Dora starostlivě sledovala zraněnou dívku. Bavorák projel menší vesnicí, aby po třech kilometrech zaparkoval v odstavném pruhu, poblíž stojící sanitky.

Po ošetření uložili Viktorii zpátky do Smithova vozu.

Smith podal muži v bílém plášti balíček s šedesáti tisíci marek. Lékař vzal peníze a odebral se do kabiny sanitního vozu. "Můžeme jet," řekl.

"Co ty dvě holky, doktore? Spadly z kola?" zavtipkoval řidič sanitky.

"Kdepak, člověče – dámy hrály paintball s ostrými náboji. Neměly jen škrábance, ale i průstřely. Ta v bezvědomí dokonce kulku v hrudi a uštěřený kus boltce. Něco podobného jsem v místních podmínkách neviděl. Zajímalo by mě, jak dopadli jejich soupeři." Oddělil ze svazku bankovek deset tisíc marek a položil je před řidiče.

"Ber! A zapomeň, že jsme tu byli."

"Už se stalo, doktore."

XXII.

Když se Viktoria probudila, ležela ve skrčené poloze na zadních sedadlech vozu. "Už je ráno?"

Smith se otočil od volantu: "Jenom pro vás."

"Jak dlouho jsem spala?"

"Čtyři a půl hodiny," odvětila Dora.

"Byla jsem tak dlouho v bezvědomí??"

"To ne," řekl Smith. "Dostala jste před ošetřením sedativa."

"Co se mnou je? Bolí mě celá ruka."

"Odražená střela vám uvízla ve svalovině. Lékař střelu vyjmul, píchl vám antibiotika a ošetřil poraněné ucho. To vám pořádně spraví až plastický chirurg. Teď jste ještě trochu zesláblá ze ztráty krve, ale nemusíte mít žádný strach, v podstatě vám nic není. To já dopadl ve Vietnamu hůř," prohodil s klidem Smith. "Jednou jsem dostal velkou střepinou do hrudníku; trčela ven a byla tak zaseklá v kostech, že ji zdravotník musel rvát ven kleštěmi. Málem mi vyndal se střepinou i žebra."

"Myslím, že jste mě uklidnil," konstatovala Viktoria nevesele. "Jak jste nás v tom lese vůbec našel, sledoval jste nás?"

"Jistě, měli jste auto nabitě elektronikou."

"Aha." Viktoria se posadila a protáhla. "Brní mě každý kousíček těla."

"Heleď," ozvala se Dora, "musím ti poblahopřát, v boji sis fakticky vedla skvěle."

"Souhlasím," promluvil opět Smith. "Srazit toho chlapa autem byl výborný nápad."

"Co váš ředitel, plukovníku?" zeptala se Viktoria.

"Benson? Pokud vás to zajímá, řeknu vám, proč vás chtěl nechat zabít."

"To by mě tedy opravdu zajímalo."

"Tak tedy: ředitel dostal těsně po atentátu na Thorpeho – údajně ze spolehlivého zdroje – zprávu, že jste se před odjezdem do Stockholmu obrátila na jistou soukromou televizní společnost s nabídkou exkluzivního interview. Dohodla jste se s nimi, že po návratu ze Švédska celou naši akci veřejně odhalíte. V této souvislosti jste samozřejmě musela svůj stockholmský úkol záměrně nesplnit."

"To není pravda!!" vykřikla prudce, až ji bodlo v poraněné hrudi. Smith ji posunkem ruky uklidnil.

"Vidíte – a Benson té blbosti prý uvěřil. V centrále zpanikařili. Báli se, že se operace *Wilhelm Tell* prozradí. Kdyby vyšlo najevo, že agentura o Thorpeho likvidaci věděla předem a nic nepodnikla, byla by to pro ústředí tragedie. Odeslali nám tedy instrukci, abychom Německo urychleně opustili, a později další, abychom vás zlikvidovali. Podpurné komando technicky zajišťující stockholmskou akci povolal asistent Craig ze Švédska a pověřil je naším sledováním. Když se od nich dozvěděl, že jsme předešlé příkazy ústředí ignorovali, nařídil likvidaci nás tří a zajištění zbylých finančních prostředků, což mělo zmírnit riziko prozrazení operace."

"Takže váš ředitel Benson je vlastně čistý jak lilie," usmála se Viktoria a Smith znovu promluvil:

"Řeknu vám něco, co nevíte: puška, kterou jste ve Stockholmu použila, má v plastové pažbě vestavěnou miniaturní kameru. Jakmile je náboj v komoře, puška odjištěna a dotknete se spoušti, začne zanámenávat obrazové informace. Takže je později možné prohlédnout si zda a s jakým úspěchem bylo z pušky vystřeleno."

"Kamera v pušce, koho by tohle napadlo, velmi chytré, plukovníku." Pohlédla na něho s neskrývaným obdivem. "Jak vlastně proběhl atentát na Thorpeho?"

"To vám mohu říct, ministr obrany se vypravil jako normální občan se svou ženou do divadla. Byl pátek a on už odpoledne poslal ochranku domů."

"Šel bez bodyguarda?? To je ale riskantní!"

"Ano. Hezké gesto, jinak pěkná hloupost. Celou cestu do divadla i z něho byl Thorpe ostře sledován. Spiklenci hlídali každý jeho krok a předávali si informace radiostanicemi. Vrah měl velmi snadný úkol; byl přesně zpraven o tom, kdy jeho oběť odchází z divadla i kudy jde domů. Stačilo pouze zvolit správnou variantu předem připraveného plánu a čekat. Když Thorpeho atentátník zabil, zmizel v přilehlé uličce a zamířil do David Suarez Gata, kde na něho čekal vůz s číslem 20–15. Zbytek znáte; do auta nastoupil už mrtvý – díky vaší střele."

"Jistě," ušklíbala se. "Proč jste ale raději místo likvidace vraha celému atentátu nezabránili?? Nebo jste ho sami zorganizovali?" zeptala se uštěpačně.

"Nezorganizovali," ohradil se Smith, "ale politický záměr byl nechat celé věci volný průběh. My měli jen jediný úkol: potrestat vraha."

"Potrestat, nebo umlčet?"

Přimhouřil oči a roztrpčeně se pousmál: "Vy jste ohromně nedůvěřivý a podezíravý člověk."

"Divíte se? Taková obrovská akce kvůli potrestání jediného grázla? Není v tom náhodou ještě něco jiného? Proč vlastně Thorpe zemřel? Souvisí to se změnou politického kurzu na Východě? Měl tam snad nějaké *vazby*?"

Smith neodpověděl.

"Dobře, nebudu vás už zpovídat, stejně byste mi neřekl pravdu."

"Dozvěděl jste se alespoň, proč vás ředitel Benson škrtl z výplatní listiny?" zeptala se Viktoria po chvíli mlčení.

"Jistě. Prý bezpečnostní opatření po dobu akce."

"Pěkněj kec, všecy nás klidně vodepsal," ušklíbala se Dora. "A vůbec," odbočila, "chtěl jste ho něčím dojmout."

"Stalo se. Připomněl jsem Bensonovi jeho staré hříchy. Pohrozil jsem mu, že zveřejním některé zajímavé detaily z jeho působení v armádě, zejména ty, týkající se roku 1968, kdy došlo k atentátu na předsedu vlády Romera. Byť by to mělo fatální důsledky i pro mě."

"Cože?! Vy s Bensonem jste u toho byli??!! Je mi z vás nanic!" polkla na sucho Viktoria. "Odvezte

mě domů."

"Neblázněte! Odletíte přece s námi, představení teprve začíná. Nemusíte mít obavy, teď už jste v bezpečí."

"V bezpečí?! S vámi?! To je tedy dobrý vtip!"

"Samozřejmě. Máme situaci plně pod kontrolou. Bohužel, přestřelce, kterou jste dnešního dne prodělaly, zabránit nešlo. Likvidační komando z terénu už nikdo neodvolá. Ani samotný ředitel Benson. A věřte tomu, že by to byl býval rád udělal. Když jsem mu totiž pohrozil, dostal málem infarkt. Moc dobře si uvědomil, co by následovalo, kdybych jistým lidem předložil jisté důkazy, po kterých mnoho let pasou."

Smith se na chvíli odmlčel.

"Odletíte s námi, Viktorie," ujišťoval sám sebe. "Osvědčila jste se, hodlám vás zaměstnávat i nadále."

"Nepadá v úvahu, plukovníku, má specializace je střelba na terč, ne na lidi. Když budu poctivě trénovat, třeba se dostanu i do Soulu. Lekce, kterou jste mi dal, byla dostačující. Nehodlám strávit celý život čekáním, kdy mě kdo zabije."

"Nepletěte si pojmy, my nejsme žádný spolek pistolníků, ty doby jsou dávno pryč. Samosebou, použití zbraně se nevyhnete, ale vždy je to v zájmu dobré věci a demokracie. A co se týče vašeho sportovního oddílu, nedělejte si starosti, já všechno zařídím."

Zavrtěla nesouhlasně hlavou a plukovník na ni pohlédl jako na naivní školačku. Potom k ní začal plamenně hovořit:

"Uvědomte si, že pro vás žádná cesta zpátky neexistuje. Jednou jste poznamenána – zrovna jako my – a po tom, čím jste prošla, nebudete schopná žít jako průměrný občan. Jste teď jedna z nás, jedna z těch, kteří píšou skutečné dějiny! My vytváříme budoucnost! Jsme to právě my, kdo celá desetiletí chrání svobodné země před komunisty, kdo hýbe figurami po šachovnici, kdo nosí svou kůži na trh! Věřte, že nabídku vstoupit do našich řad dostávají jenom ti nejlepší, což se týká i vás. Dokázala jste se jako naprostý amatér přizpůsobit situaci, dokázala jste mlčet, splnit složitý úkol v nelehkých podmínkách, i to, že s vámi můžeme počítat a že jste spolehlivá. Takové lidi my potřebujeme a dokážeme si jich vážit."

"Mluvíte velmi přesvědčivě," začala řeč Viktorie, "ale spletl jste se – nejsem člověk, jemuž je určena vaše nabídka, já totiž nejsem *ta nejlepší*. Navíc – nemám na podobný životní styl dost silné nervy. Připouštím, že jste mě změnili, zdeformovali k obrazu svému; zabila jsem člověka a ani necítím lítost nad tím, co jsem spáchala. – A ještě jednu věc, plukovníku: jestli si u vás představujete demokracii takhle, tak nevím."

"K čertu s demokracií!"

"Řekl jste *k čertu s demokracií??* – A co na to vaše ústava??"

Smith zaskřípal zuby. "Víte přece, oč ve světě běží, jenom o *moc*, o nic jiného, a tahle hra není ani trochu čistá!! Náš soupeř dává rány pod pás a my nemůžeme být o nic lepší. Naopak, my musíme být ještě horší! Co byste chtěla? Aby se komunisti rozlezli po celém světě? Nestačila byste se pak divit, až by vás zavřeli do ohrady z ostatného drátu, jako to udělali lidem v mnohých východoevropských státech!!"

Zatvářila se pochybovačně.

"Komunisti? Co ti s tím mají společného? Pokud vím, chlapi, co po nás ještě před chvilkou stříleli, žádní komunisti nebyli. Nevidím jediný důvod, proč bych měla pracovat v organizaci, jejíž členy se pokouší zabít jejich vlastní ředitel. Máte to u vás, plukovníku, moc hezky zařízené!"

"To se bohužel někdy stává."

"Někdy?! A proč se toho mám účastnit? Proč jste si vybral zrovna mě?"

"Nevybral jsem vás jenom já. Všechno je určitá souhra náhod. V souvislosti s protiamerickou činností vašeho otce jste byla agenturou prověřována i vy a vyhověla jste náročným požadavkům po všech stránkách. Původně vám měla být nabídnuta regulérní spolupráce obvyklým způsobem. Potom však někdo rozhodl jinak; zařadili vás do této nehezké akce, po které máte být – pokud vás nechají na živu – agenturou řízena i nadále. Nedivte se, schopných žen je stálý nedostatek. Myslím – opravdu schopných."

Nesouhlasný výraz Viktoriiny tváře Smithovi neušel.

"Heleďte – jsme teď *na jedné lodi*, ničeho se nebojte."

"Na jedné lodi?! To už jste jednou říkal. A jak to dopadlo? Málem jsem přišla o život!"

"To byla jiná situace. Teď už to skutečně platí. Držte se naší společnosti a nebudete litovat! Vyděláte si dost peněz, budete si bezproblémově žít, jezdit po světě a dělat si cokoli vám zlíbí. Když už jsem se rozhodl pro tak riskantní věc, jakou je vydírání ředitele Bensona, musíme toho stoprocentně využít. Moje skupina se vrátí opět na scénu ve své kompletní podobě, nahradíte v ní Franka Khelifa a všechno bude jako dřív: Dora, já, vy a Felke – skvělý tým, nemyslíte?"

Na tento nadšený proslov reagovala mladá žena úšklebkem. "Ještě ke všemu Felke!"

Smith se nevzdal a pokračoval v přesvědčování:

"Benson by vás rád osobně poznal a já jsem mu přislíbil, že vás na ústředí přivedu. Pro naši organizaci by byla velká škoda nezaměstnat tak perspektivního člověka, jakým jste. Máte talent a my vás nemůžeme nechat jen tak běžet. Dohodl jsem se s ředitelem na vaší nové totožnosti. Zviditelníme vás a připravíme vám kariéru. Stanete se naší během jediné minuty. Víte vůbec, jak dlouho čekají imigranti na občanství? Řadu let. Vy ho obdržíte ihned. Podívejte, že vám nelžu," podal jí přes rameno zbrusu nový pas se jménem Viktoria Rojanová.

Znovu se usklíbila: "Nová totožnost! To všechno je moc hezké, ale těžko někdo uvěří, že jsem vaše občanka s tím mým nemožným oxfordským přízvukem."

"Uvěří neuvěří, kašlete na to! My rozhodujeme o tom, co je pravda, a když z vás uděláme naši státní občanku, tak jí také budete."

"To, co říkáte, je přímo směšné."

"Není to směšné. Skutečná Rojanová, jejíž jméno už teď nosíte, zahynula v nedávné době při vojenské operaci na území Střední Ameriky. Změníme smrt této dobře zakonspirované agentky na pouhé těžké zranění a vy převzmete její identitu, hodnost kapitána a s ní i plaketu *Purple Heart*. Pokud chcete dělat kariéru v našich službách, je pro vás armádní minulost nepostradatelná. Civilisté působí nedůvěryhodně."

"V jakém světě to proboha žijete, plukovníku? Tohle je přece naprosto šílené! Jak já můžu nahradit někoho, kdo... kdo... nene, v žádném případě! Do podobných intrikánských frašek se víc míchat nehodlám. Jsem vyčerpaná, nedopadlo by to dobře, poslední dva týdny mě stály deset let života."

Smith chvíli mlčel, pak změnil taktiku.

"Vy a Dora jste si blízké. Předpokládal jsem, že budete chtít být spolu."

"Ne za těchto okolností. Ostatně – proč by ona nemohla pobývat nějaký čas v Německu?"

"Protože tady skončila. Vrátil se se mnou za moře – a co bude pak – kdo ví? Vzhledem k povaze naší práce je ale víc než pravděpodobné, že se s ní už nikdy nesetkáte. Ačkoliv, no... můžete si třeba psát," nadhodil záměrně cynicky a doufal, že to zabere.

Nestalo se tak.

"Odvezte mě domů," trvala na svém Viktoria.

"Dobře – nutit vás nebudu, ale nezapomeňte, že pro *ně* zůstáváte nebezpečný žijící svědek. Nikdy vás nenechají na pokoji a jednou si vás najdou. Třeba za rok, třeba už zítra."

"Já to risknu," odsekla tvrdošjně.

"Jak chcete." Sáhla pod sedačku a hodil za sebe igelitovou tašku. "Odpočítejte si vašich šest set tisíc marek."

Udělala, co jí řekl, a věnovala krátký a zbrklý pohled Doře. Ta koukala nepřítomně před sebe a zarytě mlčela.

Na Bonner Talweg Smith zastavil a ještě jednou se zeptal:

"Vaše poslední slovo?"

Zatvrzele přikývla.

Napřáhl k ní pravici. "Přeju vám hodně štěstí. Budete ho potřebovat."

Viktoria řekla tiše směrem k Doře:

"Bude lepší, aspoň pro mě, když se už nevidíme, protože když jsem s tebou, tak... probudilas ve mně něco, co se probudit nemělo. Člověk nemůže podléhat všem svým tužbám, hlavně ne těm

špatným. Já tě sice mám ráda, ale docela jistě nejsem... a ani nechci... no, ty víš, co chci říct. Ahoj." Otevřela dveře auta, chtěla se zvednout, ale Dora pevně svírala rukáv její zašpiněné bundy. "Počkej přece! To chceš odejít jenom tak?"

Viktorie na chvíli zaváhala, pak se sklonila, opřela se rukama o přední sedačku a jemně Doru políbila na horní ret. "Promiň. – Jo, tu mou džínsbundu si můžeš nechat." Rychle z vozu vystoupila a přešla na druhou stranu ulice.

"To bychom měli," poznamenal plukovník Smith nevesele.

"Jeďte," vybídla ho po chvílce čekání Dora McNealová. "My se bez té káči obejdeme. Ať se jde vycpat."

"Dobře. – Čert se vyznej v ženské duši."

Mrkl do zrcátka a uviděl, jak si Dora stírá slzy hřbetem ruky.

"Zvládneš to?"

"Jasně," vzlykla.

Smith stiskl rty. Neměl sentimentální věci rád, komplikovaly práci a způsobovaly nepořádek. Zatracený ženský bláznivý, pomyslel si a přidal plyn.

Pomalou stoupala do schodů a pociťovala v duši absolutní prázdnotu. Ona zvláštní lhostejnost, jež Viktorii postupovala, byla přirozenou obrannou reakcí na strach, únavu a stres.

Zavřela za sebou dveře bytu a odvěkla se do koupelny. Doufala, že horkou lázní smyje všechnu nepohodu a hrůzu z prožitých událostí. Koupel byla příjemná, ale zmatek z její mysli nezmizel.

V bytě panovalo nepříjemné ticho, které bylo tak intenzivní, až bodalo v hlavě.

Stoupla si k zrcadlu a strhla ze své hlavy obvaz. Odhrnula vlasy – zranění na uchu bylo už zaschlé.

Ticho a prázdno! Proč jenom není někdo doma?"

V obýváku si pustila televizi a chvíli se dívala. Záhy však přístroj vypnula. Nebyla schopna soustředění.

Na židli našla pohozený Dořin vzorovaný svetr.

"Zas ho tu zapomněla..."

Vzala svetr do ruky; byl tak hebký – jako Dořiny vlasy.

Otevřela skříň, že svetr uklidí, hlavně ho nemít na očích. Pak se rozmyslela a svetr si oblékla.

Podívala se do zrcadla a spatřila v něm Doru, svou sestřičku, negativ svého pozitivního obrazu. Jsou si tak podobné, i když každá jiná. Černá a bílá – protiklady, které se přitahují.

Přemýšlela o Doře a svém vztahu k ní. Stále nevěděla, jak jedním slovem pojmenovat to, co k této neobyčejné dívce cítí. Rovněž si neuměla představit, jak teď bude bez Dory žít. Vrátit se k nudnému a samotářskému životu? Každý den na trénink, řeči s Babsi o ničem, prázdné večery u televize, dohadování se s matkou...?

Náhle si uvědomila, že měl Smith pravdu, když tvrdil, že je poznamenaná. *Pro vás žádná cesta zpátky neexistuje*, říkal a platí to doslova. A Dora? Nechat ji odjet? Už se s ní nikdy nesetkat? Ne, to nepůjde. Po tom, co spolu prožily, ji opustit nedokáže.

Načmárala v rychlosti vzkaz rodičům, vzala tašku s penězi, klíče od auta a zabouchla za sebou dveře.

Smith procházel halou letiště Köln–Bonn, když před sebou spatřil Viktorii. Byla udýchaná a měla na sobě Dořin svetr.

"Neznáme se odněkud?" zeptal se s pobaveným úsměvem a v koutcích úst mu zacukalo.

"Bohužel."

"Změnila jste názor na moji nabídku?"

"Ano, ale jen kvůli Doře. Kde je?"

Ukázal na druhý konec haly. "V denním baru."

Přikývla a okamžitě o něho ztratila zájem.

Za pár chvil stála před skleněnou výlohou, skrz kterou ji spatřila; seděla sklesle u barového pultu, před sebou poloprázdnou sklenici džusu a talířek s nakousnutým chlebičkem.

Viktoria se přilepila obličejem i rukama na sklo jako mlsné dítě na výklad cukrárny. Jakmile si jí překvapená Dora povšimla, zavřela oči a potřásla hlavou. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že to, co vidí, je skutečnost.

Seskočila z barové stoličky a vyběhla ven. "Vik?!"

"Nechala sis u nás tohle." Viktoria ukázala na své oblečení.

Dora si sčísala vlasy dozadu a zastrčila je za límec. "Aha, přineslas mi ten nešťastnej svetr... tos nemusela, vždyť mám tvou bundu."

"Nepřišla jsem kvůli svetru, jen jsem chtěla... chtěla jsem se zeptat, jestli... jestli ještě stojíš o to mít sestřičku."

Dořiny oči zazářily štěstím. Krátce k sobě Viktorii přitiskla, pak ji vzala kolem ramen, aby se dotkla rty jejího zraněného ucha. "Odletíš s námi?"

V tomto okamžiku si Viktoria uvědomila, že už konečně dokáže definovat svůj hluboký vztah k Doře tím jediným správným slovem.

Usmála se. "Ano, odletím *s tebou*."

Konec